

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

“Μειονότητες” καί Ταυτότητες	2
Ἀνακοινωθέν τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (26.5.2000)	3
Δελτίον Τύπου τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (6.6.2000)	5
Ἀνακοινωθέν τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (6.6.2000)	8
Ψήφισμα τῶν Μοναχῶν κατά τὴν Παμμοναστικὴ Ἀγρυπνία (28/29.5.2000)	9
“ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ”, τεῦχος 24, Μάιος 2000, Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ	10
“ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ”, τεῦχος 25, Μάιος 2000, ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ	13
“ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ”, τεῦχος 26, Μάιος 2000, Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ	15
“ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ”, τεῦχος 27, Ἰούλιος 2000, ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ: ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ	19
Παράλογη πολεμικὴ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ἰ. Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου, Ἁγίου Ὁρους	22
Οἱ νέες ταυτότητες, προβληματισμοὶ καὶ προοπτικὲς. Ὁμιλία τοῦ πρώην Ὑπουργοῦ κ. Στυλιανοῦ Παπαθεμελῆ	24
Ὁμιλία τοῦ πρώην Ὑπουργοῦ κ. Εὐαγγέλου Βενιζέλου	26
Οἱ ταυτότητες καὶ ἡ “Νέα Τάξη”, τοῦ Ἀρχιμ. κ. Κυρίλλου Κωστοπούλου	29
ΨΗΦΙΣΜΑ τῆς ΠΕΓ στὴν Λαοσύναξη τῆς Πλατείας Συντάγματος (21.6.2000)	30
ΑΡΘΡΑ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ	
“Ἐξω ἀπὸ τὰ δόντια”, (Ἐφημ. “Ἐλεύθερος Τύπος”, 14.6.2000)	31
“Συμπαράσταση ἀπὸ τὴ Μόσχα”, (Ἐφημ. “Ἐλεύθερος Τύπος”, 16.6.2000)	32
“Ἀπόλυτη ἐξουσία”, (Ἐφημ. “Ἐλεύθερος Τύπος”, 17.7.2000)	32
Μετάθεση τοῦ καιροῦ τῆς “ἀρπαγῆς” στό Δόγμα τῆς “Ἐλευθέρως Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Πεντηκοστῆς”, τῆς Μοναχῆς Ἀντωνίας	33
Ἡ ἐν “καιρῶ” τροφή, τῆς κ. Ἄνας Μπουρδάκου	34
IRON MAIDEN, τῆς κ. Μαρίας Δημητριάδου	36
<i>Εἰδήσεις - Σχόλια:</i>	
“Ἐπιτροπὴ Πολιτῶν γιὰ τὰ Ἀνθρώπινα Δικαιώματα”	41
Κάρολος Γουσταῦς Γιούγκ. Ἀπὸ τὸν Ἀποκρυφισμό στὴν Ψυχολογία	43
“Πεδίον Μάχης: Γῆ”. Μία ἀκόμη ἀτυχία τοῦ Τραβόλτα καὶ τῆς Σαηντόλοτςυ	45
Ἡ σφαγὴ τῆς Οὐγκάντα	47

TABLE OF CONTENTS

Minorities and Identity Cards	2
Announcement of the Holy Synod of the Church of Greece (26.5.2000)	3
Press Release of the Holy Synod of the Hierarchy of the Church of Greece (6.6.2000)	5
Announcement of the Holy Synod of the Hierarchy of the Church of Greece (6.6.2000)	8
Resolution of the Monastics during the Pan-Monastic Vigil (28/29.5.2000)	9
“TO THE PEOPLE”, issue 24, May 2000, THE TRUTH ABOUT THE IDENTITY CARDS	10
“TO THE PEOPLE”, issue 25, May 2000, RELIGION AND IDENTITY CARDS	13
“TO THE PEOPLE”, issue 26, May 2000, GREEK IDENTITY	15
“TO THE PEOPLE”, issue 27, May 2000, CHURCH AND IDENTITY CARDS: MYTHS AND THE TRUTH	19
Irrational Polemics against the Church, by Monastery of Grigoriou, Mt. Athos	22
The New Identity Cards: Problems and Future Outlook, by former Government Minister Mr. Stelios Papatthemelis	24
Talk by former Government Minister Mr. Evangelos Venizelos	26
Identity Cards and “the New Order”, by Archimandrite Kyrillos Kostopoulos	29
RESOLUTION by P.P.U. taken at the People’s Synaxis at Syntagma Square	30
ARTICLES FROM NEWSPAPERS	
“Without mincing words” (Newspaper “Eleutheros Typos”, 14.6.2000)	31
“Support from Moscow”, (Newspaper “Eleutheros Typos”, 16.6.2000)	32
“Absolute Value” (Newspaper “Eleutheros Typos”, 17.7.2000)	32
The transference of the time for “the taking up” in the teaching of the Free Apostolic Pentecostal Church, by Sister Antonia	33
Food in “time”, by Mrs. Anna Bourdakou	34
IRON MAIDEN, by Mrs. Maria Dimitriadou	36
<i>News - Comments:</i>	
“Citizens Commission on Human Rights”	41
Carolus Gustavus Jung. From Occultism to Psychology	43
“Battlefield Earth” yet another setback for Travolta and Scientology	45
Massacre in Uganda	47

«ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΕΣ» καί ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

Μέ τό πρόβλημα τῆς μή ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευέματος στίς νέες ταυτότητες τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν πολύ προβλήθηκε τελευταῖα τό ἐπιχείρημα, ὅτι μέ τήν ἀπάλειψη τοῦ θρησκευέματος προστατεύεται δῆθεν ἡ θρησκευτική ἐλευθερία, κυρίως τῶν Ἑλληνικῶν θρησκευτικῶν μειονοτήτων.

Εἶναι ὅμως γνωστό, ὅτι ὑπάρχουν καί δῆθεν «θρησκευτικές μειονότητες», πού ἀνήκουν σέ παραθρησκευτικές ομάδες, μερικές ἀπό τίς ὁποῖες, κατά τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο, «ἐπιδίδονται σέ παράνομες ἢ ἐγκληματικές δραστηριότητες».

Δέν εἶναι, λοιπόν, ὅλες οἱ «θρησκευτικές μειονότητες» ἄξιες προστασίας. Ὑπάρχουν νεοφανεῖς ὀλοκληρωτικές αἱρέσεις ἄκρως ἐπικίνδυνες γιά τήν δημόσια τάξη καί ἀσφάλεια, γιά τήν ἐθνική ἀμυνα, γιά τήν ὑγεία. Ὁ θρησκευτικός χαρακτήρας τους δέν ἀναιρεῖ τήν ἐπικινδυνότητά τους. Καί τό κόμμα τοῦ Χίτλερ ξεκίνησε ὡς μειονότητα, πρῖν ὀνομασθεῖ «ἐθνικοσοσιαλιστικό». Ὀνομαζόταν «ἐργατικό κόμμα» καί σχετιζόταν μέ τήν νεο-παγανιστική αἵρεση τῆς «Ὁμάδας τῆς Θούλης»¹. Ὁλο τό Δ.Σ. τῆς «Ὁμάδας τῆς Θούλης» ἦταν συγχρόνως καί ἡ ἡγεσία τοῦ κόμματος αὐτοῦ. Μέλος τῆς «Ὁμάδας τῆς Θούλης» ἦταν καί ὁ Χίτλερ (βλ. Fr. W. Haach: *Wotanswiederkehr, Blut-Boden und Rasse-Religion*, Claudius Verlag. Munchen, 1981). Ἐπομένως, στόν πυρήνα του, τό ναζιστικό κόμμα ἦταν νεο-παγανιστική αἵρεση, «θρησκευτική μειονότητα».

1. Πρόκειται γιά τήν ἀντιαιμιτική ἀποκρυφιστική ὀργάνωση «Thule Society» πού ἰδρύθηκε στό Μόναχο τό 1918 ἀπό τόν Adam Glauer.

Μέ τήν μή ἀναγραφή τοῦ θρησκευέματος στίς ταυτότητες μήπως ἐξασφαλίζεται ἡ προστασία τῶν συγχρόνων «Ὁμάδων τῆς Θούλης», πού σήμερα ὀνομάζονται πιά μέ διάφορα ὀνόματα καί ἀποτελοῦν δίκτυο πολλῶν νεοφανεῶν αἱρέσεων καί παραθρησκευτικῶν ομάδων;

Ἡ Σαηεντόλοτς, π.χ., μαζί μέ ὅσους συνεργάζονται ἢ συνεργάσθηκε (ΠΑΝΙΦΕ, κ.ο.κ., βλ. π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου: *Ναζισμός μέ ἄλλο πρόσωπο*, Π.Ε.Γ., Ἀθήνα 1996), ἀλλά καί ἄλλες παραθρησκευτικές ομάδες, νομίζουμε, ὅτι δέν ἐντάσσονται στίς θρησκευτικές μειονότητες. Σέ ὅλες τίς σοβαρές χώρες τῆς Εὐρώπης (Γαλλία, Γερμανία, Βέλγιο κ.ο.κ.) οἱ ἐπικίνδυνες δραστηριότητες τέτοιων ὀργανώσεων θεωροῦνται ὡς διάβρωση καί ἀντιμετωπίζονται προληπτικά. Ὁχι μόνον δέν προστατεύονται, ἀλλά καί ἡ δραστηριότητά τους γίνεται ἀντικείμενο εἰδικῶν Κυβερνητικῶν Ἐπιτροπῶν γιά νά προστατευθοῦν τά ἀνθρώπινα δικαιώματα καί ἡ θρησκευτική ἐλευθερία ἀνύποπτων πολιτῶν.

Καί ἐνῶ ἐδῶ στήν Ἑλλάδα δέν ἔχουν ἀκόμη ἀναληφθεῖ σοβαρές πρωτοβουλίες γιά τήν ἐφαρμογή τῶν Ψηφισμάτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, καταργεῖται μέ τήν ἀπάλειψη τοῦ θρησκευέματος –καί ποιός ξέρει στό μέλλον μέ ποιές ἄλλες μεθοδεύσεις– κάθε δυνατότητα προστασίας τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν ἀπό τήν ἐπικίνδυνη καί καταστροφική δραστηριότητα τῶν ὀλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καί τῶν παραθρησκευτικῶν ομάδων, οἱ ὁποῖες ἐμφανίζονται ὡς «θρησκευτικές μειονότητες».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τῆς Διαρκoῦς Ἱεραῦς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

(26 Μαΐου 2000)

Συνῆλθε σήμερα, 26 Μαΐου 2000 εἰς ἔκτακτον Συνεδρίαν ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπό τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰς νέας ἐξελίξεις εἰς τὸ θέμα τῆς μὴ ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευματος εἰς τὰ Δελτία Ταυτότητος, μετὰ τὰς δηλώσεις εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων (24.5.2000) τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ.

Ἡ διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος μέ βαθεῖαν συναίσθησιν τῆς εὐθύνης της ἔναντι τῆς ἰδικῆς της ἀποστολῆς καὶ τοῦ Λαοῦ, τὸν ὅποιον ἐκφράζει, καὶ μέ ἐπίγνωσιν τῆς σοβαρότητος τοῦ θέματος, ὁμοφώνως ἀνακοινώνει πρὸς τὸν πιστὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν τὰ κάτωθι:

1. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ ξένη πρὸς πᾶσαν κοσμικὴν ἐξουσίαν, ὡς τοῦτο ἐπιβάλλει ἡ μακρῶν παράδοσις της. Καὶ οὔτε θέλγεται ἀπὸ αὐτήν, οὔτε κἂν διανοεῖται νὰ ὑποκαταστήσῃ τὰς κρατικὰς ἐξουσίας. Κατὰ τοῦτο, οἱ ρόλοι Ἐκκλησίας καὶ Κυβερνήσεως εἶναι ἀπολύτως διακριτοὶ ἀλλὰ καὶ ἀμοιβαίως σεβαστοί. Ὅμως αὐτὸ δὲν δύναται νὰ σημαίνει καὶ νὰ ὀδηγῇ εἰς προκλητικὴν παραθεώρησιν καὶ ἀγνόησιν τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν διαδικασίαν λήψεως κυβερνητικῶν ἀποφάσεων, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐνδιαφέρουν ἀμέσως, οὔτε δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὸν εἰς βάρος της ἐπιχειρηθέντα ἐμπαιγμὸν.

Πράγματι, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία ἐπέδειξε διάθεσιν γονίμου συνεργασίας μέ τὴν Κυβέρνησιν εἰς τὸ θέμα τῶν ταυτοτήτων καὶ ἐνῶ ἔλαβεν ὑπευθύνως διαβεβαιώσεις, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ληφθοῦν ἀποφάσεις, πρὶν νὰ γίνῃ μετὰ αὐτῶν διάλογος, αἰφνιδίως καὶ μέ ἄκομψον τρόπον, καὶ μάλιστα ἐνῶ ὁ Προκαθήμενὸς της εὐρίσκετο μέ ἐκκλησιαστικὴν ἀποστολήν εἰς Ρουμανίαν, **εὐρέθη πρό τετελεσμένων, διότι ἐπεχειρήθη νὰ δοθῇ μονομερῶς καὶ αὐταρχικῶς λύσις εἰς ἓνα ζήτημα, τὸ ὅποιον**

ἀπασχολεῖ ἑκατομμύρια Ἑλλήνων πολιτῶν καὶ ταυτοχρόνως μελῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία διατηρεῖ, ὡς ἐκ τούτου, τὴν πικρίαν καὶ τὴν ἀπορίαν καὶ διὰ τὸν αἰφνιδιασμὸν καὶ διὰ τὸν ἐμπαιγμὸν, τοὺς ὁποίους ἀνατιῶς ὑπέστη. Καὶ διερωτᾶται, τί ἐμεσολάβησεν ἢ τί κρύπτεται πίσω ἀπὸ τὰς μεθοδεύσεις αὐτάς, τὸ τόσο σημαντικόν, ὥστε νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς ἀρμόδιους εἰς αὐτοαναίρεσιν καὶ μάλιστα εἰς ὥρας κρισίμους, ὡς αἱ παροῦσαι, κατὰ τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖται ἐθνικὴ ὁμοψυχία καὶ κοινωνικὴ συνοχή.

2. Ἡ Ἐκκλησία σεβομένη ἀπολύτως τὴν οἰανδήποτε θρησκευτικὴν πίστιν ἑνὸς ἐκάστου τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ὅπως αὐτὴ διασώζεται καὶ ἐκφράζεται μέσα ἀπὸ τὸ ἀναφαίρετον δικαίωμα κάθε ἀνθρώπου διὰ τὸν ἐλεύθερον αὐτοπροσδιορισμὸν του, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἐτάχθη ὑπὲρ τῆς προαιρετικῆς ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευματος εἰς τὰς νέας ταυτότητας. Τοῦτο δὲν προσκρούει, οὔτε εἰς ἀνυπάρκτους ὀδηγίας, οὔτε εἰς τὴν νομοθεσίαν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, οὔτε πολὺ περισσότερον εἰς τὸν κείμενον ἑλληνικὸν Νόμον 1988/1991, ὁ ὁποῖος μάλιστα προβλέπει τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀναγραφὴν τοῦ θρησκευματος. Καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι τὴν ἀπλὴν καὶ λογικὴν αὐτὴν πρότασιν τῆς Ἐκκλησίας, συμμερίζεται ἡ συντριπτικὴ πλειονοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ γεγονός, τὸ ὅποιον δύναται εὐκόλως νὰ διαπιστωθῇ διὰ δημοψηφίσματος.

3. Ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖ, ὅτι ἡ προαιρετικὴ ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος εἰς τὰς ταυτότητας συναρτᾶται ἀμέσως μέ τὴν ἑλληνορθόδοξον ἰδιοπροσωπίαν τοῦ Ἔθνους μας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ βασικὸν ἱστορικὸν στοιχεῖον τῆς οὐσιαστικῆς μας ἐπιδιώσεως καὶ ἀπαραίτητον ἔρεισμα τοῦ Λαοῦ, χωρὶς δὲ τοῦτο νὰ ἀποτελῇ μείωσιν ἔναντι οἰουδήτινος ἑτεροδόξου ἢ ἀλλοθρήσκου πολίτου, τοῦ

όποιου τήν θρησκευτικήν ἑτερότητα ἡ Ἐκκλησία σέβεται ἀπολύτως. Καί μάλιστα, τήν ὥραν κατὰ τήν ὁποίαν ἡ Χώρα ταλανίζεται ἀπό μεγάλα καί οὐσιαστικά, ἔθνικά καί κοινωνικά προβλήματα καί ὁ Λαός βιώνει καθημερινῶς σειρὰν κρίσιμων καταστάσεων, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦν ἐπώδυνες λύσεις. Αὐτήν ἀτυχῶς τήν ὥραν ἐφευρέθη καί μέ τήν συνδρομήν ἐσωγενῶν καί ἐξωγενῶν κύκλων, ἓνα θεματολόγιον ρήξεων, μέ αἰχμήν τοῦ δόρατος τό θέμα τῶν ταυτοτήτων, αἱ ὁποῖαι στοχεύουν καί εἰς τόν θρησκευτικόν ἀποχρωματισμόν τῆς κοινωνικῆς καί ἔθνικῆς μας ζωῆς, ἀλλά καί ἐνδεχομένως εἰς τήν παραπλάνησιν καί τόν ἀποπροσανατολισμόν τοῦ Λαοῦ μας καί εἰς τήν ταυτόχρονον ἀποδυνάμωσιν τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ ἀποφασισθεῖσαι ἐπιλογαί εἰς τό θέμα αὐτό, μέ σύνθημα τόν δῆθεν ἐκσυγχρονισμόν καί κυρίως ἡ προβολή ἐῶλων νομικῶν κατασκευῶν, αἱ ὁποῖαι στοχεύουν εἰς τήν ἀποδυνάμωσιν τοῦ Συνταγματικοῦ Ὁροῦ «Ἐπικρατοῦσα Θρησκεία» (ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος), δημιουργοῦν βάσεις διά συγκρούσεις καί διχασμούς. Ἄλλά ἡ Ἐκκλησία, θεματοφύλαξ τῆς κοινωνικῆς καί ἔθνικῆς εἰρήνης καί ἐνότητος, τῆς λαϊκῆς ἀλληλεγγύης, τῆς ἀντιθέσεώς της εἰς τήν βίαν καί τόν ρατσισμόν, δέν πρόκειται βεβαίως νά παρασυρθῆ ἢ νά εὐνοήσῃ τόν διχασμόν τοῦ Λαοῦ. Ἐλπίζει δέ, ὅτι καί οἱ κρατοῦντες θά πράξουν τό ἴδιο.

4. Ὅμως ταυτοχρόνως ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖ ἀπαραίτητον, νά καταστήσῃ σαφές πρός πᾶσαν κατεύθυνσιν, ὅτι δέν διανοεῖται νά συμβιβασθῆ, ἐναντι οἰουδήποτε ἀνταλλάγματος καί οἰασθήποτε ἀπειλῆς καί νά προδώσῃ τήν ἐμπιστοσύνην, μέ τήν ὁποίαν τήν τιμᾶ καί τήν περιβάλλει ὁ πιστός Ἑλληνικός Λαός. Μέ σύνεσιν ἀλλά καί μέ ἀποφασιστικότητα θά ἀγωνισθῆ μέ κάθε νόμιμον μέσον, διά νά πείσῃ τήν Κυβέρνησιν ὅτι ἐπλανήθη. **Θά ἀγωνισθῆ διά νά μεταφέρῃ, ὅπου πρέπει, τήν ἀγωνίαν, τήν ἀνησυχίαν καί τόν προβληματισμόν τοῦ Λαοῦ.** Ὁ Λαός ἀνησυχεῖ σοβαρά, ὄχι μόνον διά τήν μή ἀναγραφὴν τοῦ θρησκευμάτος του εἰς τὰς ταυτότητας, ἀλλά καί διά πολλά ἄλλα συναφῆ, ὡς λ.χ. τήν ἠλεκτρονικὴν λωρίδα

μέ ἄγνωστα εἰς τόν κάτοχον στοιχεῖα καί τό ἠλεκτρονικόν φακέλωμα. Δι' ὅλα αὐτά ἡ Ἀρχὴ δέν ἔχει ἐπιδείξει κανένα ζῆλον πρὸς οὐσιαστικὴν προστασίαν τοῦ πολίτου. Ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι διά νά ἀντιγράψῃ τὰ κοσμικά καμώματα, τὰ ἰδιοτελεῖ συμφέροντα καί νά ἰκανοποιήσῃ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐπιβουλεύονται τήν ἔθνικὴν μας ταυτότητα. Ὁ ἀγὼν θά εἶναι ἀνένδοτος, μέ δύναμιν λόγου, ἀλλά καί ξένος πρὸς κάθε μορφήν περιθωριακῆς συμπεριφορᾶς, φανατισμοῦ καί μισαλλοδοξίας, ἡ ὁποία πιθανόν νά προκληθῆ ἀπό προβοκάτορας, οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουν νά δυσφημίσουν τήν Ὁρθοδοξίαν ἐντός καί ἐκτός Ἑλλάδος. Τοιαῦται συμπεριφοραί, ὅποθενδήποτε καί ἂν προέρχωνται, εἶναι καταδικαστέαι.

5. **Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος κάνει ἔκκλησιν διά μίαν παραδεκτὴν λύσιν** ἑνός κατὰ τρόπον περιέργον καί αἰφνιδιαστικόν, δημιουργηθέντος θέματος. Τὰ λάθη εἶναι ἀνθρώπινα ἀλλά μεταβάλλονται σέ ἐγκλήματα, ὅταν τό πείσμα, οἱ ἐγωῖσμοί καί ἡ ἰδιοτέλεια κυριαρχοῦν ἐπὶ τῆς λογικῆς, τῆς συνέσεως καί τοῦ αἰσθήματος εὐθύνῃς.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος λυπεῖται, διότι μίαν μικρὰ μερίν ἐξωκοινοβουλευτικῶν πολιτῶν παραπλανᾷ τόν Πρωθυπουργόν τῆς Χώρας καί βαναύσως προκαλεῖ τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἐκκλησία προσεύχεται καί ἐλπίζει διά τήν ἄμεσον ἀλλαγὴν πορείας, εἰς τὰς ληφθεῖσας ἀποφάσεις.

Ἡ Ἐκκλησία θά σταθῆ ἐνώπιον τῆς κρίσεως, ὑπεύθυνη, συνετὴ, διαλλακτικὴ, ἀλλά καί ἀμετακίνητος εἰς τὰ «Πιστεύω» Της καί τὰς Ἀρχάς Της.

Ἡ Ὁρθοδοξία θά εὐρίσκεται εἰς μόνιμον συναγερομένον. Ἡ Ἐκκλησία ἐπαγρυπνεῖ.

6. Δι' ὅλα αὐτά ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ὁμοφώνως ἀπεφάσισε τήν ἔκτακτον σύγκλησιν τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας κατὰ τήν βῆν προσεχοῦς μηνός Ἰουνίου ἐξ, πρὸς λῆψιν τῶν τελικῶν καί ὀριστικῶν ἀποφάσεων.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας τῆς Ἱεραῆς Συνόδου.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ

Τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

(6η Ἰουνίου 2000)

Συνῆλθε σήμερον εἰς ἕκτακτον Συνεδρίαν, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν συνήθη αἴθουσαν τῶν Συνεδριῶν αὐτῆς, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδοῦλου.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς Συνεδρίας ἐτελέσθη εἰς τὸ καθολικόν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀσωμάτων Πετρακῆ, Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας κ. Θεοκλήτου.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Συνεδριῶν ἐτελέσθη ἐν ἀρχῇ ἡ προβλεπομένη ἐναρκτήριος Ἱερά Ἀκολουθία. Ἀνεγνώσθη ὁ κατάλογος διὰ τὴν διαπίστωσιν τῆς ἀπαρτίας. Διεπιστώθη δὲ ὅτι ἀπουσίαζαν ἕξ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται, κυρίως διὰ λόγους ὑγείας.

Ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος, Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος ἀνέγνωσε Προσφώνησιν πρὸς τοὺς Συνέδρους, εἰς τὴν ὁποίαν συμπεριέλαβε τὸ ἱστορικόν τοῦ δημιουργηθέντος, κατὰ τὴν τρέχουσαν περίοδον, ζητήματος, περὶ τῆς ἀναγραφῆς ἢ μὴ τοῦ Θρησκεύματος εἰς τὰ ἀστυνομικὰ ταυτότητα. Ὁ Μακαριώτατος μεταξύ ἄλλων ἐτόνισε:

«Ἐνώπιον ἡμῶν πρόκειται ὑπόθεσις λίαν σοβαρά καὶ ἐπικίνδυνος. Δέν πρόκειται περὶ παρωνυχίδος, διό καὶ ἐπιβάλλεται ἄμεσος, ἄνευ ἀναβολῶν ἀντίδρασις. Τὰς ἐπιπτώσεις τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐπὶ τῆς γαλήνης τῶν καρδιῶν πᾶς τις διακρίνει, καὶ τὰς ἐκατέρωθεν ζημίας, τὰς ὁποίας μία κακὴ ἐξέλιξις προσιωνίζεται εὐκόλως τις κατανοεῖ. Νὰ σιωπήσωμεν δέν δυνάμεθα καὶ νὰ προχωρήσωμεν διστάζομεν. Εἴμεθα ὑπεύθυνοι Ποιμένες τοῦ Λαοῦ καὶ ὀφείλομεν νὰ τὸν διδάξωμεν ὅτι χάριν τῆς πίστεως ἡμῶν εἴμεθα ἔτοιμοι καὶ εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον νὰ χωρήσωμεν. Ἡ Ἐκκλησία οὔτε ἠττάται, ἀλλ'οὔτε καὶ συμβιβάζεται. Δέν πρέπει νὰ ἀπεμπολήσωμεν τὸν διά-

λογον, ἀλλὰ καὶ δέν πρέπει νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸν ἀγῶνα. Μακρὰν ἀφ'ἡμῶν σκέψεις ἠττοπαθείας καὶ ἀκροτήτων. Σύνεσιν καὶ σοφίαν, διάκρισιν καὶ ἀποφασιστικότητα συνιστῶμεν. Καὶ Κύριος εἴη ἡμῖν βοηθὸς καὶ ἀντιλήπτωρ»

Εἰς τὴν προσφώνησιν τοῦ Μακαριωτάτου ἀντεφώνησεν ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, ἀναφερθεὶς ἐνδελεχῶς εἰς τὰς σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας εἰς τὸ παρελθόν μέχρι σήμερον, εἰς τὰς ἐπεμβάσεις εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀκολούθως εἰσηγήθη τὸ πρῶτον θέμα ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέος μέ θέμα: «*Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τοῦ θέματος τῆς ἀναγραφῆς τοῦ Θρησκεύματος εἰς τὰ δελτία τῶν Ἀστυνομικῶν Ταυτοτήτων τῶν Ἑλλήνων Πολιτῶν*». Ὁ Σεβασμιώτατος ὑπεγράμμισεν ὅτι τὸ θέμα τῶν ταυτοτήτων καὶ εἰδικῶς ἡ ἀναγραφή ἢ μὴ τοῦ Θρησκεύματος δέν εἶναι ἀπλοῦν ζήτημα, ἀλλὰ πολὺπλευρον καὶ πολυποικίλον. Διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖται δημιουργικὸς καὶ οὐσιαστικὸς διάλογος, μεταξύ φορέων τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὴν συνέχειαν ἐπαρουσίασεν τὸ ἱστορικόν τῆς νομοθετικῆς ρυθμίσεως τῶν ταυτοτήτων ἐν σχέσει μέ τὸ Θρησκεύμα τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ συγχρόνως ὑπεγράμμισεν ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος μέ τὰ Συνδικατὰ Τῆς Ὄργανα ἀντιμετώπισεν τὸ θέμα μέ γνώσιν, ψυχραιμίαν καὶ σοβαρότητα, εἰς τὰ τέσσερα σημεῖα ἧτοι τὴν ἀναγραφὴν τοῦ Θρησκεύματος, τὸν “ἀποκαλυπτικόν” ἀριθμὸν 666, τὸν Ε.Κ.Α.Μ. καὶ τὰς ἠλεκτρονικὰς ταυτότητας. Τέλος ἀντιμετώπισεν μέ θεολογικὰ καὶ πνευματικὰ ἐπιχειρήματα τὰς ἐναντίον τῆς ἀναγραφῆς τοῦ Θρησκεύματος εἰς τὰς ταυτότητας ἀπόψεις αἱ ὁποῖαι διευπλώθησαν ἐσχάτως.

Ἀκολούθως ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Προκόπιος

επαρουσίασε τήν εισήγησίν του μέ θέμα «*Νομική Θεώρησις τοῦ θέματος τῆς ἀναγραφῆς τοῦ Θρησκευματος εἰς τὰ δελτία τῶν Ἀστυνομικῶν Ταυτοτήτων τῶν Ἑλλήνων Πολιτῶν*».

Ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφερθεὶς εἰς τήν διαπλοκήν τοῦ ὡς ἄνω θέματος μεθ' ἑτέρων τινῶν κοινοῦ ἐνδιαφέροντος Ἐκκλησίας καί Πολιτείας ἐτόνισε τὰς σπουδαιότερας πτυχάς τοῦ ἀπασχολοῦντος τήν Ἱεραρχίαν θέματος ὅπως:

α) Ἡ Ἀρχή τοῦ Ν. 2472/1997, κατά τήν νομικήν φύσιν αὐτῆς, ὡς καί αἱ πράξεις αὐτῆς συμφώνως πρὸς τόν ἰδρυτικόν αὐτῆς νόμον εἶναι ἀνεξάρτητος διοικητικὴ Ἀρχή, αἱ δέ ἀποφάσεις αὐτῆς (συστάσεις, ὁδηγίαι, ὑποδείξεις, διοικητικαὶ ἐξετάσεις καί ἔλεγχοι, ἐπιβολὴ διοικητικῶν κυρώσεων) δέν ὑπόκεινται εἰς διοικητικόν ἔλεγχον σκοπιμότητος καί νομιμότητος. Ὡς πρὸς τήν ἀπόφασιν αὐτῆς τήν ἀφορῶσαν εἰς τὰς ταυτότητας, εἶναι ἐσφαλμένη, μὴ νόμιμος καί συνεπῶς ἄκυρος. Ἡ πράξις αὕτη ὡς καί αἱ ἐξ αὐτῆς συνέπειαι δύνανται νά ἀκυρωθοῦν εἰς τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, διὰ προσφυγῆς παντός ἔχοντος ἔννομον συμφέρον.

β) Ὡς πρὸς τό περί τὰς ταυτότητας νομικόν καθεστῶς ἐφαρμόζεται ἕως καί σήμερον τό Ν.Δ. 127/1969, οἱ δέ Νόμοι 1599/1986 καί 1988/1991 ἰσχύουν ἂν καί ἔμειναν ἀνενεργοί, διότι δέν ἐξεδόθησαν αἱ προβλεπόμενα κανονικαὶ διοικητικαὶ πράξεις.

γ) Ὁ Ν. 2472/1997 ἀναφερόμενος εἰς τήν προστασίαν προσωπικῶν δεδομένων δέν καταργεῖ εἰδικόν νόμον, ὁ ὁποῖος ὀρίζει ρητῶς καί εὐθέως τήν ἀναγραφὴν τοῦ Θρησκευματος εἰς τὰ Δελτία Ταυτότητος, καί

δ) Ἐπὶ τῇ βάσει ἀπόψεων ἐγκρίτων νομικῶν καί δικαστικῶν, διὰ σειρᾶς ἐπιχειρημάτων καί γραπτῶν θέσεων εἰδημόνων, κατέστη ἐμφανές ὅτι ἡ ἀναγραφὴ τοῦ Θρησκευματος εἰς τὰ δελτία τῶν ἀστυνομικῶν ταυτοτήτων, ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται ὡς ὑποχρεωτικὴ ἀπὸ τό ἀρθρο 2 τοῦ Νόμου 1988/1991, δέν προσκρούει οὔτε εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος, οὔτε τοῦ Νόμου 2472/1997, ὅταν αὐτό ζητῆται ρητῶς καί ἐγγράφως ὑπὸ τοῦ πολίτου.

Ἀναφερόμενος εἰς μίαν σειρὰν προτάσεων κατέληξεν εἰς τό συμπέρασμα ὅτι ὁ παρῶν θόρυβος περὶ τῆς ἀναγραφῆς τοῦ Θρησκευματος εἰς τὰ

δελτία τῶν ἀστυνομικῶν ταυτοτήτων ἀποσπᾷ τήν προσοχὴν τῶν πολιτῶν, τοῦτο μὲν ἐκ τῶν νέων ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων καί τοῦ ἀριθμοῦ 666, τοῦτο δέ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς Συνθήκης SCHENGEN, εἰς τὰ ὁποῖα θά σωρευθοῦν εὐαίσθητα προσωπικά στοιχεῖα. Προέτεινε, ἐν τέλει, ὅπως ἐξουσιοδοτηθῇ ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος διὰ τόν χειρισμὸν τοῦ ὡς ἄνω θέματος καί ἐπὶ τῇ βάσει νομικῶν δεδομένων προσφύγη εἰς τὰ ἀρμόδια Δικαστικά Ὑφολογὰ ὅλων τῶν βαθμίδων.

Ὁ τρίτος Εἰσηγητὴς Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἄνθιμος, εἰσηγήθη τό θέμα «*Αἱ περὶ τοῦ πρακτεῦ προτάσεις τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τὰς κυβερνητικὰς ἐξαγγελίας περὶ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἀναγραφῆς τοῦ Θρησκευματος εἰς τὰ δελτία τῶν Ἀστυνομικῶν Ταυτοτήτων τῶν Ἑλλήνων Πολιτῶν*».

Ὁ ὁμιλητὴς ἀνεφέρθη εἰς τό ἀνάιτιον τῆς δημιουργίας τοῦ ζητήματος τῶν ταυτοτήτων, τό ὁποῖον ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν ἐμπνευστῶν του ἀποβλέπει εἰς τήν δέσμευσιν τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος Αὐτῆς.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀλεξανδρουπόλεως, μετὰ τήν θεωρητικὴν θεμελίωσιν τῶν ἀπόψεων τῆς Ἐκκλησίας, ἐπροχώρησεν εἰς τήν διατύπωσιν τῶν πρακτικῶν προτάσεων του εἰς τρεῖς κατηγορίας:

Α' Συναινετικὴ Λύσις

Β' Παθητικὴ Ἀντίστασις καί

Γ' Ἀγωνιστικὴ Τακτικὴ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνεζήτησεν τήν πρώτην πρότασιν καί ἀπεφάσισεν ὁμοφώνως τήν συγκρότησιν τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Φιλίππων, Ἀλεξανδρουπόλεως καί Ναυπάκτου, οἱ ὁποῖοι, μέ ἐπικεφαλῆς τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καί Πρόεδρον τῆς Ι.Σ.Ι. νά ζητήσουν συνάντησιν μετὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Κωνσταντίνου Σημίτη, διὰ νά ἐπιχειρήσουν διὰ τοῦ διαλόγου τήν ἐξεύρεσιν μιᾶς λύσεως τοῦ προβλήματος, ἡ ὁποία θά ὀδηγήσῃ εἰς τήν ἐκτόνωσιν τῆς καταστάσεως καί εἰς τήν εἰρήνευσιν τοῦ Λαοῦ μας. Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας διέκοψε τήν Συνεδρίαν καί ἀνέμενε ἐπ' ἀρκετόν τήν ἀπάντησιν τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ. Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὑπὸ τοῦ Πρωθυπουργικοῦ Γραφείου, ἐτηλεφώνησεν εἰς τήν Ἀρ-

Ἀπό τή λαοσύναξη τῆς Θεσσαλονίκης, 14 Ἰουνίου 2000. Ἡ φωτογραφία δέν εἶναι σέ θέση νά ἀποδώσει τήν πραγματικότητα: Οὔτε τό μεγάλο πλῆθος οὔτε τόν παλμό καί τό ἦθος (φωτ. Χρ. Μπόνη).

χιγραμματεῖαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Ὑπουργός Παιδείας κ. Πέτρος Εὐθυμίου, ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι ὁ κ. Πρωθυπουργός δέν δέχεται νά συζητήσῃ μέ τόν Μακαριώτατον καί τούς Ἀρχιερεῖς διά τό ζήτημα τῶν ταυτοτήτων, τό ὁποῖον εἶναι ζήτημα μόνον τῆς Πολιτείας. Διά τά κοινά θέματα Ἐκκλησίας καί Πολιτείας ἡ Ἐπιτροπή παρεπέμφθη νά τά συζητήσουν μέ τόν κ. Ὑπουργόν τῆς Παιδείας.

Ἡ στάσις τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἐξέπληξε τήν Ἱεραρχίαν καί βαθυτάτη πικρία ἐπεκράτησε εἰς τήν ἀτμόσφαιραν. Τό θέμα ἐθεωρήθη τόσο ἀπίστευτον, ὥστε ἀνετέθη εἰς τόν Σεβασμιώτατον Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἄνθιμον νέα ἐπικοινωνία μετά τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, διά νά ἐπιβεβαιωθῇ τό γεγονός τῆς πρωθυπουργικῆς ἀρνήσεως. Ὁ κ. Πέτρος Εὐθυμίου διαβεβαίωσε τόν Σεβασμιώτατον Ἀλεξανδρουπόλεως, ὅτι ὄντως ὁ κ. Πρωθυπουργός ἀρνεῖται νά συζητήσῃ τό θέμα τῶν ταυτοτήτων μέ τήν Ἀνωτάτην Ἐκπροσώπησιν τῆς Ἐκκλησίας, διότι θεωρεῖ ὅτι εἰς τό θέμα τοῦτο ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει καμμίαν ἀρμοδιότητα.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, ἐπανελάβε τήν ἔκτακτον Συνεδρίαν καί ἐν μέσῳ ἐντάσεως, θλίψεως ἀλλά καί πατερικῆς σοφίας καί ἀποφασιστικότητος ὠμίλησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Ἰωαννίνων, Ζακύνθου, Κιλκισίου, Πρεβέζης, Λαγκαδά, Ἀττικῆς, Θηβῶν, Νέας Σμύρνης, Καισαριανῆς, Σπάρτης, Ναυπάκτου, Ἀλεξανδρουπόλεως, Δημητριάδος, Ἡλείας, Καρυστίας, Θεσσαλιώτιδος, Κεφαλληνίας, Κίτρους, Ἱε-

ρισσοῦ, Πειραιῶς, Ξάνθης, Σερρῶν, Σταγῶν, Θήρας, Ζιχνῶν, Καλαβρυτῶν, Βερροίας, Περιστερίου, Δράμας, Καστορίας, Μεσσηνίας.

Ἀκολούθως, ἔλαβε τόν λόγον ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος, ὁ ὁποῖος συνώψισε τās ἀπόψεις καί τās προτάσεις τῶν Ἱεραρχῶν καί ἀνέλυσε τās ἀποφάσεις καί τās ἐνεργείας τῆς Ἱεραρχίας.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, ἔλαβε ἐν συνεχείᾳ τās ἀκολουθοῦσας ἀποφάσεις:

1. Νά ἀπευθυνθῇ ὑπό τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδοῦλου Διάγγελμα πρὸς τόν Ἑλληνικόν λαόν.

2. Νά ὑποβληθῇ κατά τās προσεχεῖς ἡμέρας ὑπόμνημα πρὸς τόν κ. Πρωθυπουργόν μέ τās θέσεις τῆς Ἱεραρχίας ἐπὶ τοῦ θέματος μέ τήν ἐλπίδα ὅτι καί τήν ὑστάτην στιγμὴν ὑπάρχει δυνατότης διαλόγου.

3. Νά μελετηθῇ ἡ δυνατότης προσφυγῆς εἰς τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας διά νά ἐπιδιωχθῇ ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἀρχῆς Προστασίας Δεδομένων Πρωσωπικοῦ Χαρακτῆρος, δι' οὐσιαστικούς καί τυπικούς λόγους, καί

4. Νά διοργανωθοῦν δύο συγκεντρώσεις εἰρηνικῆς διαμαρτυρίας τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἡ πρώτη εἰς τήν Θεσσαλονίκην, τήν 14ην Ἰουνίου, ἡμέραν Τετάρτην καί ὥραν 7 μ.μ. καί ἡ Δευτέρα εἰς τās Ἀθήνας τήν 21ην Ἰουνίου ἡμέραν Τετάρτην καί ὥραν 7 μ.μ.

Ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς Τύπου.

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Θ Ε Ν

Τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

(6η Ἰουνίου 2000)

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μέ αἶσθημα πικρίας ἀπευθύνεται σήμερα πρὸς τὸν εὐσεβῆ καὶ πιστό Λαό μας, γιὰ νὰ τὸν καταστήσει κοινωνό τῶν ὄσων συνέβησαν σήμερα, 6η Ἰουνίου 2000, ὅταν συνεδρίασε σέ ἔκτακτη Συνεδρία ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει τὸ πολὺ σοβαρὸ ζήτημα τῆς ἀπαλείψεως τοῦ Θρησκευάματος ἀπὸ τίς νέες ταυτότητες.

α) Ἡ Ἱεραρχία, ἀφοῦ ἤκουσε τρεῖς Εἰσηγήσεις σχετικές μέ τὸ θέμα αὐτό, ἀπεφάσισε νὰ ζητήσει ἀπὸ τὸν κ. Πρωθυπουργό νὰ δεχθεῖ τὸ μεσημέρι σέ ἀκρόαση τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλο μέ τρεῖς Ἀρχιερεῖς, τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Προκόπιο, Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἄνθιμο καὶ Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεο, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐπιφορτισμένοι μέ τὴν ἐπιθυμία τῆς Ἱεραρχίας νὰ ἀρχίσει διάλογος μέ τὴν Κυβέρνηση γιὰ τὸ θέμα τῶν ταυτοτήτων.

Ἄτυχῶς ἡ φιλειρηνική αὐτὴ πρόταση τῆς Ἐκκλησίας **δὲν ἐξετιμήθη ὡς ἔπρεπε καὶ ἀπερρίφθη κατὰ πρωτοφανῆ τρόπον.** Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας διαμαρτύρεται ἔντονα πρὸς τὸν Ἑλληνικό Λαό γιὰ τὴν περιφρονητικὴ αὐτὴ ἀντιμετώπισή της ἀπὸ μέρους τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ.

β) Ἡ Ἐκκλησία ἀνέκαθεν ἐπίστευε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεύει στοὺς διακριτοὺς ρόλους Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας μέσα στό Κράτος. Τοῦτο βέβαια δὲν τῆς στερεῖ τὸ δικαίωμα νὰ ἔχει γνώμη γιὰ θέματα πού τὴν ἐνδιαφέρουν καὶ νὰ τὴν προβάλλει πρὸς κάθε κατεύθυνση μέσα ἀπὸ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἐλευθέρου διαλόγου μέ τοὺς ἀρμοδίους. Τοῦτο δὲν σημαίνει οὔτε συνδιοίκηση τοῦ Κράτους, οὔτε ἀνάμειξη τῆς Ἐκκλησίας σέ κοσμικά ἔργα. Τό τί ἀνήκει ἢ ὄχι στὰ ἐνδιαφέροντα τῆς Ἐκκλησίας προκύπτει ἀπὸ τὴν Παράδοση τοῦ Γένους, πού ἐσμίλευσε διὰ τῶν αἰώνων ἀκατάλυτους πνευματικούς δεσμούς Ἐκκλησίας καὶ Λαοῦ.

γ) Ἡ ἀδιάλλακτη τακτικὴ τῆς Κυβερνήσεως στό θέμα τῶν ταυτοτήτων ἐπιστηρίζεται τίς βάσεις ὑποψίες τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἡ μὴ ἀναγραφή τοῦ θρησκευάματος στίς ταυτότητες ἀποτελεῖ τὸ πρῶτο σειρᾶς ἄλλων μέτρων, πού ἀποβλέπουν πρακτικὰ στὴν ἀπώθηση τῆς θρησκείας στό περιθώριο τῆς δημόσιας, τῆς κοινωνικῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, μέ ὅ,τι αὐτὸ συνεπάγεται γιὰ τὸ Λαό μας.

Ἡ τάση αὐτὴ εὐρίσκει ἀντίθετο τὸν πιστό Λαό μας, πού δὲν εἶναι διατεθειμένος νὰ ἀποκοπεῖ βίαια ἀπὸ τὸ ζωνφόρο μαστό τῆς Μητέρας Ὁρθοδοξίας, πού ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν τρέφει πνευματικά. Ἐάν παρ' ἐλπίδα τοῦτο συμβεῖ, εἶναι βέβαιο ὅτι ὁ Λαός θά στερηθεῖ ἐνός οὐσιώδους στοιχείου τῆς πνευματικῆς του ταυτότητος. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ στοὺς Ἑλληνες Πολίτες ἄλλου θρησκευάματος, πού ἀποτελοῦν μειονότητα, σέ τίποτε δὲν δλάπτονται ἀπὸ τὴν δημοκρατικὴ ἀρχὴ τῆς ἀναγραφῆς προαιρετικὰ τοῦ θρησκευάματος. Ἀλοίμονο ἂν ὁποῖος ἤθελε νὰ κάνει διακρίσεις σέ βάρος τους, ἔπαιρνε τὴν πρὸς τοῦτο ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν ταυτότητα. Στὴν Ἑλλάδα δὲν πέρασε ποτέ ὁ ρατσισμός, ἡ μισαλλοδοξία καὶ ἡ ξενοφοβία. Ἐμεῖς δὲ οἱ Ὁρθόδοξοι ὑπήρξαμε πάντοτε προστάτες τῶν μικρῶν καὶ ἀδυνάτων.

δ) Ἡ Ἱεραρχία πιστεύει ὅτι καὶ αὐτές τίς κρίσιμες ὥρες πού ὀρθώνονται ἀπειλητικὰ μεγάλα προβλήματα γιὰ τὸν Λαό μας, ἀκαίρως καὶ τελείως ἀψυχολόγητα ἐδημιουργήθη ἓνα τέτοιο σοβαρὸ ζήτημα πού ἀπειλεῖ νὰ διχάσει τὸν Λαό καὶ νὰ θίξει τὸν ἰστό τῆς κοινωνικῆς συνοχῆς. Ἡ Ἐκκλησία δὲν διανοεῖται νὰ μιμηθεῖ ἐκείνους πού ὀδηγοῦν τὸν Λαό μας σ' αὐτὴν τὴν κατεύθυνση γι' αὐτό καὶ ἐμμένει στὴν υἱοθέτηση εἰρηνικῶν μέτρων νηφάλιας ἀντίστασης πρὸς τίς αὐθαίρετες λύσεις πού ἐπιβάλλονται στὴν ῥάχη τοῦ Λαοῦ μας. Ὅμως ταυτόχρονα ἐπιθυμεῖ νὰ διακηρύξει ὅτι καταφεύγει πρὸς τὸ Λαό πού πι-

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α Τ Ω Ν Μ Ο Ν Α Χ Ω Ν Κ Α Τ Α Τ Η Ν Π Α Μ Μ Ο Ν Α Σ Τ Ι Κ Η Α Γ Ρ Υ Π Ν Ι Α

28/29 Μαΐου 2000

Εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίου Νεκταρίου Αἰγίνης

Οἱ συναχθέντες μετὰ ἀπό ἀπόφαση τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Προκαθημένου Αὐτῆς Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. Χριστοδούλου καὶ μετέχοντες στὴν παμμοναστική ἀγρυπνία τῶν Ἱερῶν Μονῶν ὅλης τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν σκέπη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Νεκταρίου, Ἐπισκόπου Πενταπόλεως τοῦ Θαυματουργοῦ, στό πλαίσιο τῶν ἐορτασμῶν γιὰ τὴν συμπλήρωση 2000 ἐτῶν ἀπὸ τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μέ νωπὴ τὴν ἐμπειρία τῆς πνευματικῆς πανδαισίας τῆς ὀλονυκτίου ἀγρυπνίας, αἰσθανόμεθα ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ ἐκφράσουμε μέ εἰλικρίνεια καὶ παρηγορία τὴν σθεναρὴν μᾶς ἀντίθεση καὶ διαμαρτυρία στὰ τεκταινόμενα τῶν τελευταίων ἡμερῶν.

Ἡ μοναχικὴ παράδοση, ἐμπνευσμένη καὶ ἐμφορομένη ἀπὸ τὸ ἀκαταμάχητο καὶ ἀσυμβίβαστο φρόνημα πλήθους μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν τῆς πίστεώς μας, ἀρνεῖται νὰ ἀποδεχθεῖ

ἀντροδοξοῦς καὶ ἀντεθνικὲς ἐπιβολές, ὅπως ἡ πρόσφατα ἀναγγελθεῖσα ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση γιὰ τὴ διαγραφή τοῦ θρησκευματος ἀπὸ τὰ δελτία ταυτότητος τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν.

Ἡ Ἱστορικὴ μας πορεία, ὁ τρόπος καὶ ἡ ἐμπειρία ζωῆς καὶ ὑπάρξεώς μας ὡς Ἑλλήνων καὶ Ὁρθοδόξων, ἡ χορεία τῶν ἐθνομαρτύρων καὶ ἀγωνιστῶν τῆς Ἐλευθερίας τοῦ Γένους μας μᾶς ἐνέπνευσαν τὴν βιωματικὴ ταύτιση τοῦ Ἔθνους μας μέ τὴν Ἀγία Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία μας.

Ἡ σύγχρονη καὶ συντονισμένη, νεοεποχικοῦ τύπου ἐπίθεση κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν ἐξαντλεῖται, βεβαίως, στὴν διαγραφή μόνον τοῦ θρησκευματος ἀπὸ τίς ἀστυνομικὲς ταυτότητες. Ἀποτελεῖ ἀντίθετα “τὴν αἰχμὴ τοῦ δόρατος” μίας σειρᾶς ἐπιλεγμένων ἐπιβολῶν πού ἀποσκοποῦν στὴν ἀποδυνάμωση τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς θέσεώς της στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία καὶ στὴν ἱστορία τοῦ Λαοῦ μας.

Ἡ προσπάθεια αὐτὴ στηρίζεται καὶ συνηγορεῖται ἀπὸ γνωστούς καὶ κατονομασμένους κύ-

στεύει καὶ τὸν καλεῖ σὲ διαμαρτυρία κατὰ τῆς διαγραφῆς τοῦ Θρησκευματος ἀπὸ τίς ταυτότητες καὶ κατὰ τῆς μετατροπῆς τῆς Ἑλλάδος σὲ ἄθρησκη χώρα. Τὴν μορφή αὐτῆς τῆς διαμαρτυρίας ἔχουν κατὰ καιροὺς υἱοθετήσει καὶ ἄλλοι Εὐρωπαϊκοὶ Λαοί, πού ἤθελαν νὰ μεταπεύσουν τίς Κυβερνήσεις τους ἀπὸ τῆς λήψεως συγκεκριμένων μέτρων πού στρέφονται κατὰ τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς Πίστεώς του. Σύμφωνα μέ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας διοργανώνονται δύο ἐπὶ τοῦ παρόντος παλλαϊκὲς συγκεντρώσεις στὴν Θεσσαλονίκη (14.6.2000) καὶ στὴν Ἀθήνα (21.6.2000) καὶ καλεῖται σύσσωμος ὁ Λαός τῆς Ἐκκλησίας νὰ εἶναι παρῶν εἰρηνικά, ἥσυχά καὶ ἀποφασιστικά στὶς διαμαρτυρίες αὐτές.

ε) Τέλος ἡ Ἱεραρχία ἐξακολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν ἀχαρακτήριστη ἐναντί της συμπεριφορὰ τῆς ἐξουσίας, νὰ ἐλπίζει, ὅτι ὁ εὐγενὴς καὶ εὐλογημένος Ὁρθόδοξος Λαός θὰ ἐπιτύχει τελικὰ ἐκεῖνο πού ἡ ἴδια ἐπεχείρησε, δηλαδή νὰ πείσει τὸν κ. Πρωθυπουργό νὰ στερῆ στὸν διάλογο, γεγονός πού χαρακτηρίζει κάθε δημοκρατικὴ καὶ εὐνομούμενη Πολιτεία. Δὲν πρέπει ἄλλωστε ἡ ἀδιάλλακτη αὐτὴ στάση νὰ μεταβάλλει τοὺς πιστοὺς Ὁρθοδόξους Ἕλληνες σὲ ἀντιρρησίους συνειδήσεως.

Ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ»

(τεύχος 24, Μαΐου 2000)

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη νά ἀπευθυνθεῖ στόν Ἑλληνικό Λαό γιά νά ἐκφράσει τή θέση της ἐπί τοῦ ἐκ μέρους τῆς ἐντίμου Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως αἰφνιδίως ἀνακύψαντος ζητήματος τῆς μή ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευάτος στίς νέες ἀστυνομικές ταυτότητες. Ὑποστηρίζουμε τήν προαιρετι-

κή ἀναγραφή τοῦ θρησκευάτος στίς ἀστυνομικές ταυτότητες, διότι ἔτσι οὐδεὶς θά αἰσθάνεται ὅτι τοῦ περιορίζεται ἡ ἐλευθερία. Ἀπό τήν μία πλευρά, δέν θίγεται ὁ Χριστιανός Ὁρθόδοξος, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ τήν ἀναγραφή, ὡς ὁμολογία τῆς πίστεώς του καί ὡς χαρακτηριστικό τῆς ἰδιοπροσωπίας του καί τῆς ταυτότητάς του. Καί ἀπό

κλους στήν χώρα μας, ἀπό πρόσωπα πού αὐτοκλήτως ὀρίζονται ὡς “ὑψηλή διανόηση” καί “ὑπερασπιστές” τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Συνδέεται ἐπίσης καί καταλήγει στούς κρατικούς σχεδιασμούς γιά τήν ἐπιβολή νέων ταυτοτήτων καί τοῦ ἠλεκτρονικοῦ φακελλώματος καθῶς καί στό σχετιζόμενο μέ τήν συμφωνία Σένγκεν νομοθετικό πλαίσιο (νομοθετικές ρυθμίσεις γιά τήν δῆθεν προστασία τοῦ πολίτη, Ἀρχή Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων κ.λ.π.).

Μέ συναίσθηση τῆς κρισιμότητος τῶν στιγμῶν καί μέ βαθεῖα ἐπίγνωση τῶν εὐθυνῶν μας ἀπέναντι στόν Θεό καί τήν Ἱστορία τοῦ τόπου μας, ὡς ὀρθόδοξοι Μοναχοί καί ἐκφραστές, μετὰ τῆς Μητρός καί Ἀγίας μας Ἐκκλησίας, τῆς ἀκριβείας τῆς ἀληθοῦς πίστεώς μας καί ἀνιδιοτελεῖς καί ἐνθουσιώδεις ἀγωνιστές τῆς ἐλευθερίας καί τῶν ἐθνικῶν μας δικαίων, ἀρνούμεθα κατηγορηματικά τήν ἀποδοχή τετελεσμένων γεγονότων καί δηλώνουμε ἀπερίφραστα πῶς δέν πρέπει νά συμβιβασθοῦμε μέ ἀνελεύθερες τακτικές καί ἐπιβολές.

Ἐπιθυμοῦμε νά ἐκφράσουμε τίς θερμότερες εὐχαριστίες μας πρός τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τόν Προκαθήμενο Αὐτῆς Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλο, πού μέ τό

ἐμπνευσμένο ἀνακοινωθέν τῆς 26ης Μαΐου ἀπήντησαν σθεναρά στίς κυβερνητικές ἀπειλές, ἀγωνιζόμενοι γιά τά δίκαια τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἔθνους μας.

Στόν ἀγῶνα αὐτό ἐκφράζουμε τήν ἀμέριστη συμπαράστασή μας καί τήν ἐκ ψυχῆς διάθεση ὅλων τῶν δυνάμεών μας, καθῶς καί τήν πεποίθηση γιά ἀνάλογη συμπεριφορά καί ἐκ μέρους τοῦ πιστοῦ Λαοῦ, πού πάντοτε στό παρελθόν ἀπέδειξε τήν πίστη καί τήν ἐμπιστοσύνη του στήν διακριτική καθοδήγηση τῶν Σεπτῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, κινούμενος ἀπό τό ἀλάνθαστο καί ὁμολογιακό ὀρθόδοξο αἰσθητήριό του.

Τέλος, ἐμεῖς οἱ Μοναχοί, ἡ εἰρηνική στρατιά τῆς Ἐκκλησίας, βέβαιοι ὄντες γιά τήν τελική νίκη, ἐφ'ὅσον «*μειζων ὁ ἐν ἡμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ*» ἐπικαλούμεθα τήν Χάρη τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ καί Πατρός ἡμῶν, τοῦ διασκεδάζοντος τάς βουλὰς τῶν ἐθνῶν, τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ Παναγίας Μητέρας μας καί πάντων τῶν Ἀγίων, ὡς νοητή παρεμβολή στόν ἀνένδοτο ὑπέρ τῆς Πίστεως καί τοῦ Γένους ἀγῶνα μας.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

τήν ἄλλη, ὅποιος δέν θέλει νά ἀναγραφεῖ τό θρησκεύμα δέν θά ὑποχρεώνεται ἀπό κανένα νά παραδιάσει τήν ἐλεύθερη βούληση καί τή συνείδησή του.

Ἡ προαιρετική ἀναγραφή τοῦ θρησκεύματος σέ μία σύγχρονη, εὐνομούμενη καί δημοκρατική Πολιτεία, ἐπ'οὐδενί μπορεῖ νά ἀποτελέσει διάκριση. Τονίζουμε ὅτι μέχρι καί σήμερα, πού ἡ ἀναγραφή τοῦ θρησκεύματος εἶναι ὑποχρεωτική, οὐδεμία διάκριση, λόγω τῆς ἀναγραφῆς, ἐκ μέρους ὁποιασδήποτε κρατικῆς Ὑπηρεσίας ἐναντίον ἐτεροδόξου ἢ ἐτεροθρήσκου ἔχει ὑπάρξει ἢ ἔχει καταγγελθεῖ στό ἀρμόδια ὄργανο τῆς Πολιτείας ἢ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης. Κι ἀπό τήν ἄλλη εἶναι ἀνακριβές καί ὑποκριτικό νά πιστεύεται, ὅτι στόν δημόσιο ἢ καί ἰδιωτικό τομέα, ἂν ποτέ ἀποφασιστεῖ νά ὑπάρξει διάκριση σέ βάρος κάποιου γιά λόγους τῆς θρησκευτικῆς του πίστεως, αὐτός θά προστατευθεῖ ἂν δέν ὑπάρχει τό θρησκεύμα γραμμένο στήν ταυτότητά του. Ὑπάρχουν σήμερα πολλά μέσα γιά νά πληροφορηθεῖ τό Κράτος καί ὁποιοσδήποτε ἐνδιαφερόμενος, ὄχι μόνο τήν θρησκευτική πίστη ἐνός πολίτη, ἀλλά καί ὅποιο στοιχεῖο θεωρεῖ ὅτι τοῦ χρειάζεται· καί αὐτό μπορεῖ νά γίνει μέ μία ἀπλή καί χειρόγραφη ὑπεύθυνη δήλωση ἕως τή χρήση ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν, πού γιά πολλούς ὁδηγοῦν καί σέ πολύπλοκα «ἠλεκτρονικά φακελάματα».

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Ἕλληνας πολίτης πρέπει νά ἀφεθεῖ ἐλεύθερος νά γράφει, ἂν θέλει, τό θρησκεύμα του στήν ἀστυνομική ταυτότητα. Τά ὑπέρ τῆς προαιρετικῆς ἀναγραφῆς ἐπιχειρήματα εἶναι:

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ζυμωμένη μέ τήν Παράδοσή του καί ἀνήκει στήν ἰδιοπροσωπία του, ὡς προσῶπου. **Ὡς ἐκ τούτου δέν ἀποτελεῖ ἕνα «μυστικό» κι «εὐαίσθητο» συστατικό τοῦ εἶναι του, ἀλλά ἕνα προφανές στοιχεῖο τῆς ὅλης προσωπικότητάς του.**

Ἡ προαιρετική ἀναγραφή δέν ἀποτελεῖ πράξη δυσμενοῦς διάκρισης σέ βάρος ἐκείνων πού δέν θέλουν νά ἀναγράφεται. **Ἀντιθέτως ἀποτελεῖ πράξη ὁμολογίας ἐκείνων πού θέλουν νά ἀναγράφεται.** Οἱ ἀναγράφοντες στήν ταυτότητα ὅτι εἶναι «Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί» θέλουν νά προ-

βάλλουν τήν διαφορετικότητά τους, γιά τήν ὁποία δέν αισθάνονται καμία μειονεξία, ἀντιθέτως εἶναι ὑπερήφανοι γιά τήν ἱστορία καί τήν ταυτότητά τους. **Θυμίζουμε πῶς σέ ἀπογραφή τοῦ 1905 κι ἐπί πανίσχυρης Ὀθωμανικῆς Ἀυτοκρατορίας οἱ Ἕλληνες τῆς Πόλης καί τῆς Θράκης ἐπέβαλαν, νά ἐπέβαλαν, νά ἀναγραφεῖ στούς πίνακες «Ρωμιοί Ὁρθόδοξοι», γιά νά ξεχωρίζουν, ὡς ὄντότητες, ἀπό τούς μουσουλμάνους, ἀλλά καί τίς ἄλλες χριστιανικές κοινότητες.** Ἡ γενναία ἐκείνη ὁμολογιακή τους πράξη δέν ἔγινε σέ βάρος κάποιου, ἀντιθέτως ἔβαζαν σέ κίνδυνο τή ζωή καί τίς περιουσίες τους. Αὐτό δέν μποροῦν νά ἀντιληφθοῦν ὅλοι ὅσοι δέν ἔχουν καμία σχέση μέ τήν Παράδοσή μας.

Ἀπό τήν ἀπελευθέρωση τῆς Ἑλλάδος ἕως καί τίς ἡμέρες μας ἕνα μέρος τῶν «διανοουμένων» (τῆς ἰντελιγκέντσιας), ἐπιδιώκει νά «ἐκσυγχρονίσει» τό λαό, νά τοῦ ἀφαιρέσει τήν Παράδοσή του, τήν ὁποία αὐτή ἡ ἰντελιγκέντσια ἀπορρίπτει καί νά τόν ἀφομοιώσει σέ ἕνα πρότυπο ζωῆς ἄλλων λαῶν καί ἄλλων παραδόσεων, γιά τήν ὁποία ὅμως αὐτή αισθάνεται θαυμασμό. Ὁ λαός, ὁ πολὺς καί ἀπλός λαός, ἕως σήμερα ἀντιστέκεται στή βούληση καί τήν ἐπιδίωξη τοῦ φαινομένου πνευματικοῦ ἐποικοδομήματος τῆς κοινωνίας. Ὅμως ἡ ἰντελιγκέντσια δέν ἀπογοητεύεται καί ἀναζητεῖ τρόπους νά προωθήσει τά σχέδιά της. Πρέπει νά σημειώσουμε ὅτι πρότυπο ὁρισμένων Δυτικῶν εἶναι ὁ πρῶν Ὁρθόδοξος Μητροπολίτης Νικαίας Βησσαρίωνας, ὁ ὁποῖος μετά τήν Ἀλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπέταξε στόν Πάπα γιά νά ζήσει στή συνέχεια ὡς καρδινάλιος μέ τιμές καί δόξες. Καί οἱ ρασιοναλιστές (ὀρθολογιστές) δυτικοί ἱστορικοί ἀναλυτές δέν μποροῦν νά ἐξηγήσουν τό πῶς μέσα στόν κατακλυσμό 400 ἐτῶν σκλαβιάς ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὄχι μόνον ἐπέζησε, ἀλλά ὡς κηωτός διέσωσε τό Γένος ἀπό τόν «κατακλυσμό» καί ὡς στοργική μητέρα θυσιάστηκε γιά τήν ἐπιβίωση τῶν παιδιῶν της.

Στίς βουλευτικές ἐκλογές δέν ψηφίζει μόνον ἡ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας ἰντελιγκέντσια, ψηφίζει ὅλος ὁ λαός. **Στήν προκειμένη περίπτωση τῆς διαγραφῆς τοῦ θρησκεύματος ἀπό τίς ἀστυνομικές ταυτότητες ὁ λαός δέν ἐρωτήθηκε κι αἰφνιδιάστηκε.** Κανένα Κόμμα δέν ἐμφανίστηκε προ-

εκλογικά μέ πρόγραμμα αλλαγών στις σχέσεις Ἐκκλησίας καί Πολιτείας. Ἡ Κυβέρνηση κατά τή συζήτηση τοῦ Νόμου 2472/1997 στή Βουλή οὐδέποτε ἀνακοίνωσε ὅτι αὐτός ἀφοροῦσε καί στις ἀστυνομικές ταυτότητες. Ἐπί πλέον γιά ἓνα θέμα τόσο σοβαρό, πού ἀπασχολεῖ τό σύνολο τῶν Ἑλλήνων δέν ἔκανε κανένα διάλογο μέ τήν Ἐκκλησία, ὅπως ρητῶς εἶχε ὑποσχεθεῖ καί δεσμευθεῖ. **Γιά ἓνα θέμα πού ἀγγίζει τή Ρωμαίικη ψυχή ἐπέδειξε λίγη σωφροσύνη, πολλή σπουδή καί προχειρότητα καί δυσεξηγήτο γιά τήν ἐποχή μας αὐταρχισμό.**

Ἡ Ἱερά Σύνοδος δέν δέχεται ὅτι μέ τή διαγραφή τοῦ θρησκεύματος προστατεύονται τά ἀνθρώπινα δικαιώματα ἔστω κι ἐνός θιγόμενου πολίτη. Πρῶτον γιατί ἐν ὀνόματι τοῦ ἐνός, ὅποιος κι ἄν εἶναι, ὅσο ψηλά κι ἄν στέκεται στήν κρατική ἱεραρχία, δέν μπορεῖ νά θίγονται τά ἀνθρώπινα δικαιώματα ἑκατομμυρίων ἄλλων πολιτῶν. Ὁ ἓνας κι ἐπώνυμος δέν εἶναι «πιό ἴσος» ἀπό τά ἑκατομμύρια τῶν ἀπλῶν καί ἀνω-νύμων πολιτῶν. Ὁ ἓνας αὐτός πολίτης, ἢ ἔστω μιά μικρή ομάδα πολιτῶν, δέν ἐνοχλοῦνται μόνο ἀπό τήν ἀναγραφή τοῦ θρησκεύματος στις ταυτότητες. Ἐνοχλοῦνται ἀπό τίς εἰκόνες πού οἱ ἴδιοι οἱ ὑπάλληλοι βάζουν στά γραφεῖα ἢ στους θαλάμους τῶν νοσοκομείων, ἐνοχλοῦνται γενικά ἀπό ὅτιδήποτε θυμίζει Ἑλληνορθόδοξη Ἱστορία καί Παράδοση. **Ἡ ἀντορθόδοξη αὐτή λογική θά ὀδηγήσει τούς ἴδιους στό νά ἐνοχλοῦνται αὔριο μέ τήν Ἑλληνική Σημαία πού ἔχει τό Σταυρό καί τόν Ἐθνικό Ὕμνο, στόν ὁποῖο ὁ ἔθνικός μας ποιητής Διονύσιος Σολωμός θεωρεῖ τήν Ὀρθόδοξία ὡς βασικό συστατικό τοῦ Ἑλλήνα, πού, ὅπως τονίζει, τόν διακρίνει ἀπό τούς ἄλλους Εὐρωπαίους. Καί μή μᾶς ποῦν ὅτι εἶναι ὑπερβολικό τό ὑποστηριζόμενο γιά αἴτημα καταργήσεως ἀργότερα τῆς Σημαίας καί τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου. Ἀνήκει ἀκριβῶς στήν ἴδια λογική τῆς «ἐνόχλησης» ἀπό τήν ἀναγραφή τῶν λέξεων «Ὀρθόδοξος Χριστιανός» στις ἀστυνομικές ταυ-**

τότητες ἐκείνων, πού δέν βλέπουν τήν ζυμωμένη μέσα στους αἰῶνες ἐνότητα Γένους καί Ἐκκλησίας.

Μέ τήν ἴδια λογική τῆς ρασιοναλιστικῆς καί ὀρφανῆς ἀπό Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση ἰντελιγκέντσιαις τοῦ τόπου μας, πού πρόσφατα πῆρε στά χέρια τῆς καί κρατική ἰσχύ, σέ λίγο θά ἀπορροφηθοῦν ὄχι μόνο ὁ Σολωμός, ἀλλά καί ὅλοι οἱ μεγάλοι σύγχρονοι ποιητές καί πεζογράφοι, πού στήριξαν τήν ἔμπνευση καί δημιουργία τους σ'αὐτήν τήν Παράδοση. Δηλαδή ἀποδιοπομπαῖοι θά εἶναι ὁ Παλαμάς, ὁ Ρίτσος, ὁ Σεφέρης, ὁ Ἐλύτης, ὁ Ἐγγονόπουλος, ὁ Κόντογλου, ὁ Τερεζάκης, ὁ Παπαδιαμάντης, ὁ Καρκαβίτσας, ὁ Βιζυηνός, ὁ Σαραντάρης καί τόσοι ἄλλοι ἀκόμη.

Ἄγαπημένε καί πιστέ λαέ, ἡ Ἐκκλησία ἐπί δύο χιλιάδες χρόνια πορεύεται περνώντας δυσκολίες καί τρικυμίες μεγάλες καί μικρές, πού πάντως μέ τήν λογική δέν θά μπορούσε νά τίς ἀντιμετωπίσει. Ὅμως «ἕξ Κύριος ὁ Θεός»! Οἱ δοκιμασίες πρέπει νά μᾶς ὀδηγοῦν σέ περισσότερη προσευχή, σέ μετάνοια, σέ ὁμολογία πίστεως καί προετοιμασία γιά ἐνδεχόμενο μαρτύριο. Οἱ πρόγονοί μας μαρτυροῦσαν «γιά τοῦ Χριστοῦ τή πίστη τήν ἁγία καί τῆς Πατρίδος τήν ἐλευθερία». **Στεκόμαστε λοιπόν κι ἐμεῖς ὅλοι ὄρθιοι καί δέν ὑποχωροῦμε στήν ἀλλοίωση τῆς συνείδησής μας. Ὅ,τι παραλάβαμε, αὐτό θά παραδώσουμε στά παιδιά μας. Ἐμεῖς γνωρίζουμε ἀπό ποῦ ἐρχόμαστε καί ποῦ πηγαίνουμε. Ἐμεῖς γνωρίζουμε τόν προορισμό μας πάνω στή γῆ, ἐμεῖς ἀνήκουμε στήν Ἐκκλησία καί πιστεύουμε ὅτι «καί πῦλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς». Στό διάβα τοῦ χρόνου οἱ δοκιμασίες περνοῦν, οἱ πληγές ἐπουλώνονται καί οἱ πολέμοι τῆς Ἐκκλησίας ξεχνιοῦνται. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως μένει εἰς τόν αἰῶνα.**

Ἡ Ἐκκλησία μιλάει στά παιδιά τῆς μέ τή γλῶσσα τῆς Εὐθύνῆς, τῆς Ἀλήθειας καί τῆς Ἀγάπης

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ»

(άποσπάσματα από τό τεύχος 25, Μάϊου τοῦ 2000)

ΘΡΗΣΚΕΥΜΑ ΚΑΙ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

1) ΤΙ ΛΕΓΕΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ Η ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ;

Συνεχῶς καί ἀδιαλείπτως μᾶς «έβδομάρδιζαν» ἀπό τά τηλεοπτικά κανάλια καί ἀπό τίς ἐφημερίδες μέ τήν ἐξῆς ἄποψη: «Ἀφοῦ εἰσήλθαμε στήν Εὐρώπη, ἀφοῦ θέλουμε νά γίνουμε Εὐρωπαῖοι ἀφοῦ θέλουμε νά ἐκσυγχρονισθοῦμε, δέν μποροῦμε νά ἀκολουθοῦμε ρυθμίσεις πού εἶναι ἀντίθετες πρός τήν εὐρωπαϊκή νομοθεσία, δηλ. πρός τή νομοθεσία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ἡ ὁποία δέν ἐπιτρέπει σχέσεις κράτους-Ἐκκλησίας στενές, ὅπως συμβαίνει στήν Ἑλλάδα». Φυσικά, κανένας ἀπό τοὺς κ.κ. καλοθελητές δέν ἔλαβε τόν κόπο νά μᾶς παραθέσει μία ἔστω διάταξη τῆς εὐρωπαϊκῆς νομοθεσίας, πού νά λέγει τέτοια «φοβερά» πράγματα. Τίθεται ἐπομένως τό ἐρώτημα: Τί λέγει ἐπί τοῦ προκειμένου ἡ νομοθεσία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως; λέγει τέτοια πράγματα ἢ ὄχι; Ἀσφαλῶς ὄχι. Καί πρός ἀπόδειξη τούτου παραθέτουμε τή σχετική διάταξη τῆς εὐρωπαϊκῆς κοινοτικῆς νομοθεσίας. Ἡ διάταξη αὐτή εἶναι ἡ Δήλωση Νο 11, πού ἔχει προσαρτηθεῖ στή γνωστή Συνθήκη Ἐυρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ἡ ὁποία διέπει σήμερα τό νομικό καθεστῶς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως.

Ἡ διάταξη αὐτή ἔχει ἐπί λέξει ὡς ἐξῆς:

«ΔΗΛΩΣΗ Νο 11 ΓΙΑ ΤΟ ΚΕΘΕΣΤΩΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑΚΩΝ ΕΝΩΣΕΩΝ.

«Ἡ Εὐρωπαϊκή Ἐνωση σέβεται καί δέν προδικάζει τό σύμφωνα μέ τό ἐθνικό δίκαιο καθεστῶς τῶν ἐκκλησιῶν καί τῶν θρησκευτικῶν ἐνώσεων ἢ κοινοτήτων στά κράτη-μέλη. Ἡ Εὐρωπαϊ-

κή Ἐνωση σέβεται μέ τόν ἴδιο τρόπο τό καθεστῶς τῶν φιλοσοφικῶν καί μή ὁμολογιακῶν ἐνώσεων.

Ὅπως βλέπουμε, λοιπόν, ἡ εὐρωπαϊκή νομοθεσία καμία ὑποχρέωση δέν ἐπιβάλλει στήν Ἑλλάδα ἢ σέ ἄλλο εὐρωπαϊκό κράτος, εἴτε νά μήν ἀναγράφει τό θρησκεύμα στά δελτία ταυτότητος, εἴτε νά μεταβάλλει τό καθεστῶς τῶν σχέσεων κράτους-Ἐκκλησίας. Ἡ σπουδαία αὐτή καί καθοριστική ἐπί τοῦ θέματος εὐρωπαϊκή διάταξη **ἀπεισιωπήθη καί ἀπεκρύβη** ἀπό ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ποικιλοτρόπως ἐπετέθησαν καί ἐξιφούλησαν κατά τῆς Ἐκκλησίας».

3) ΤΙ ΙΣΧΥΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΟΣ ΣΤΑ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΚΡΑΤΗ.

Φυσικά ὁ χῶρος δέν μᾶς ἐπιτρέπει νά παραθέσουμε ὅλες τίς διατάξεις καί ὅλες τίς ἀποφάσεις τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν ἐπί τοῦ καιρίου θέματος τῆς ἀναγραφῆς τοῦ θρησκεύματος στίς ταυτότητες καί στά ἄλλα δημόσια ἔγγραφα, διότι τό ἐνημερωτικό αὐτό κείμενο θά κατέληγε νά εἶναι μακροσκελές καί κουραστικό. Περιοριζόμεθα ἐπομένως σέ ὀρισμένες μόνον περιπτώσεις (νομοθεσία, δικαστικές ἀποφάσεις, ἐγκύκλιοι), πολύ χαρακτηριστικές καί ἐνδιαφέρουσες ἐπί τοῦ προκειμένου, μέ τή διαβεβαίωση ὅτι ὑπάρχουν καί πολλά ἄλλα παρόμοια στοιχεῖα, τά ὁποῖα παραλείπουμε χάριν συντομίας.

Κατ'ἀρχήν, θά πρέπει νά διευκρινίσουμε κάτι πολύ σημαντικό. Ἐφ'ὅσον οἱ κ.κ. ἐπιτιθέμενοι κατά τῆς Ἐκκλησίας θέτουν θέμα συνταγματικό

γιατήν αναγραφή τοῦ θρησκευήματος στίς ταυτότητες, προκύπτει ὅτι τό θέμα τό θέτουν γενικά, δηλ. ὅτι δέν ἐπιτρέπεται (κατ'αὐτούς) νά αναγράφεται τό θρήσκευμα οὔτε στίς ταυτότητες, οὔτε σέ κανένα δημόσιο ἔγγραφο ἢ ἀρχεῖο τηρούμενο ἀπό δημόσιες ὑπηρεσίες. Ἔτσι μᾶς παρουσίασαν καί κάποια κράτη εἰς τά ὁποῖα τό θρήσκευμα δέν αναγράφεται στίς ταυτότητες, δέν μᾶς εἶπαν ὅμως, μήπως στά κράτη αὐτά τό θρήσκευμα γράφεται σέ πολλά ἄλλα δημόσια ἔγγραφα **πρός ἐξακριβώση τῆς ταυτότητος;** Καί ἐδῶ εἶναι πού ἀνακύπτει πάλι ἡ μεγάλη παραπληροφόρηση. Ἴδου ἓνα παράδειγμα λίαν χαρακτηριστικό: Στή Γερμανία πράγματι τό θρήσκευμα δέν αναγράφεται στίς ταυτότητες. Ὅμως ὁ γερμανικός νόμος τῆς 24.6.1994 (ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστερῶς) στήν παράγραφο 1 ἀναφέρει ὅτι οἱ ἀρμόδιες ἀρχές ὀφείλουν νά κρατοῦν ἀρχεῖα γιά κάθε πολίτη πού κατοικεῖ στήν περιφέρειά τους πρὸς ἐξακριβώση τῆς ταυτότητός του. Μάλιστα στήν παράγραφο 2 ὀρίζει, ὅτι εἰς τό ἐν λόγω ἀρχεῖο οἱ ἀρμόδιες δημόσιες ὑπηρεσίες θά καταχωροῦν γιά κάθε πολίτη δεκαεννέα στοιχεῖα (ὄνομα, διεύθυνση κλπ). Τό ὑπ'ἀριθμόν 11 στοιχεῖο εἶναι τό θρήσκευμα, στό ὁποῖο ἀνήκει ὁ καταχωρούμενος στά ἀρχεῖα πολίτης (οἱ γερμανικοί νόμοι ἀριθμοῦνται μέ παραγράφους καί ὄχι μέ ἄρθρα). Καί ἐπειδή μιλάμε γιά τήν Γερμανία, ὑπενθυμίζουμε ὅτι στή χώρα αὐτή καί τό Συνταγματικό τῆς Δικαστήριου καί τά ἄλλα ἀνώτατα καί κατώτερα δικαστήρια σέ μεγάλο ἀριθμό ἀποφάσεων τους ἔχουν δεχθεῖ, ὅτι ἡ καταχώρηση τοῦ θρησκευήματος στά δημόσια ἔγγραφα καί ἀρχεῖα οὐδόλως παραβιάζει τή θρησκευτική ἐλευθερία τῶν πολιτῶν καί ἀπέρριψαν ὅλες τίς προσφυγές, πού ζητοῦσαν νά θεωρηθεῖ ἀντισυνταγματική ἡ δήλωση τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων στήν ἀρμόδια δημόσια ἀρχή. Τέλος, πολύ μεγάλος ἀριθμός Γερμανῶν συνταγματολόγων καί πανεπιστημιακῶν καθηγητῶν (μεταξύ τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται καί οἱ διαπρεπέστεροι ἐξ αὐτῶν καί, ἐπίσης, ὁ Πρόεδρος τῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας μέχρι τόν Ἰούνιο τοῦ 1999 κ. R. Herzog), δέχονται ὅτι ἡ κατά τά ὡς ἄνω καταχώρηση τοῦ θρησκευήματος στά δημό-

σια ἔγγραφα δέν παραβιάζει τή θρησκευτική ἐλευθερία.

Σέ ἄλλα εὐρωπαϊκά κράτη τά πράγματα εἶναι αὐστηρότερα. Στήν Αὐστρία π.χ. τό ἀνώτατο Διοικητικό Δικαστήριον δέχεται ὅτι γιά τήν παρούσα περίπτωση κανεῖς δέν μπορεῖ νά ἀσκήσει τό ἀτομικό του δικαίωμα ἐπί τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ἐφ'ὅσον δέν ἀνήκει σέ νομίμως ἀγνωρισμένη θρησκεία. Καί ὡς γνωστόν στήν Αὐστρία ἐλάχιστες εἶναι οἱ θρησκείες πού ἔχουν κατά νόμον ἀναγνωρισθεῖ. Οἱ λοιπές τυγχάνουν μή ἀναγνωρισμένες καί εὐρίσκονται σέ δυσμενέστερη θέση ἀπό τίς ἀναγνωρισμένες. Κάτι πού ἂν συνέβαινε στήν Ἑλλάδα οἱ κ.κ. ξιφουλκῆσαντες κατά τῆς Ἐκκλησίας θά μᾶς εἶχαν «ἐκτελέσει» (στήν Αὐστρία ὑπάρχει αὐστηρότατος νόμος περί ἀναγνωρίσεως θρησκευτῶν).

Βλέπουμε, λοιπόν, ὅτι σέ εὐρωπαϊκά κράτη οἱ θρησκευτικές πεποιθήσεις τῶν πολιτῶν καταχωροῦνται καί μάλιστα μέ κάθε λεπτομέρεια στίς ἀρμόδιες κρατικές ὑπηρεσίες καί δέν παίζει κανέναν ρόλο τό τί ἀναγράφει τό συγκεκριμένο δημόσιο ἔγγραφο, πού λέγεται «δελτίον ταυτότητος». Κάθε κράτος προβαίνει στήν ἐξακριβώση τῆς ταυτότητος τῶν πολιτῶν του μέ διαφόρους τρόπους καί μέ διάφορα ἔγγραφα. Ἄν λοιπόν τό θρήσκευμα ἀναγράφεται σέ ἄλλο δημόσιο ἔγγραφο, ἐξακριβωτικό τῆς ταυτότητος, καί ὄχι στό χαρτονάκι πού λέγεται «δελτίον ταυτότητος», ἡ κατάσταση δέν ἀλλάζει κατά τίποτα. Καί στήν περίπτωση αὐτή θά ποῦμε ὅτι τό θρήσκευμα ἀναγράφεται καί μάλιστα ὑποχρεωτικῶς (ὅπως ἀκριβῶς στήν Γερμανία). Προκύπτει, λοιπόν ὅτι οἱ ὡς ἄνω κύριοι μᾶς εἶπαν ὅτι «σέ κανένα εὐρωπαϊκό κράτος δέν ἀναγράφεται τό θρήσκευμα στά δελτία ταυτότητος» ἐπιδίδονται καί πάλι σέ ἀπαράδεκτη παραπληροφόρηση, ἀντιεπιστημονική καί ἀντιδεδοντολογική καί ὀφείλουν νά ἐξηγήσουν στόν ἑλληνικό λαό, γιά τό ἔκαναν αὐτό.

Ἄπό τά λίγα στοιχεῖα πού (χάριν συντομίας) παραθέσαμε ἀνωτέρω, ἰδιαιτέρως ὅμως χαρακτηριστικά, καθοριστικά καί καιρία, πιστεύουμε ὅτι ὁ ἑλληνικός λαός εἶναι ἀρκετά εὐφυής γιά νά καταλάβει ποῖος τοῦ λέγει τήν ἀλήθεια καί ποῖος τόν παραπληροφορεῖ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ»

(τεῦχος 26, Μάϊος τοῦ 2000)

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

1. Ὁ βάνανσος τρόπος, μέ τόν ὁποῖο τέθηκε ἀπό τήν πλευρά τοῦ Κράτους τό θέμα τῆς ἀναγραφῆς ἢ ὄχι τοῦ θρησκευματος στίς νέες ταυτότητες, μετέβαλε ἕνα φαινομενικά ἀδιάφορο θέμα σέ ἐθνικό πρόβλημα, καί γιά τόν Ὁρθόδοξο Λαό μας σέ ὁμολογία Πίστεως. Διότι εἶδε νά ὑποτιμᾶται καί νά περιφρονεῖται ἡ πίστη του, πού δέν εἶναι ἕνα ἀπλό στοιχεῖο τῆς ἀτομικῆς μας ταυτότητας, ἀλλά ἀδιαφιλονίκητο συστατικό τῆς συλλογικῆς-ἐθνικῆς ταυτότητάς μας. Μόνον ἀφελεῖς ἢ συνειδητά ἀντίθεοι θά μπορούσαν νά ἐξιώσουν τήν Πίστη μας μέ τό χρῶμα τῶν ματιῶν μας ἢ τίς ἀθλητικές προτιμήσεις μας. Καί μόνο αὐτός ὁ λόγος, ὑποστηριζόμενος ἀπό ὑπεύθυνα καί κρατικά χεῖλη, φανερώνει τήν οὐσία τοῦ προβλήματος. Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, δεκαετίες τώρα, χρησιμοποιοῦμε τή φράση «χριστιανός τῆς ταυτότητας», γιά νά χαρακτηρίσουμε τήν ἀπουσία σχέσης μέ τήν ἐκκλησιαστική ζωή (μυστηριακή καί λατρευτική). Τώρα ὁμως ἡ πεισματική ἐμμονή στήν ἀπάλειψη τοῦ θρησκευματος, φανερώνει τίς προθέσεις τῶν καρατούντων. Διότι ἡ ἀναφορά τοῦ θρησκευματος εἶναι ἡ κορυφή τοῦ παγόδουνου καί ἡ ἀρχή μιᾶς σειρᾶς μέτρων, πού ἀποσκοποῦν στήν ἀποσύνδεση τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπό ὅλες τίς δομές τοῦ Ἐθνικοῦ μας βίου. Καί αὐτά τά μέτρα ἔσπευσε νά ἐξαγγεῖλει ὁ κ. Ὑπουργός Δικαιοσύνης, ἀποδεικνύοντας ὅτι τά παραπάνω δέν κινοῦνται στό χῶρο τῆς φαντασίας.

2. Τό ζήτημα τῆς ἀναγραφῆς ἢ ὄχι τοῦ θρησκευματος μας στίς νέες ταυτότητες ἔφερε στήν ἐπιφάνεια τή σχέση καί σύνδεση ἐπί εἴκοσι αἰῶνες τώρα τῆς Ὁρθοδοξίας μέ τό Ἔθνος μας,

τήν ὁποία κάποιοι θέλουν νά ἀμφισβητήσουν. Τήν ἐνότητα αὐτή ἐπιβεβαιώνουν οἱ «Δοξολογίες» στίς Ἐθνικές Ἐορτές μας, στίς ὁποῖες μετέχει καί ἡ Πολιτεία γιά νά εὐχαριστήσῃ τόν Τριαδικό Θεό μας γιά τήν ἀπελευθέρωση, ἀποκατάσταση ἢ σωτηρία τοῦ «εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἐθνους». Σήμερα ὁμως κάποιοι, πού ἔχουν χάσει στήν καρδιά καί τήν ὑπαρξή τους αὐτή τή σύνδεση Πίστεως καί Πατρίδος, διάζουν τά πράγματα, γιά νά προχωρήσουμε σέ ἕνα ἄ-θρησκο Κράτος, πού μέ τούς Νόμους του θά ἀποκόψει τό Ἔθνος μας ἀπό τήν πηγὴ τῆς ζωῆς καί δύναμῆς του, πού εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη μας. Αὐτή εἶναι ἡ ἐννοια, πού προσλαμβάνει ἡ διαβόητη φράση «χωρισμός Ἐκκλησίας καί Πολιτείας». Διότι ὁ διοικητικός «χωρισμός» ὑπάρχει καί διασφαλίζεται μέ τούς Ἱερούς Κανόνες («ἡ παπᾶς - παπᾶς ἢ ζευγᾶς - ζευγᾶς» λέει θυμόσοφα ὁ Λαός μας), στό πνεῦμα τῆς δοκιμασμένης ἐπί αἰῶνες «συναλληλίας», συνεργασίας δηλαδή τῶν δύο Διακονιῶν τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου (τῆς Πολιτείας καί τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας καί γενικότερα τοῦ Κλήρου) γιά τήν διακονία - ὑπηρεσία τοῦ «αὐτοκράτορος» Λαοῦ, ὅπως διεκήρυττε ὁ μέγας Ρήγας. Καί ἡ Πολιτεία ὑπηρετεῖ τόν Λαό (ὑπουργός σημαίνει ὑπηρετής, ὄχι ἄρχοντας), καί οἱ Ἐκκλησιαστικοί Ποιμένες δέν εἶναι κοσμικοὶ ἄρχοντες, ἀλλά διάκονοι (ὑπουργοί) τοῦ Λαοῦ μας. Τό Σύνταγμά μας, ἐξ ἄλλου, μέ τό 13ο ἄρθρο του κατοχυρώνει καί προασπίζει τή θρησκευτική ἐλευθερία, ὅποτε ὁποια ἄλλη «γνωστή» πίστη, πού δέν ὑπονομεύει τήν ὑπόσταση τοῦ Ἔθνους, εἶναι «ἐλεύθερη» καί προστατεύεται ἀπό τούς νόμους τοῦ Κράτους.

Ἄλλωστε, τό πρόβλημα μέ τίς «θρησκευτικές μειονότητες» στή χώρα μας, δέν εἶναι ἡ διαφορά τους στό θρησκεύμα πού ἐπιλέγουν, ἀλλά οἱ ἐξαρτήσεις τους ἀπό ἐξωελλαδικά Κέντρα καί οἱ ἐντολές πού παίρνουν ἀπό αὐτά.

3. Τό ἀνελεύθερο καί ἀντιδημοκρατικό μέτρο νά μὴν ἔχει ὁ Ἕλληνας Ὁρθόδοξος τή δυνατότητα νά δηλωθεῖ στήν ταυτότητα ἡ σχέση του μέ τήν Ὁρθόδοξη παράδοσή του καί τήν Ἐκκλησία του, φανερώνει τήν ἐπιθυμία πολιτειακῶν παραγόντων -καί τήν ἐκφράζουν ἀπροκάλυπτα- νά θεωρηθεῖ ἡ Ὁρθοδοξία ἰδιωτική ὑπόθεση τοῦ Ἕλληνα πολίτη. Ἐν τούτοις τό κύριο στοιχεῖο, πού ἐκφράζει τήν ἐθνική μας ἰδιαιτερότητα, εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία. Διότι ὁ «Καθολικισμός» καί οἱ διάφοροι «Προτεσταντισμοί» εἶναι δημιουργήματα τῆς (Δυτικῆς) Εὐρώπης, πού ἔχουν εἰσαχθεῖ στήν χώρα μας, ὅπως καί ὅλες οἱ εὐρωπαϊκές πολιτικοκοινωνικές ἰδεολογίες. Τό μόνο πού διατηρεῖ τόν Ἕλληνα ὡς Ἕλληνα στήν Ἐνωμένη Εὐρώπη εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία καί ὁ ζυμωμένος μέ αὐτήν πολιτισμός του, μέσα στόν ὁποῖο ἀναπτύσσονται καί ζοῦν καί οἱ Ἕλληνες, πού ἔχουν ὁποιαδήποτε ἄλλη πίστη. Ἐμεῖς θέλουμε νά εἴμαστε Ἕλληνες στήν Ἐνωμένη Εὐρώπη καί ὄχι ἀπλά Εὐρωπαῖοι, διότι Εὐρωπαῖοι ἤμασταν, πρὶν ἀκόμη ἡ ὑπόλοιπη Εὐρώπη συνειδητοποιήσει τήν ταυτότητά της. Ἄν χαθεῖ -καί ἐκεῖ μᾶς κατευθύνουν- ἡ ἑλληνορθόδοξη ταυτότητά μας, τότε οἱ μόνοι πού θά διεκδικοῦν τελικά τό ἐλληνικό ὄνομα, θά εἶναι οἱ Σκοπιανοί ὡς «Μακεδόνες», ἀπόγονοι -δήθεν- τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων! Μέ τήν ἐπιβολή τῆς μὴ ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευματος δέν πλήττεται μόνο ἡ θρησκευτική ἐλευθερία, ἀλλά καί ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη κηρύσσεται «ἐν διωγμῷ». Ἄν μάλιστα ἐπιβληθεῖ ἡ ἀπάλειψη καί τῆς «ἐθνικότητος», ὅπως ἐπίσημα λέγεται, τότε καταδικάζεται ὁ Ἕλληνισμός σέ πλήρη ἀποχρωματισμό καί τελικά σέ αὐτοκτονία. Διότι, ἔτσι, ἀφελληνίζεται πολιτειακά ὁ Ἕλληνας καί ἀποσυνδέεται ἀπό τά δύο συνάλληλα καί ἀλληλένδετα συστατικά τῆς ἱστορικῆς ταυτότητάς του, πού εἶναι συγχρόνως καί τά δυναμογόνα στοιχεῖα τῆς ἱστορικῆς συνέχειας καί συνοχῆς του. Ἀνεξάρτητα ἀπό τίς ἀτέλειες τῶν προσώπων καί τίς ὅποιες ἀσυνέπειες του, τό ἔθνος μας ὡς Ἑλληνορθόδοξο ἐπιβίωσε καί μεγαλοῦρησε,

ὅπως διακήρυξε μέ στεντόρεια φωνή τόν περασμένο αἰώνα ὁ ἐθνικός μας ἱστορικός Κωνσταντῖνος Παπαρηγόπουλος. Αὐτός καθιέρωσε τόν ὄρο «χριστιανικός Ἕλληνισμός» καί σ'αὐτή τήν ἔνωση βλέπει τόν πρωταγωνιστικό ρόλο τοῦ Ἕλληνισμοῦ στήν ἱστορία.

4. Ἡ κοσμογονική συνάντηση καί ἔνωση τοῦ Ἕλληνισμοῦ καί τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς πατερικῆς Ὁρθοδοξίας, ἀρχίζει ἤδη στήν Καινή Διαθήκη, μετά τήν Πεντηκοστή καί τήν ἐμφάνιση στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ὡς «σώματος Χριστοῦ». Μέ μία εὐθύγραμμη κίνηση προχωρήσαμε οἱ Ἕλληνες ἀπό τήν «Ἐκκλησία τοῦ Δήμου» στήν «Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ». Ὁ Χριστός μας πρὶν ἀπό τό Πάθος καί τήν Ἀνάστασή Του συνδύασε τήν «ῥα» τῆς «δόξας» Του, δηλαδή τοῦ σταυρικοῦ Του θανάτου, μέ τήν ἐπιθυμία τῶν Ἑλλήνων νά Τόν γνωρίσουν. Διότι ὁ Ἕλληνισμός θά δεχθεῖ τό Εὐαγγέλιό Του, πού ὁ φαρισαϊκός Ἰουδαϊσμός ἀπέρριψε, καί θά καταξιωθεῖ σέ ἀπόστολο καί κήρυκα τῆς Πίστεώς Του. Οἱ «ἑλληνιστές» (Πράξ. 6,1) ὅπως οἱ Ἑπτὰ Διάκονοι καί κυρίως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, θά ἰσχυροποιήσουν τόν σύνδεσμο τοῦ Ἕλληνισμοῦ μέ τήν Χριστιανική Πίστη, ἐνῶ μετά τό 70 μ.Χ. (καταστροφή τῶν Ἱεροσολύμων ἀπό τόν αὐτοκράτορα Τίτο) οἱ Ἕλληνες θά ἀποδοῦν πρωτότοκοι ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς (Ρωμ. 8,29) στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἑλληνική γλώσσα ἐκκλησιάζεται καί αὐτή καί γίνεται «ἐκκλησιαστική ἑλληνική», ὅπως ἡ γλώσσα τῆς Π. Διαθήκης ἤδη ἀπό τόν 3ο-2ο π.Χ. αἰώνα, τῆς Καινῆς Διαθήκης, τῶν ἁγίων Πατέρων καί τῶν Ἱερῶν Συνόδων. Ὁ χαρακτήρας τῆς Ἐκκλησίας σ'ὄλο τό φάσμα τῶν δομῶν καί λειτουργιῶν της ἔγινε ἀμετάκλητα ἑλληνικός.

Ὁ Ἕλληνισμός σῶθηκε καί ἐπιβίωσε μέσα στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, στήν Ἐκκλησία, ὡς «ἐν Χριστῷ κοινωνία», καί ἐνώθηκε μέ τήν Ὁρθοδοξία, τόν αὐθεντικά χριστιανικό τρόπο σκέψεως καί ὑπάρξεως, ὅπως διασώθηκε ἀπό τοὺς Ἁγίους Πατέρες μας καί διασφαλίσθηκε στίς Οἰκουμενικές Συνόδους. Μέσα στήν Ἐκκλησία - Ὁρθοδοξία σῶθηκαν ὅλα τά ὑγιῆ καί γόνιμα στοιχεῖα τῆς ἑλληνικότητος, ἡ ὁποία - μέ τοὺς αὐθεντικούς ἐκπροσώπους της- διαμόρφωσε τήν ὑψηλότερη λυτρωτική ἀναζήτηση στόν ἀρχαῖο κόσμο

(«ζήτησις ἀληθείας») καί γι'αυτό ὄχι μόνο δέχθη-
κε τόν Χριστό ὡς Θεό καί Σωτήρα (πρὸβλ.. Πράξ.
17, 16), ἀλλά καί ἀναδείχθηκε σέ ἱστορική σάρ-
κα τῆς Ὁρθοδοξίας καί ἀνθρώπινη φύση τῆς θε-
ανθρώπινης ἔνωσης τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶναι ἡ με-
γαλύτερη τιμή γιά μᾶς τούς Ἕλληνες, διότι ὀδη-
γήσαμε καί τούς ἄλλους λαούς στήν ἐν Χριστῷ
σωτηρία. Ἡ ἐθνική μας ὑπόσταση σώθηκε μέ
τούς Ὁρθοδόξους μέσα στό Βυζάντιο - Ρωμανί-
α, τήν αὐτοκρατορία τῆς Νέας Ρώμης, καί κυ-
ρίως στά χρόνια τῆς μακρόχρονης δουλείας μας,
πού ἀρχίζει τόν 7ο αἰώνα μέ τήν ἀραβοκρατί-
α, γιά τούς Ἕλληνες τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, καί
συνεχίσθηκε μέ τήν ὀθωμανοκρατία καί λατινο-
κρατία ὡς τή νεώτερη ἀγγλοκρατία γιά τά Ἐ-
πτάνησα (1809/15-1864) καί τήν Κύπρο (1878
κ.έ.). Ὅσοι ἀποκόπτονταν ἀπό τήν Ὁρθόδοξη
Πίστη καί Κοινωνία, ἔχαναν καί τήν ἐλληνικό-
τητά τους. Αὐτό σημαίνουν τά ρήματα «φρα-
γκεύω» καί «τουρκεύω». Ἕλληνες ἔμειναν ὅσοι
παρέμειναν Ὁρθόδοξοι, Εἶναι αὐτοί πού ἀρνήθη-
καν, μέχρι μαρτυρίου ἀκόμη, νά φραγκεύσουν ἢ
νά τουρκεύσουν. Οἱ Ἕλληνες τῆς Κεντρικῆς Μι-
κρασίας ἔχασαν τήν γλώσσα τους, ἀλλά σώζο-
ντας τήν πίστη τους ἔμειναν καί Ἕλληνες. Ἀντί-
θετα, οἱ Βαλαάδες τῆς Δ. Μακεδονίας κράτησαν
μέν τήν γλώσσα τους, ἀλλά αὐτό δέν τούς ἐμπό-
δισε νά τουρκεύσουν, διότι ἔχασαν τήν ὀρθόδο-
ξη Πίστη τους. Ἡ Ἐκκλησία μέ τή λατρεία της
ἔγινε ἡ Κιβωτός τῆς Πίστεως καί τῆς Ἐθνικότη-
τάς μας, δηλαδή τῆς Ταυτότητάς μας. Ὅπως
εἶπε ἕνας Δυτικός σοφός, ὁ Ἕλληνισμός σώζεται
μέσα στήν Ὁρθοδοξία!

5. Ὁ ὑπόδουλος Ἕλληνισμός ἔφθασε στό '21
μέ ἀκμαῖο τό ἐλληνορθόδοξο φρόνημά του. Τήν
ἐλληνική πατρίδα ἐλευθέρωσαν οἱ ἀγωνιστές πού
εἶχαν ζωντανή σχέση μέ τήν Πίστη τους. Οἱ Δια-
φωτιστές δέν πολέμησαν, οἱ Παπικοί εἶχαν ἐντο-
λές ἀπό τή Ρώμη καί τή Γαλλία, τούς Προστά-
τες τους, νά μή συμπράξουν στόν Ἀγώνα, καί
ὅσοι γίνονταν Προτεστάντες, ὑπάκουαν στίς
Μεγάλες Εὐρωπαϊκές Δυνάμεις. Ἡ ἀπάντηση
τοῦ Μακρυγιάννη στόν Γάλλο Μαλέρμπ δείχνει
τή σύνδεση τῶν Ἀγωνιστῶν τοῦ '21 καί τῆς Ὁρ-
θοδοξίας: «...Πρᾶγμα τσιβαϊρικόν καί πολύτιμον,
ὅπου τό βαστήξαμε εἰς τήν τυραγνία τοῦ Τούρ-
κου, δέν τό δίνομεν τώρα, οὔτε τό καταφρο-

νοῦμεν οἱ Ἕλληνες... Καί ὄχι τοῦ λόγου σου νά
μοῦ τό εἰπῆς, δέν σ'ἀκούγω, ἀλλά κι ὁ Θεός ὁ
δικός σου νά μοῦ τό εἰπῆ (νά ἀλλάξω τήν πίστη
μου) δέν σαλεύει τό μάτι μου.» Ἡ ἀπάντηση τοῦ
Μακρυγιάννη δείχνει ὅλο τό ἐλληνορθόδοξο με-
γαλεῖο. Καί ὁ κορυφαῖος ἱστορικός τοῦ Νέου
Ἕλληνισμοῦ, καθηγ. Ἀπ. Βακαλόπουλος, μαρτυ-
ρεῖ ὅτι στήν διάρκεια τῆς δουλείας ἡ Ὁρθοδο-
ξία «ἦταν κάτι παραπάνω ἀπό θρησκευτικό δόγ-
μα. Ἦταν τό πνευματικό πλαίσιο, μέσα στό
ὁποῖο ἐκφραζόταν ἡ ἐθνική τους συνείδηση, ὀλό-
κληρος ὁ κόσμος τους, πού ἔκλεινε μέσα του τό
ἔνδοξον παρελθόν καί τίς ἐλπίδες ἀπολυτρώσε-
ως». Καί ὁ Θ. Κολοκοτρώνης ἔλεγε στούς μαθη-
τές τοῦ Α' Γυμνασίου στήν Πνύκα, ὅτι ἡ ἐπανά-
σταση ἔγινε πρῶτα γιά τήν Πίστη καί μετά γιά
τήν Πατρίδα. Ἡ ἐπαναστατική προκήρυξη,
ἄλλωστε, τοῦ Ἀλεξ. Ὑψηλάντη τόν Φεβρουάριο
τοῦ 1821 ἔφερε τόν τίτλο: «Μάχου ὑπέρ Πίστε-
ως καί Πατρίδος». Ἀλλά καί ὁ πιστός ὀρθόδο-
ξος Κυβερνήτης μας Ἰ. Καποδίστριας διεκήρυτ-
τε: «Ἡ Χριστιανική Θρησκεία(=ἡ Ὁρθοδοξία)
ἔσυντήρησεν εἰς τούς Ἕλληνας καί γλώσσαν καί
πατρίδα καί ἀρχαίας καί ἐνδόξους ἀναμνήσεις,
καί ἐξαναχάρισεν εἰς αὐτούς τήν πολιτικήν
ὑπαρξιν, τῆς ὁποίας εἶναι στύλος καί ἐδραῖω-
μα».

Πῶς εἶναι δυνατόν, λοιπόν νά ἐγκαταλείψει
ὁ Ἕλληνας τήν Πίστη του καί νά δεχθεῖ τήν
ὀποιαδήποτε μείωσή της; Πῶς εἶναι δυνατόν νά
ἀρνηθεῖ τήν ἐλληνορθόδοξη ταυτότητά του; Ὁ
Ἕλληνας νιώθει ὑπερήφανος γιά τήν Πίστη του,
ἀκόμη καί ὁ φαινομενικά ἀδιάφορος, διότι μέσα
σ'αὐτήν δοξάζεται καί μεγαλουργεῖ στούς
αἰῶνες. Δέν θέλει νά γίνει γενίτσαρος οὔτε πρός
τήν τουρκιά, οὔτε πρός τήν φραγκιά. Σέβεται,
ὅπως ὁ Μακρυγιάννης, κάθε ἄλλη πίστη, ἀλλά
ἀπαιτεῖ νά σέβονται καί οἱ ἄλλοι τή δική του
Πίστη. Ὁδηγοί σ'αὐτό εἶναι οἱ Μάρτυρές μας.
Γιά τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ μαρτυροῦν σ'ὄλους
τούς αἰῶνες, ἀπό τόν πρωτομάρτυρα Στέφανο
ὡς τόν ἅγιο Γεώργιο Ἰωαννίνων (1838) καί
τούς ἀκόμη νεωτέρους μάρτυρές μας. Ἐπειδή δέ
γίνεται λόγος καί γιά τήν Εὐρώπη, ὅτι αὐτή
ἀπαιτεῖ τίς σχεδιαζόμενες ἀντορθόδοξες ἐνερ-
γείες, θά ὑπενθυμίσουμε ὅτι τό 1981, πού ἡ Ἐλ-
λάδα ὑπέγραψε τήν ἔνταξή της στήν Ἐνωμένη

Άθήνα, 21 Ιουνίου 2000. Ένα μικρό μόνο τμήμα από τη λαοσύναξη στην πλατεία Συντάγματος.

Ευρώπη, ή παγκόσμια έγκυρη γαλλική έφημερίδα «Le Monde» έγραφε ότι «ή χώρα της Φιλοκαλίας εισέρχεται στην Ευρώπη». Η χώρα, δηλαδή, της πατερικής Όρθοδοξίας. Μόνο οι διευθύνοντες τό Μουσείο της Ευρώπης όμολογούν ότι δέν χωράμε σ' αυτό ως Όρθόδοξοι, δείχνοντας έτσι, όχι μόνο τήν ιστορική άγνοιά τους, αλλά και τή στάση της «άλλης Ευρώπης» άπέναντί μας.

6. Η Όρθοδοξία όμως δέν είναι για τόν Έλληνισμό υπόθεση μόνο του παρελθόντος. Από μεγάλους του πνεύματος άναγνωρίζεται και σήμερα ως ή ψυχή, ή δύναμη και τό καύχημά του. Ό μεγάλος άγγλος ιστορικός Στΐβεν Ράναϊμαν καλεί τούς Έλληνες νά κρατήσουν τήν όρθόδοξη ταυτότητά τους, για νά έχουν μέλλον και πολιτισμική προσφορά στόν 21ο αιώνα. Ό γνωστός Γάλλος συγγραφέας Ζάκ Λακαριέρ δήλωσε στό ΒΗΜΑ της 6.12.98 ότι «για έναν Έλληνα ή Όρθοδοξία είναι τό σπίτι του». Και δέν είναι οι μόνοι, πού μιλούν μέ αυτό τόν τρόπο για τήν «άσύγχυτη και άδιαίρετη» ένωση του Έθνους μας μέ τήν Όρθοδοξία. Και δέν είναι μόνο οι ξένοι πού καταλήγουν σέ παρόμοια συμπεράσματα. Θα περιορισθούμε στην άληθινή όμολογία πίστεως του γνωστού Έλληνα Καθηγητού και έπιφανούς Γλωσσολόγου κ. Γεωργ. Μπαμπινιώτη: «Γιά μένα», έγραφε στό ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ, στίς 19.4.1998. «ή Όρθοδοξία είναι στοιχείο άχώριστο, συνυφασμένο μέ τή συνείδησή μου ως Έλληνα... Η έννοια του Γένους λ.χ. πού σφράγισε τόν Έλληνισμό στην τουρκοκρατία,

άναδύθηκε μέσα από τήν υπόδουλη πατρίδα, τήν κοινή όρθόδοξη Πίστη και τήν κοινή έλληνική γλώσσα. Και σήμερα άκόμη έννοιες, όπως όμογενής και όμογένεια, δέν νοούνται έξω από τήν Όρθόδοξη Έκκλησία...» Όποιος μιλάει για Όρθοδοξία έρήμην του Έλληνισμού, νομίζω ότι ματαιοπονεί: όποιος όμως μιλάει για Έλληνισμό έρήμην της Όρθοδοξίας κάνει κάτι χειρότερο: άσχημονεί».

Ό κ. Καθηγητής θίγει, έτσι, τό θέμα της ένότητας και συνοχής μας ως Έθνους, όχι μόνο στό Έλληνικό Κράτος, αλλά και στόν Οικουμενικό Έλληνισμό (Διασπορά). Τό κύριο στοιχείο ένότητας είναι ή Έκκλησία - Όρθοδοξία. Ένώ όλα τά άλλα (ιδεολογίες, κομματικές παρατάξεις, γλωσσικές διαφορές, άθλητικές όμαδοποιήσεις κ.λ.π.) διχάζουν, ή Πίστη μας είναι ή μόνη πού ένώνει. Αυτό τό ζούν και οι άλλοι Όρθόδοξοι σ' όλο τόν κόσμο, πού βλέπουν τούς Έλληνες ως πνευματικούς πατέρες και όδηγούς τους. Τήν έπιχειρούμενη από μās διαγραφή τώσων αιώνων ιστορίας και της μεγαλειώδους έλληνορθόδοξης πολιτισμικής διάρκειάς μας, αυτοί, πού δοκίμασαν όλόκληρη τή δυτική δυναστεία, διότι έζησαν και τήν μπολσεβικική περίοδό τους, δέν θά μās τή συγχωρήσουν ποτέ!

Έλπίζουμε ό Θεός νά φωτίσει νά επικρατήσει πνεύμα άυτοσυγκράτησης και προσευχητικής ύπομονής στό Λαό μας, πού είναι «ποίμνιο» και της Πολιτείας και της Έκκλησίας, ώστε νά επικρατήσει τελικά αυτό πού συμφέρει τό Έθνος μας και τήν άναγκαία ένότητά του.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ»

(τεύχος 27, Ιούλιος του 2000)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ: ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διεξέρχεται μέ πνεῦμα νηφαλιότητος ἀλλά καί μέ αἶσθημα εὐθύνης τό θέμα τό ὁποῖο ἔχει ἀνακύψει ἀπό τήν Κυβερνητική ἐξαγγελία περί ἀπαλείψεως τοῦ Θρησκευματος ἀπό τά Δελτία Ἀστυνομικῆς Ταυτότητος τῶν Ἑλλήνων Πολιτῶν καί τίς ἤδη διαμορφωθεῖσες ἐξελίξεις, τόσο ἀπό τήν ἀδικαιολόγηση ἐμμονή στήν θέση αὐτή, ὅσο καί ἀπό τήν καθολική ἀντίδραση τοῦ πιστοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ὁ ὁποῖος εἶδε τήν ὑλοποίηση ἑνός σχεδιασμοῦ πού πλήττει καίρια τίς Ἑλληνορθόδοξες Παραδόσεις του.

1. Με πολλή θλίψη διεπίστωσε, ὅτι καταβάλλεται προσπάθεια νά ἀποδοθεῖ στήν Ἐκκλησία διάθεση πολιτικολογίας, μέ προοπτική νά ἀποκτήσει τάχα ζωτικό ρόλο στήν σύγχρονη πολιτική κατάσταση. Ἡ Ἐκκλησία μέ ἀπόλυτο καί κατηγορηματικό τρόπο διαβεβαιώνει, ὅτι εἶναι καί θά παραμείνει ξένη πρὸς κάθε κοσμική ἐξουσία, ὅπως ἐπιβάλλει ἡ μακροαίωνα Παράδοσή της. Οὔτε θέλγεται ἀπό αὐτή, οὔτε κἂν διανοεῖται νά τήν ὑποκαταστήσει μέ ὁποιαδήποτε μορφή. Οὔτε ποτέ ἦταν, οὔτε εἶναι, οὔτε σκοπεύει νά γίνῃ πολιτική δύναμη. Ὅλα αὐτά εἶναι παντελῶς ἀσυμβίβαστα πρὸς τήν φύση, τόν ρόλο καί τόν προορισμό Της.

Οἱ ρόλοι Ἐκκλησίας καί Πολιτείας εἶναι ἀπολύτως διακριτοί καί ἀμοιβαίως σεβαστοί. Οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ τό ἀποκλειστικό δικαίωμα τῆς διακυβερνήσεως τῆς χώρας ἀπό τήν νόμιμη Κυβέρνησή της. Αὐτό, ὅμως, δέν μπορεῖ νά ὀδηγεῖ στήν προκλητική παραθεώρηση καί ἀγνόηση τῆς Ἐκκλησίας στήν λήψη Κυβερνητικῶν ἀποφάσεων γιά θέματα, ὅπως ἡ ἀναγραφή τοῦ Θρησκευματος στίς Ἀστυνομικές Ταυτότητες, γιά τά ὁποῖα

σαφέστατα ἔχει λόγο ἡ Ἐκκλησία, ἀφοῦ ἀπό τήν κατάργηση τῶν ἰσχυόντων θιγόμενοι εἶναι οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες, τά πιστά δηλαδή τέκνα της, πού ἀποτελοῦν τήν συντριπτική πλειοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

2. Ἡ ἀπόφαση γιά τήν ἀπάλειψη τοῦ Θρησκευματος ἀπό τά Δελτία Ἀστυνομικῆς Ταυτότητος πού ἔγινε μετά ἀπό πρόταση τῆς Ἀρχῆς Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων στερεῖται νομιμότητος ἐφ' ὅσον ἔρχεται σέ ἀντίθεση α) μέ τό Νόμο 1988/1991 περί τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀναγραφῆς τοῦ Θρησκευματος ὡς στοιχείου τῶν Ταυτοτήτων τῶν Ἑλλήνων Πολιτῶν, β) μέ τήν Εὐρωπαϊκή Σύμβαση περί Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, ἡ ὁποία στό ἄρθρο 9 δέν ἐπιτρέπει τήν θέσπιση περιορισμῶν στήν ἐλευθερία ἐκδηλώσεως τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων κάθε προσώπου, ὅπως καί γ) μέ τό Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, τό ὁποῖο στό ἄρθρο 13 χαρακτηρίζει ἀπαραδί-αστη τήν ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Ἀπό κανένα δέ σημεῖο τοῦ Νόμου 2472/1997 δέν προκύπτει ἡ ὑποχρέωση τῆς ἀπαλείψεως τοῦ Θρησκευματος ἀπό τά Δελτία Ταυτότητος. Ἀντιθέτως ὁ Νόμος αὐτός προβλέπει δυνατότητα ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευματος, ὅταν σέ τοῦτο συναινῇ ὁ ἐνδιαφερόμενος. Τό ἴδιο συνάγεται καί ἀπό τίς κατά καιρούς (1993 καί 2000) διατυπωθεῖσες θέσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου μέ ἀφορμή σχετικές ἐρωτήσεις Ἑλλήνων Εὐρωβουλευτῶν. Ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἡ Ἱερά Σύνοδος πρότεινε τήν προαιρετική ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος στίς Ταυτότητες.

3. Ὡς πρὸς τήν ἐξαπολυθεῖσα κατηγορία ὅτι ἡ Ἐκκλησία καλλιεργεῖ στή σύγχρονη Ἑλλάδα

πνεῦμα «Εὐρωσκεπτικισμού», ἡ Ἱερά Σύνοδος δηλώνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἐξ ἀρχῆς ταχθεῖ ὑπέρ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ προσανατολισμοῦ τῆς Χώρας μας, χωρίς τούτο νά σημαίνει ἀπεμπόληση τῆς ἐθνικῆς καί θρησκευτικῆς ἰδιοπροσωπίας μας. Εἶναι δέ ἀχαρακτήριστη ἐπιπολαιότητα νά ὑποστηρίζεται μέ σοβαροφάνεια ἡ ἄποψη, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀντιδραστικός, ἀνασχετικός καί σκοταδιστικός ὀργανισμός.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεσμός προόδου καί ἐνόητος τοῦ Λαοῦ μας. Ἀπευθύνεται πρὸς «πάντα τὰ ἔθνη». Διακρίνεται ἀπὸ μιά «ἀσύνορη πολυσυλλεκτικότητα» καί ἐκφράζει στήν καθημερινή πρακτική τὸ πνεῦμα τῆς ἐναντίον τῆς βίας, τοῦ ρατσισμοῦ καί τῆς ξενοφοβίας, ἐνῶ παράλληλα καλλιεργεῖ καί τὴν ἐθνική αὐτοσυνειδησία.

4. Γι' αὐτὸ αἰσθάνεται ἔκπληξη καί θλίψη ἀπὸ τίς δηλώσεις προσώπων πού ἡ θεσμική τους ιδιότητα τούς ἔχει τάξει σέ ρόλο διαμεσολαθητικό καί πού ἔχουν εὐεργετηθεῖ πολυτρόπως ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Οἱ ἀνιστόρητες ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας αἰτιάσεις τους, οἱ ὁποῖες διακρίνονται ἀπὸ σκόπιμη παραποίηση τῆς τεράστιας γιὰ τὸ Ἔθνος προσφορᾶς τῆς Ἐκκλησίας, ἔλλειψη σεβασμοῦ στό μοναδικὸ ἰδεῶδες τῆς Πίστεώς μας καί στήν ποιμαντική προσφορά τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, ὑπῆρξαν πρόξενος δυσαρέσκειας τοῦ πιστοῦ Λαοῦ, ὁ ὁποῖος θέλει νά προσβλέπει σέ αὐτούς μέ ἐμπιστοσύνη. Αὐτὸς ὁ Λαός, μέ τὴν μεγάλη παρουσία του στίς δύο εἰρηνικές Λαοσυνάξεις, ἐξέφρασε τὴν ἀντίθεσή του σέ ἀποφάσεις πού ἐλήφθησαν ἐν ἀγνοίᾳ του καί χωρίς τὴν θέλησή του. Γι' αὐτὴ ἄλλωστε τὴν παρουσία τοῦ Λαοῦ μας, μέ τὴν καθοδήγηση τῶν Σεβασμιωτάτω Μητροπολιτῶν μας καί τῶν εὐλαβῶν Ἱερέων μας, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐκφράζει τίς εὐχαριστίες της καί διαβεβαιώνει, ὅτι δέν θά διαψεύσει τίς προσδοκίες τους.

5. Ἡ Ἱερά Σύνοδος, μέ ἀμετακίνητη προσήλωση πρὸς τὴν φιλειρηνική διαδικασία τοῦ διαλόγου, ἐπαναλαμβάνει καί σήμερα, γιὰ ἄλλη μίση φορά, τὴν πρότασή της γιὰ ἄμεσο παραμερισμὸ κάθε ἀγκύλωσης καί ἄμεση ἔναρξη διαλόγου μεταξύ τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Κυβερνήσεως, ἀποκλειστικά γιὰ τὸ θέμα τῶν ταυτοτήτων. Καί εὐελπιστεῖ, ὅτι ἡ ἔντιμη Ἑλληνική Κυβέρνηση καί προσωπικά ὁ κ. Πρωθυπουργός, καί μπο-

ροῦν καί τελικά θά θελήσουν νά κατανοήσουν τὴν προσήλωση τῆς Ἐκκλησίας στίς θέσεις πού διακήρυξαν μέν τὰ θεσμικά ὄργανά της σέ ἀπολυτὴ συμφωνία μέ τὸ Σύνταγμα, τὴν ισχύουσα Νομοθεσία καί τὴν Εὐρωπαϊκὴ Σύμβαση γιὰ τὰ Δικαιώματα τοῦ Ἀνθρώπου, ἐπικύρωσε δέ ἡ συνείδηση καί οἱ εὐαισθησίες τοῦ πιστοῦ Λαοῦ μας, ὅσον ἀφορᾶ στό θέμα τῶν ταυτοτήτων.

Ἰδιαιτέρως ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπισημαίνει ὅτι τὴν παρούσα κρίση ἔχει προκαλέσει ἀποκλειστικά τὸ θέμα ἀπαλείψεως τοῦ Θρησκευματος ἀπὸ τίς Ταυτότητες καί μόνο αὐτό.

6. Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἶναι ἐπιπλέον ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης, τῆς συγχωρητικότητας καί τῆς ἐπιείκειας πού εἶναι στοιχεῖα τῆς ὅλης συμπεριφορᾶς τῆς ἐναντι κάθε ἀνθρώπου. Ἀναμένει δέ τὴν ἀνταπόκριση τῆς Κυβερνήσεως στήν αἴτηση αὐτὴ καί ἐλπίζει ὅτι τούτο θά ἐκτονώσει τὴν ὀξύτητα καί θά ἀποτρέψει τὴν συντήρηση τοῦ θέματος, πού χαροποιεῖ μόνο τούς ἐχθρούς τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἔθνους.

7. Ἡ Ἐκκλησία παραμένει ἀμετακίνητη στό αἷτημά της γιὰ διάλογο μέ τὴν Κυβέρνηση. Ἦταν, εἶναι καί θά εἶναι πάντα ἀνοιχτὴ στήν διαδικασία πού παράγει συναίνεση, τιμᾶ τὴν λαϊκὴ κυριαρχία καί προάγει τὴν ἐθνική ὁμοψυχία. Δέν δίστασε μάλιστα νά κάνει ρώτη καί χωρίς νά τὸ διατυμπανίσει τὸ πρῶτο βῆμα ὑπαναχωρώντας ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ τῆς θέσης περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀναγραφῆς τοῦ Θρησκευματος. Ἡ Ἐκκλησία πιστεύει σ' αὐτὸν τὸν διάλογο καί ἐλπίζει στὴ γόνιμη ἐπικοινωνία, βασιζόμενη στό ὅτι οἱ κύριες θέσεις τῆς ἀποτελοῦσαν κατὰ τὸ πρόσφατο παρελθόν τὴν ἐπίσημη πολιτικὴ γραμμὴ στό ὅλο θέμα τοῦ σήμερα κυβερνῶντος Κόμματος.

8. Ἡ Κυβέρνηση προσπαθεῖ ἐπικοινωνιακά νά περάσει τὸ μήνυμα, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀρνεῖται τὸν διάλογο μέ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι τὸν ἀποδέχεται ἀποκλειστικά γιὰ τὸ θέμα τῶν ταυτοτήτων. Ἀπόδειξη ὅμως ὅτι ἡ Κυβέρνηση οὐσιαστικά ἀρνεῖται μέχρι καί σήμερα τὸν διάλογο, εἶναι ὅτι ἐνῶ αὐτὴ δέν τὸν δέχεται γιὰ τὸ ὑφιστάμενο θέμα τῶν ταυτοτήτων, τὸν ὑπόσχετα μόνον γιὰ θέματα πού, κατὰ πρόσφατη διαβεβαίωση ἐκπροσώπων της, δέν εἶχε καί οὔτε ἔχει τὴν πρόθεση νά φέρει στήν ἐπιφάνεια. Ἡ Ἐκκλησία δυσκολεῖται νά ἀντιληφθεῖ τὴν Κυβερνητικὴ

λογική σύμφωνα με την οποία ο διάλογος δεν χρειάζεται για θέματα υπαρκτά αλλά μόνον για θέματα υποθετικά.

9. Η Έκκλησία έδειξε ήδη την διάθεσή της για την ειρηνική αντιμετώπιση του ζητήματος με διάλογο. Μέ αυτό τον τρόπο, έπραξε στο άκραιο τό χρέος της. Δυστυχώς και προς απογοήτευση του Έλληνικού Λαού, η Κυβέρνηση δεν έστερξε να ανταποκριθεί στην πρόσκληση της Έκκλησίας. Έτσι αποδείχθηκε, ότι η εξαγγελία, ή αναφερόμενη στην απάλειψη του Θρησκευματος από τά νέα Δελτία Αστυνομικής Ταυτότητας, υπήρξε ή άφορμή με την οποία επιδιώκεται ή ύλοποίηση σχεδίου άποχριστιανοποίησης της κοινωνίας, του Λαού και του Κράτους. Αυτό άνησυχεί την Έκκλησία και την πλειοψηφία του Έλληνικού Λαού. Η άνησυχία αυτή έντείνεται από τό γεγονός ότι δεν υπήρξε επίσημη διάψευση από άρμόδια πηγή για τίς προαναφερθείσες άνησυχίες. Αντιθέτως, διαρκώς επιβεβαιώνονται οι φόβοι της Έκκλησίας, από δημοσιεύματα, συνεντεύξεις και άρθρα τών πρωταγωνιστών του σχεδίου.

10. Η Ίερά Σύνοδος, σύμφωνα με τίς προσδοκίες τών πιστών τέκνων της και συνεπής προς τίς ύποσχέσεις της για, κατά τό δυνατόν, ευρύτερη λαϊκή έκφραση, αποφασίζει την διενέργεια άτύπου δημοψηφίσματος της θρησκευτικής συνείδησης. Τό έν λόγω δικαίωμα καλύπτει τόσο την έλευθερία του προσώπου του να δηλώνει την οποιαδήποτε θρησκευτική του πίστη ή την άθεϊα του, όσο και την έλευθερία του να άποσιωπά αυτές. Η άρνητική όψη του δικαιώματος δεν είναι δυνατόν να άσκειται σέ βάρος της θετικής όψης, άνεξάρτητα και πέρα από πλειοψηφίες και μειοψηφίες.

Τό άτυπο δημοψήφισμα θά διεξαχθεί μέχρι τά μέσα του φθινοπώρου, σέ όλη την Έκκλησία της Ελλάδος, με την συγκέντρωση ύπογραφών ύπέρ της προαιρετικής άναγραφής του Θρησκευματος στις ταυτότητες, από άποκλειστικά ένήλικους συμπολίτες μας. Τίς λεπτομέρειες της όλης διαδικα-

σίας έπεξεργάζεται ειδική προς τούτο Έπιτροπή της Έκκλησίας, ή οποία θά λάβει όλα τά απαραίτητα μέτρα, προκειμένου να διασφαλίσει συνθήκες άπόλυτης διαφάνειας και άξιοπιστίας.

Παράλληλα, ή Ίερά Σύνοδος θά παρακολουθεί στενά και με ιδιαίτερη προσοχή τίς εξέλιξεις και θά ένημερώνει τόν πιστό Λαό, όποτε αυτό καθίσταται άναγκαίο. Τίποτε δεν πρέπει να γίνει έρήμην του Λαού και ένάντια στην πραγματική του βούληση.

11. Η Ίερά Σύνοδος πάντως διακαώς εύχεται να ανταποκριθεί ή Κυβέρνηση στο αίτημα όλων για άμεσο, ειλικρινή και νηφάλιο διάλογο. Ο διάλογος αυτός θά διατρανώσει την κοινωνική συνοχή και θά άποκαταστήσει την γαλήνη στον τόπο μας, σέ μιά εποχή πού Έκκλησία και Πολιτεία όφείλουν στον Λαό να βαδίσουν μαζί και ένωμένες προς την Ένωμένη Ευρώπη πού χρειάζεται την Ελλάδα σύγχρονη και Όρθόδοξη.

Η Ίερά Σύνοδος έπιφυλάσσει να λάβει και άλλα μέτρα, άνάλογα με τίς εξέλιξεις, προκειμένου να διακιώσει τίς προσδοκίες του πιστού λαού μας και να ανταποκριθεί στην εύθύνη πού επιβάλλει ή ανά τούς αιώνες ιστορική παρουσία της.

12. Η Ίερά Σύνοδος έν τούτοις, κρίνουσα ότι ή διαμορφωθείσα ήδη κατάσταση στη Χώρα δεν εύνοεί έορτασμούς και πανηγυρικές έκδηλώσεις, άπεφάσισε την άναβολή της κορυφιαίας διοργάνωσης τών έορτασμών του Ίωδηλαίου από την Έλληνική Έκκλησία, δηλαδή την άφιξη στην Αθήνα τών δέκα πέντε Προκαθημένων τών όμοδόξων ανά τόν κόσμο Έκκλησιών και την συμμετοχή τους στην Πανορθόδοξη Θεία Λειτουργία της 15^{ης} Οκτωβρίου έξ και την πραγματοποίησή της σέ ευθετότερο χρόνο. Επίσης άπεφάσισε την για τόν ίδιο λόγο άναβολή της επίσημης επίσκεψης στην Έκκλησία της Ελλάδος του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Άλβανίας κ. Άναστασίου, πού είχε προγραμματισθεί για τόν προσεχή Σεπτέμβριο.

ΠΑΡΑΛΟΓΗ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Σέ εποχές κρίσιμες για την Έκκλησία του Χριστού καλούμεθα όλοι νά καταθέσουμε την μαρτυρία και όμολογία μας, χωρίς νά φοβούμεθα τίς τυχόν δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις πού μπορεῖ νά ἔχη σ'ἐμᾶς.

Καί ἡ περίοδος πού διανύουμε εἶναι κρίσιμη. Κρίσιμη, γιατί ἐπιχειρεῖται μιά πολυμέτωπη, πολύπλευρη καί λυσσαλέα ἐπίθεση κατά τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Τό ἀντιεκκλησιαστικό μένος κάποιων στελεχῶν τοῦ κυβερνῶντος κόμματος καί ἄλλων κομμάτων, πού εἶχε πρὸς καιρόν καταλαγιάσει, ἐπανέρχεται στό προσκήνιο δριμύτερο καί ἀποφασισμένο νά δώσει τά τελικά χτυπήματα κατά τοῦ ἀπ'αἰώνων δεσμοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας μέ τό Ἔθνος, ὥστε νά γίνη ἡ Πατρίδα μας ἕνα ἄθρησκο ἔθνος.

Ἀκούγοντας τίς δηλώσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης καί τήν συγχορδία τῶν «προοδευτικῶν» δημοσιογράφων κατά τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔχω τήν αἴσθησι ὅτι κινοῦνται στήν σφαῖρα τοῦ παραλόγου.

Δέν εἶναι παράλογο νά παραγνωρίζεται ὅτι οἱ Πατέρες τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ, οἱ ἥρωες καί οἱ μάρτυρες, στοὺς ὁποίους ὀφείλουμε τήν ἐθνική μας ἐλευθερία, ὅλοι ἀγωνίσθηκαν «γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστι τήν ἀγία καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερία»; Κατά τό κοινῶς λεγόμενον, θά τρίξουν τά κόκκαλα τοῦ Μακρυγιάννη, τοῦ Κολοκοτρώνη, τῶν Ὑψηλάντηδων καί τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν. Ἀκόμη καί τῶν τελευταίων ἡρώων μας τοῦ 1940, πού ἔχοντας τήν ἐλπίδα τους στήν Παναγία μας ἀγωνίσθηκαν γιά νά ἀναχαιτήσουν τοὺς εἰσβολεῖς καί ἔσπειραν τά κόκκαλά τους στά βουνά τῆς Βορείου Ἠπείρου.

Δέν εἶναι παράλογο νά ἐπιχειρεῖται ὁ περαιτέρω ἀποχριστιανισμός τοῦ λαοῦ, σέ ἐποχή πού τά ναρκωτικά ἔχουν σαπίσει καί ἀχρηστεύσει ἕνα μεγάλο μέρος τῆς νεολαίας μας μέ τάση συνεχοῦς αὐξήσεως των, σέ ἐποχή πού ἡ ἀνηθικότητα καί ἡ διαφθορά κυριαρχοῦν ἀκόμη καί στήν δημόσια ζωή;

Χωρίς Θεό, λέγει ὁ Ντοστογιέφσκι, ὅλα ἐπιτρέπονται. Ἄθεο κράτος, ἄθεη παιδεία, ἄθεος στρατός σημαίνει δεύρυνση τοῦ κύκλου τῶν ἀπελπισμένων ἀνθρώπων, αὐξηση τῆς ἐγκληματικότητας, διάλυση περισσοτέρων οἰκογενειῶν καί αὐξηση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παιδιῶν πού θά μείνουν ἀνέστια καί θά πληρώσουν τά διαζύγια τῶν γονέων τους. Σημαίνει ἀκόμη ὅτι ἡ κοινωνία μας, τήν ὁποία ἐνώνει ἡ Ἐκκλησία, θά μείνη μιά διασπασμένη κοινωνία χωρίς κανένα ἐνωτικό δεσμό.

Σήμερα πού τά κόμματα κομματιάζουν τήν κοινωνία μας, ὅπως τό κάνουν καί ἄλλοι θεσμοί (π.χ. οἱ ὀμάδες τοῦ ποδοσφαίρου), ἡ Ἐκκλησία κρατᾶ στό ἐσωτερικό καί στό ἐξωτερικό ἐνωμένους τοὺς Ἕλληνες, ἔστω καί ἂν ὁ δεσμός πού τοὺς ἐνώνει μέ αὐτήν εἶναι γιά ἄλλους ἰσχυρός καί γιά ἄλλους χαλαρός.

Μήπως ἔχει κανεῖς τήν ἀφέλεια νά πιστεῦη ὅτι ἡ εἰσοδός μας στήν ΟΝΕ θά μπορέση νά ἀντικαταστήσει τήν Ἐκκλησία μας σάν συνεκτικός ἰστός τῆς κοινωνίας μας;

Κτυπᾶτε, κτυπᾶτε λοιπόν, κύριοι «προοδευτικοί» (πολιτικοί καί δημοσιογράφοι), τήν Ἐκκλησία μας, ὅπως κάποτε Σᾶς εἶχε εἰπῆ ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ μετά τόν Ἀγιασμό πού ἐτέλεσε στήν Βουλῆ. Ἰδική Σας θά εἶναι ἡ εὐθύνη γιά ὅ,τι θά ἐπακολουθήσῃ

Γράφω τίς γραμμές αὐτές μέ πόνο γιά τήν ἀδικία πού ἐπιχειρεῖται εἰς βάρος τοῦ πολλές φορές προδωμένου λαοῦ μας.

Τώρα πού ὁ λαός μας ἔχει ἀνάγκη ἀπό τήν πατροπαράδοτο Πίστι του, Σεῖς προσπαθεῖτε νά τόν ἀποξενώσετε ἀπό αὐτήν.

Τώρα πού πολλοί Ἕλληνες, καί μάλιστα νέοι, ἐπιστρέφουν μέ ὑπαρξιακή ἀναζήτηση στήν μάνα τους, τήν Ἐκκλησία, Σεῖς προσπαθεῖτε νά τήν πλήξετε, νά τήν συκοφαντήσετε καί νά τήν ἀμαυρώσετε.

Ἡ στάσι Σας αὐτή φανερώνει πόσο ξένοι εἶστε πρὸς αὐτό πού ἔχει ἀνάγκη, πιστεύει καί ἀναζητεῖ ὁ λαός.

Σᾶς προσκαλῶ νά ἔλθετε στό "Ἅγιον Ὅρος, νά ἰδῆτε πόσοι Ἕλληνες (στήν πλειονότητά τους νέοι) κάθε ἡμέρα ἔρχονται γιά νά ἐνισχύσουν ἢ νά εὐρουν τήν πατροπαράδοτο Πίστι τους.

Καί τό φαινόμενο αὐτό δέν παρατηρεῖται μόνο στό "Ἅγιον Ὅρος, ἀλλά καί σέ ὁλόκληρο τόν ἑλλαδικό χῶρο.

Καί ἀκόμη δέν εἶναι παράλογο, χάριν τῆς προστασίας δῆθεν τῶν μειονοτήτων, νά προσβάλλεται ἡ μεγίστη πλειονότης τοῦ ἑλληνορθοδόξου λαοῦ; Δέν τολμῶ νά πιστεύσω τό λεχθέν, ὅτι μέ τό πρόσχημα τῆς προστασίας τῶν μειονοτήτων σκοτεινές δυνάμεις ἀποβλέπουν στόν διαμελισμό τῆς Πατρίδος μας, ὅπως ἔγινε στήν πρώτην Γιουγκοσλαβία.

Δέν εἶναι παράλογο οἱ Ἑβραῖοι νά ἀπαιτοῦν τήν μή ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος στίς ταυτότητες, ὅταν στό κράτος τοῦ Ἰσραήλ ἡ ἀναγραφή εἶναι ὑποχρεωτική καί ὅταν ἀπαγορεύεται ἡ ἐγκατάστασις σ' αὐτό Ἑβραίων πού ἔγιναν Χριστιανοί; Δέν εἶναι παράλογο οἱ Μουσουλμάνοι νά ἀπαιτοῦν τήν ἀνέγερση στήν Ἀθήνα, ὄχι μόνο Τζαμοῦ ἀλλά καί Ἰσλαμικοῦ Κέντρου, ὅταν ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι οἱ φανατικοί ἰσλαμισταί χρησιμοποιοῦν τά Τζαμά γιά ἄσκησι προπαγάνδας καί διείσδυση σέ χριστιανικές χῶρες; Καί ἀκόμη ὅταν στίς ἰσλαμικές χῶρες πού θά χρηματοδοτήσουν τό Τζαμί ὄχι μόνο δέν ἐπιτρέπεται ἡ ἀνέγερσις Ὀρθοδόξων Ναῶν ἀλλά οὔτε κἄν νά κάνουν οἱ Χριστιανοί δημοσίως τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ;

Δέν εἶναι παράλογο, τέλος, ἡ μειοψηφία νά θέλει νά ἐπιβληθεῖ στήν πλειοψηφία;

Ἄγαπητοί κύριοι «προοδευτικοί», θέλετε νά μᾶς ἐπιβάλετε, νά ἐπιβάλετε σέ ἓνα ὁλόκληρο λαό, τήν ἀντιεκκλησιαστική Σας γραμμή χωρίς νά λαμβάνετε ὑπόψιν τήν Ἱστορία του, τούς ἠρώες του, τήν θέλησί του.

Εἶναι αὐτό Δημοκρατία;

Πολύ σωστά εἶπε διαπρεπής νομικός, ὅτι σύμφωνα μέ τόν ἰσχύοντα νόμο ἀκόμη καί τά χαρακτηρισζόμενα ὡς εὐαίσθητα προσωπικά στοιχεία δύνανται νά δημοσιοποιοῦνται, ἐφ' ὅσον τό θέλει ὁ φορεὺς των. Γιατί λοιπόν δέν ἐπιτρέπεται τήν ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος στίς ταυτότητές μας, ἀφοῦ ἐμεῖς τό θέλουμε;

Εἶναι πολύ λυπηρό ὅτι οἱ ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας χρησιμοποιοῦν ἀθέμιτα μέσα γιά νά ἀποκρύψουν καί συσκοτίσουν τήν ἀλήθεια καί ἀποπροσανατολίσουν τόν λαό.

Τελικά, βέβαια, πάντα νικᾷ ἡ Ἀλήθεια καί ποτέ τό ψεῦδος.

Αὐτό εἶναι ἱστορικά ἀποδεδειγμένο.

Τώρα, ὅσοι ἀγωνίζονται γενναῖα γιά τήν Ἀλήθεια, ὅπως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος καί ἄλλοι πολλοί ἐκλεκτοί Ἱεράρχαι μαζί του, βάλλονται, συκοφαντοῦνται καί χλευάζονται ἀπό κάποιους δῆθεν προοδευτικούς. Εὐτυχῶς πού δέν πτοοῦνται, γιατί ἔχουν βαθεῖα συναίσθησι ὅτι ἀγωνίζονται γιά τά τιμιώτατα τοῦ Γένους καί τῆς Πίστεως.

Συστρατευόμεθα καί ἐμεῖς μαζί τους καί δηλώνουμε ὅτι δέν θά παραλάβουμε ταυτότητες πού δέν θά ἀναγράφουν τό θρησκευμά μας, πού θά περιέχουν τόν ΕΚΑΜ γιά τό ἠλεκτρονικό μας φακέλωμα ἢ πού θά περιέχουν τόν δυσώνυμο ἀριθμό-σύμβολο τοῦ Ἀντιχρίστου, τό 666.

Δέν θέλουμε νά προδώσουμε τήν Πίστι μας, τήν ἀξιοπρέπειά μας ὡς ἐλευθέρων προσώπων, καί τόν εὐσεβῆ λαό μας πού περιμένει ἀπό ἐμᾶς νά τόν στηρίξουμε στίς κρίσιμες αὐτές ὥρες.

*Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς
Ὁσ. Γρηγορίου Ἀγ. Ὁρους
Ἀρχιμανδρίτης Γεώργιος
καί οἱ σύν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί*

Παρασκευή, 2 Ἰουνίου 2000

Ἡ ὁμιλία τοῦ κ. Σ. Παπαθεμελῆ τῆς 13ης Ἰουνίου 2000 στήν ἐκδήλωση τῆς Ἐταιρείας Ὁρθόδοξων Σπουδῶν καί τοῦ Τμήματος Ποιμαντικῆς καί Κοινωνικῆς Θεολογίας τοῦ Α.Π.Θ. μέ θέμα:

«ΟΙ ΝΕΕΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ, ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ»

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Καθηγούμενοι, λοιποὶ Πατέρες,

Κυρίες καί Κύριοι,

Θά προσπαθῆσω νά πῶ μερικές σκέψεις. Βέβαια μέ κυνηγᾶ πάντα μία φράση τοῦ Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ «οἱ λόγοις ἐνοχλοῦντες πολλοὶ ἐσμέν σήμερον», ὅπου βάζει καί τόν ἑαυτό του ὁ Ἅγιος. Αὐτοὶ πού ἐνοχλοῦμε μέ λόγια εἴμαστε πάρα πολλοί. «Οἱ δέ ἔργω παιδεύοντες καί παιδεύομενοι πάνυ εἰσὶ ὀλίγοι». Ἀντίθετα ἐκεῖνοι πού μέ ἔργο καί παιδεύουν καί παιδεύονται, ἐκπαιδεύουν καί ἐκπαιδεύονται, εἶναι πάρα πολλοὶ λίγοι. Δυστυχῶς!

Ἔχω ὅμως ἀναρωτηθεῖ πολλές φορές τίς τελευταῖες ἐβδομάδες, γιατί ὅλη αὐτή ἡ αἰφνίδια δοκιμασία τελικά τῆς συνοχῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ; Γιατί ὅλος αὐτός ὁ θόρυβος, γιατί αὐτή ἡ πρωτοβουλία ὅταν πράγματι διεθνῶς συμβαίνουν τά ἀκριδῶς ἀντίθετα. Ὅταν ἔχει καταρρεύσει ἓνα σύστημα τό ὅποιο ἐπεκράτησε στό μισό κόσμο καί τό ὅποιο εἶχε ἀρχή του τήν ἀθεΐα καί τήν ἀθρησκεία. Ἔχει καταρρεύσει κατά τρόπο παταγώδη. Καί ἔχει ἀποτελέσει παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴν γιά ὅλα τά ἐνδεχόμενα μελλοντικά πειράματα νά στηθεῖ ἓνα πολιτισμικό οἰκοδόμημα χωρίς Θεό. Καί ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔχει ἔρθει ὁ ἀρχηγός τοῦ Ρωσικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος σήμερα, ὁ κύριος Ζουγκάνωφ, ὁ ὁποῖος ἔχει δηλώσει μέ τρόπο πού δέν ἐπιδέχεται καμμία ἐπιφύλαξη ὅτι «τό Ρωσικό Κομμουνιστικό Κόμμα σήμερα δέν εἶναι ἀθεϊστικό, πιστεύει τίς ἀρχές τῆς Ὁρθοδοξίας» (μεταφέρω ἐπί λέξει τή δήλωση πού κάνω) καί θεωρεῖ, παρακαλῶ, ἰδεολογικό του ἀρχηγό τόν Ἰησοῦ Χριστό!

Ὅταν λοιπόν αὐτό τίθεται ἀπό ἐκείνους πού πειραματίστηκαν στή ἀθεΐα καί ἔδρεψαν τούς

καρπούς τῆς (καί ἐδῶ ἀπευθύνομαι στοὺς φίλους μου τοῦ Συνασπισμοῦ καί μερικῶν ἄλλων ὁμάδων) εἶναι παράλογο οἱ ἡμέτεροι τῆς λεγόμενης Ἀνανεωτικῆς Ἀριστερᾶς νά μὴν τό ἀντιλαμβάνονται καί νά μετατρέπονται σέ ἀποκλειστικούς συνηγόρους τῆς ἀπάλειψης τοῦ θρησκευματος. Γι' αὐτούς «Τό Μηδέν καί τό ἄπειρο» τοῦ Ἄρθουρ Κέστλερ ἦταν τό εὐαγγέλιό τους. Στό «Μηδέν καί τό ἄπειρο» λοιπόν ὁ Κέστλερ εἶχε γράψει πρὶν ἀπό πενήντα χρόνια ὅτι οἱ μελλοντικοὶ ἐπαναστάτες θά φοροῦν ράσα καλογέρων καί θά πιστεύουν ὅτι μόνο ἡ ἀγνότητα τῶν μέσων ἀγιάζει τούς σκοπούς.

Ὅταν λοιπόν τόσα ἐνδιαφέροντα καί συνταρακτικά ἔχουν συμβεῖ στόν κόσμο γιατί ἐμεῖς θά πᾶμε πίσω, ἀντί μπροστά; Ἡ Εὐρώπη ἐξάλλου, τήν ὁποία ἐπικαλοῦνται γιά νά δικαιολογήσουν τήν ἀπόφαση, δέν ἔχει θέσει καμμία τέτοια ἀξίωση. Δέν ὑπάρχει καμμία ὁδηγία, καμμία «ντριεκτίδα» κοινοτική ἢ ὁποία νά διατάσσει τήν ἀπάλειψη τοῦ θρησκευματος ἀπό τίς ταυτότητες τῶν πολιτῶν.

Διερωτᾶται κανεὶς γιατί; Καί βέβαια τό πρόβλημα δέν εἶναι μόνο ἡ κυβέρνηση καί ὁ ὑπουργός δικαιοσύνης οἱ ὁποῖοι ἐμφανίζονται οἱ θεωρητικοὶ ἀλλά καί οἱ πρακτικοὶ αὐτῆς τῆς ἐφαρμογῆς. Γι' αὐτήν ἱστορία θέλω νά ἐπισημάνω ὅτι ὁ ὁμολόγος τοῦ κυρίου Σταθόπουλου, ἐάν ἐκέρδιζε τό ἄλλο κόμμα τήν ἐξουσία, ὁ κύριος Μάνος, τόν ὁποῖο παρακολουθεῖτε σχεδόν ξεσαλωμένο τίς τελευταῖες ἐβδομάδες στίς τηλεοράσεις καί ἐπρόκειτο νά ἀναλάβει τό ὑπουργεῖο δικαιοσύνης, ἐάν τό ἄλλο κόμμα συγκροτοῦσε κυβέρνηση, ἔχει τίς ἴδιες ἀντιλήψεις. Εἶναι οἱ ἀντιλήψεις μιᾶς πολὺ μικρῆς, ἀπειροελάχιστης, ὁμάδας διανοουμένων, δημοσιογράφων, πολιτικῶν, ἢ ὁποία ὅμως ἔχει ἰσχυρότατες προσβάσεις πρῶτον στά μέσα ἐνημέρωσης καί δεύτερον καί στήν

Ίδιαν τήν ἐξουσία, ἓνα τμήμα τῆς μάλιστα μετέχει αὐτῆ τῆ στιγμῆ στήν ἄσκηση τῆς ἐξουσίας. Ἡ περίπτωση εἶναι ἓνα ἰδιοπαθές γεγονός γιά τή χώρα αὐτή.

Ἐγώ εἶμαι ὑποχρεωμένος νά ἀπευθύνω ἐκκλήσεις στή κυβέρνηση τοῦ κόμματός μου, ἡ ὁποία ἔπρεπε νά εἶχε ξεκινήσει χθές ἓναν τίμιο, εἰλικρινῆ καί οὐσιαστικό διάλογο μέ τήν Ἐκκλησία, ἀλλά ἐάν δέν τό ἔκανε χθές πρέπει ὅπως δῆποτε νά τό κάνει αὐριο. Γιατί, καί τό λέω στους ἀριστερούς συντρόφους μου, πρῶτον τήν ταυτότητα δέν τήν ἐπέβαλε τό καθεστῶς Τσολόκογλου καί ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ μέ τίς Ἀρχές Κατοχῆς. Οἱ ἄνθρωποι δέν ἔχουν διαβάσει ἱστορία. Ἐάν διάβαζαν τή βιογραφία πού ἔχει συγγράψει ὁ Βενέζης μέ τίτλο «Ἀρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός», σελίδα 259, ἐκεῖ θά μάθαιναν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος προκειμένου νά σώσει Ἑβραίους ἐκάλεσε τόν Διευθυντή τοῦ Δημοτολογίου τοῦ Δήμου Ἀθηναίων Παναγιώτη Χαλδέζο καί τοῦ ἔδωσε ἐντολή, ἐγώ θά τοὺς «βαπτίζω» δηλαδή θά σοῦ δίνω πιστοποιητικά βαπτίσεως, ἐσύ θά ἐτοιμάξεις τίς ταυτότητές τους πού θά τοὺς λένε Χριστιανούς Ὁρθόδοξους. Γιά νά σώσει λοιπόν Ἑβραίους τό ἔκανε. Ἄλλωστε ὁ Χίτλερ δέν κνηγοῦσε τοὺς Ἰουδαίους τό θρήσκευμα ἀλλά τοὺς Ἑβραίους τό γένος καί στή Γερμανία καί σέ μᾶς καί σέ ὅλες τίς χώρες, ὅπου ὑπῆρχαν Χριστιανοί Ἑβραῖοι, ἀλλά καί αὐτοί δέν ἐξαιρέθηκαν ἀπό τό Ἄουσοβιτς. Ἐνα ἄλλο γεγονός πού εἶναι σημαντικό καί πού ἔγινε στίς περιοχές οἱ ὁποῖες στή διάρκεια τῆς Κατοχῆς ἐλέγχθηκαν ἀπό τίς δυνάμεις Ἀντιστάσεως καί ἰδίως ἀπό τό ΕΑΜ καί ἐκεῖ τό ἐαμικό καθεστῶς ἐξέδιδε ταυτότητες πού εἶχαν τό θρήσκευμα.

Οἱ μύθοι λοιπόν αὐτοί ἔχουν καταρρεύσει καί ἡ Εὐρώπη, ἡ σημερινή Εὐρώπη, μέ δικαστικές ἀποφάσεις τῶν Ἀνωτάτων Ἐθνικῶν Δικαστηρίων καί μέ ἀποφάσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου καί τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων ἔχει ἀπορρίψει αἰτήσεις Εὐρωπαίων πολιτῶν οἱ ὁποῖοι ζητοῦσαν νά μή δηλώνουν τό θρήσκευμά τους, ὅταν οἱ δημόσιες ἀρχές τῆς χώρας τους ἀξιοῦσαν αὐτή τή δήλωση. Τίς ἀπέρριψε μέ μία πανομοιότυπη αἰτιολογία ὅτι ἡ ἀπαίτηση τῆς δημόσιας ἀρχῆς γιά τή δήλωση τοῦ θρησκευμάτος, ὅπως γράφει τό Εὐρωπαϊκό Δι-

καστήριο στή ὑπόθεση Bernard, δέν ἀποτελεῖ παραβίαση τοῦ ἀτομικοῦ δικαιώματος τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τοῦ προσφεύγοντος.

Μέ τίς προϋποθέσεις αὐτές, ξαναγυρίζω πάλι σέ αὐτή τή διατύπωση πού ἔκανα στήν ἀρχή: Μία μικρὴ ομάδα διανοουμένων, δέν ξέρω πῶς νά τοῦ ὀνομάσω, ἐν πάση περιπτώσει ἀποκομμένων ἀπό τήν παράδοση τοῦ ἔθνους, ἐνῶ εἶναι μειοψηφία, προσβάλλει τή δημοκρατικὴ ἀρχή πού εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς πλειοψηφίας καί θέλει νά ἐπιβάλλει ἐπὶ τῆς πλειοψηφίας τή θέλησή της. Καί αὐτό εἶναι ἀπαράδεκτο.

Ὁ πιό μορφομένος ἀγράμματος τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ, ὁ στρατηγός Μακρυγιάννης εἶχε μία ἐπισήμανση στά «Θάματα καί ὀράματα», τό δεύτερο βιβλίο του. Ἦταν τό 1843 μετὰ τήν ἐπανάσταση τῆς 3ης Σεπτεμβρίου ὅταν ὁ Ὅθων ἀναγκάστηκε νά δώσει Σύνταγμα. Συνεζητεῖτο αὐτό τότε στήν Ἐθνοσυνέλευση. Τί ἔκαναν οἱ πρέσβεις τῶν δυνάμεων τῆς Ἑσπερίας; Ὅπως ἀποκαλύπτει ὁ Μακρυγιάννης καί τραπέζωναν ἀλλά καί χρηματοδοτοῦσαν μέλη τῆς ἐθνοσυνελεύσεως προκειμένου νά μή περάσει ἡ διάταξη στό Σύνταγμα «ἐπικρατοῦσα θρησκεία εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Δέστε πῶς περιγράφει ὁ στρατηγός τήν περίπτωσή. «Ὅταν πιαστήκαμεν εἰς τήν Συνέλευση διά τήν θρησκεία, πρὶν αὐτό νά μιληθεῖ, ὅλοι οἱ πρέσβες θυσίασαν πλῆθος τραπέζια καί χρήματα νά μπορέσουν νά κάμουν τόν σκοπόν τους. Νά μὴν γένει τίποτα, ἐπιαστήκαμεν ἐκείνη τήν ἡμέρα πολύ. Ἀπὸ τήν φιλονικία τήν πολλή λέγει ὁ Μεταξᾶς νά τό βάλομεν εἰς τόν ψῆφον. Τοῦ λέγω αὐτεῖνοῦ καί ὅσοι ἦταν σύμφωνοι, θρησκεία δέν βαίνομεν εἰς τόν ψῆφο. Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, νά κομματιαστοῦμεν, δυτικοί καί ἀνατολικοί, ὅτι σήμερα πεθαίνομεν ὅλοι, τοὺς λέγω, ἐδῶ μέσα.

Τότε, χωρίς νά τήν βάλομεν εἰς τόν ψῆφο, ἔγινε πανψηφεί, καί οἱ περὶ καί οἱ κατὰ δέν μποροῦσαν νά κάμουν ἀλλιῶς. Τότε ὅλοι αὐτεῖνοί οἱ βουλωμένοι, καί ντόπιοι καί ξένοι, μείναν πολύ νεκρωμένοι καί πολύ ἀγανακτισμένοι ἀναντίον μου καί ἐνέργησαν δολοφονία, καί ὁ Θεός τοὺς νέκρωσε τήν θέλησίν τους».

Εἶχα πάρα πολλά νά πῶ, ἀλλά νομίζω ὅτι τό σημεῖο πού σταματῶ εἶναι τό πιό κρίσιμο.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΗΝ ΥΠΟΥΡΓΟΥ κ. ΕΥΑΓ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ*

Ἡ συγκυρία εἶναι ἀπολύτως ἀκατάλληλη γιά μιά σοβαρή καί ὑπεύθυνη συζήτηση ὡς πρός τίς σχέσεις Κράτους καί Ἐκκλησίας. Ἡ συζήτηση αὐτή προϋποθέτει βαθιά γνώση τῶν ἱστορικῶν, νομικῶν καί ἐκκλησιολογικῶν δεδομένων τόσο στήν Ἑλλάδα ὅσο καί διεθνῶς. Καί ἀπαιτεῖ ψυχραιμία καί νηφαλιότητα. Δυστυχῶς στίς ἡμέρες μας ἀφθονοῦν ὁ ἐρασιτεχνισμός καί ἡ δημαγωγική ἀπλούστευση ὄλων τῶν θεμάτων. Παρ' ὅλα αὐτά θά προσπαθῆσω νά καταγράψω δώδεκα σημεῖα πού ὀριοθετοῦν -κατά τή γνώμη μου- τόν προβληματισμό γύρω ἀπό τίς σχέσεις Κράτους καί Ἐκκλησίας.

Σημεῖο πρῶτο: Ἡ συνταγματική ρύθμιση τῶν σχέσεων Κράτους καί Ἐκκλησίας δέν γίνεται μόνον μέ τό ἄρθρο 3 πού χαρακτηρίζει ἐπικρατοῦσα θρησκεία τή θρησκεία τῆς ὀρθόδοξης ἐκκλησίας, ἀλλά μ' ἕνα εὐρύτερο πλέγμα διατάξεων ὅπου κορυφαία θέση κατέχει τό ἄρθρο 13 περί θρησκευτικῆς ἐλευθερίας.

Κρίσιμο εἶναι κυρίως ὄλο τό κεφάλαιο τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων καί τῶν δικαιωμάτων ὁμαδικῆς δράσης (προστασία ἰδιωτικοῦ βίου, δικαίωμα τοῦ συνέρχεσθαι καί τοῦ συνεταιρίζεσθαι, ἐλευθερία τοῦ λόγου, προστασία τῆς ἰδιοκτησίας κ.λπ.). Ἀπό τεχνικῆς πλευρᾶς σημασία ἔχει τό ἄρθρο 18 παρ. 3 (ἀναπαλοτριῶτο τῆς περιουσίας τῶν πρεσβυγενῶν πατριαρχείων, τῆς Μονῆς τοῦ Σινᾶ καί τῶν Μονῶν τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῶν Βλατάδων καί τοῦ Εὐαγγελισμοῦ στήν Πάτμο) καί τό ἄρθρο 105 (καθεστῶς τοῦ Ἁγίου Ὁρους).

Σημεῖο δεύτερο: Τό ἄρθρο 3 περί ἐπικρατοῦσας θρησκείας δέν περιορίζει καθόλου τήν θρησκευτική ἐλευθερία τόσο ὡς ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης ὅσο καί ὡς ἐλευθερία τῆς λατρείας. Ἡ θρησκευτική ἐλευθερία προστατεύεται σέ συνταγματικό ἐπίπεδο πλήρως. Ὑπάρχουν, ὅμως, σοβαρά προβλήματα στό ἐπίπεδο

τῆς παλιότερης νομοθεσίας, τῆς νομολογίας καί τῆς διοικητικῆς πρακτικῆς. Τά μεγάλα μέτωπα εἶναι ἡ ὀριοθέτηση καί ἡ ποινική μεταχείριση τοῦ προσηλυτισμοῦ, ἡ ἴδρυση εὐκτηρίων οἴκων καί ναῶν ἀπό ἐτερόδοξους ἢ ἀλλόθρησκους, ἡ μεταχείριση τῶν ἀντιρρησιῶν συνείδησης καί ἡ διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν σέ σχέση μέ τούς μαθητές πού δέν ἀκολουθοῦν τό ὀρθόδοξο δόγμα (βλ. σημεῖο ἐνδέκατο).

Σημεῖο τρίτο: Φορέας τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας εἶναι ὁ καθέννας. Προφανῶς αὐτό ἔχει ἰδιαίτερη σημασία γιά τούς ἄθεους, τούς ἀγνωστικιστές, τούς ἀλλόθρησκους ἢ ἐτερόδοξους. Ἔχει ὅμως σημασία καί γιά τούς ὀρθόδοξους χριστιανούς καί γιά τήν ὀρθόδοξη ἐκκλησία ὡς τέτοια. Τή θρησκευτική ἐλευθερία καί ὄχι τήν ἰδιότητά της ὡς “ἐπικρατοῦσας” ἐπικαλέστηκε ἡ Ἐκκλησία π.χ. στήν μεγάλη σύγκρουση τοῦ 1987 γιά τήν ἐκκλησιαστική περιουσία, ὅταν αὐτή ἔφθασε στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου. Ἀντιθέτως τότε ἡ Πολιτεία ἐπικαλέστηκε τό ἄρθρο 3 καί τήν ἰδιότητα τῶν μονῶν ὡς ν.π.δ.δ. γιά νά ἰσχυριστεῖ-χωρίς ἐπιτυχία-ὅτι αὐτές δέν μποροῦν νά καταφύγουν στά ὄργανα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σύμβασης Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου, στό Στρασβούργο.

Σημεῖο τέταρτο: Στήν Ἑλλάδα δέν διασφαλίζεται ἀπλῶς καί μόνο ἡ **ἀνεξιθρησκεία**, δηλαδή ἡ ἀνοχή τοῦ κράτους καί ἴση ἀπόστασή του ἀπ' ὄλους σέ σχέση μέ τό θρησκευτικό γίγνεσθαι, ἀλλά ἡ **θρησκευτική ἐλευθερία**. Ἄρα τό κράτος δέν “ἀνέχεται” ἀπλῶς, ἀλλά ὑποχρεοῦται νά προστατεύει με θετικό τρόπο τή θρησκευτική συνείδηση καί τή λατρεία γιά κάθε “γνωστή” θρησκεία.

Σημεῖο Πέμπτο: Τό ἄρθρο 3 δέν καθιερώνει τό σύστημα οὔτε τῆς “νόμου κρατοῦσης Πολιτείας” οὔτε τῆς “συναλληλίας”, ὅπως γιά λόγους ἱστορικῆς ἢ θεωρητικῆς ἀδράνειας ἀναφέρουν πολλοί. Μέ τό ἄρθρο 3, ἀλλά καί μέ τά ἄρθρα 13, 18 παρ. 8, 105, 9,11,12 κ.λπ. συμβαίνει κάτι πολύ ἀπλό: οἱ σχέσεις Κράτους καί Ἐκκλησι-

* Ἀπό τήν ἐκδήλωση πού ὁργάνωσε ἡ Ἐνωση Ἐνεργῶν Πολιτῶν στήν αἴθουσα τοῦ Δ.Σ.Α. Πέμπτη 8 Ἰουνίου 2000.

ας καθίστανται **σχέσεις συνταγματικῶς ρυθμιζόμενες**. Αυτό είναι και αυτονόητο και αναπόφευκτο. Ἀκόμη και ἂν καταργηθεῖ τό ἄρθρο 3, οἱ σχέσεις Κράτους και Ἐκκλησίας θά εἶναι συνταγματικῶς ρυθμιζόμενες μέσω τοῦ ἄρθρου 13, γιατί ἕνα φαινόμενο ὅπως τό θρησκευέσθαι ἢ τό μή θρησκευέσθαι εἶναι πολύ σημαντικό γιά κάθε ἄτομο και γιά τήν κοινωνία συνολικά. Ὅτιδήποτε εἶναι σημαντικό γιά τό ἄτομο, τήν κοινωνία και τήν οἰκονομία ἔχει ἐδῶ και πολλές δεκαετίες καταστει ἀντικείμενο συνταγματικῆς ρύθμισης. Τό σύνταγμα δέν ρυθμίζει μόνον τήν ὀργάνωση και τή λειτουργία τοῦ κράτους, ἀλλά και τήν ὀργάνωση και τή λειτουργία τῆς κοινωνίας τῶν πολιτῶν, βασικό φαινόμενο τῆς ὁποίας εἶναι ἡ θρησκευτική συσσωμάτωση και ἡ θρησκεία γενικά.

Και μόνον ἡ διάταξη περί θρησκευτικῆς ἐλευθερίας (ἄρθρο 13) θά ἀρκοῦσε, λοιπόν, ὥστε νά θεωροῦνται συνταγματικῶς ρυθμιζόμενες οἱ σχέσεις Κράτους και Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Τό ἴδιο συμβαίνει π.χ. και μέ τή διάταξη τοῦ ἄρθρου 20 περί δικαστικῆς προστασίας. Μπορεῖ οἱ ὑποθέσεις πού ἀφοροῦν τήν ἐκκλησία νά μήν δικάζονται ἀπό τό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, ἀλλά πάντως θά δικάζονται ἀπό κάποιο δικαστήριο στό πλαίσιο τοῦ δικαιδοτικού μας συστήματος, γιά παράδειγμα ἀπό τά πολιτικά δικαστήρια. Αυτό, ἄλλωστε, γίνεται μέ τίς διαφορές πού προκύπτουν σέ σχέση ἀκόμη και μέ τό πύο μικρό σωματεῖο ἢ ἴδρυμα.

Σημεῖο ἕκτο: “Ἐπικρατοῦσα” θρησκεία σημαίνει ὄχι ἐπίσημη ἢ κρατική θρησκεία (ὅπως π.χ. στήν Ἀγγλία, τή Νορβηγία ἢ ἄλλες εὐρωπαϊκές χῶρες), ἀλλά θρησκεία τῆς μεγάλης πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ. Ἄλλωστε τό ἄρθρο 3 δέν ρυθμίζει, ὅπως προέκλυσε ἱστορικά, κυρίως τίς σχέσεις Κράτους και Ἐκκλησίας, ἀλλά τή σχέση Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος και Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μετά τόν Τόμο περί ἀντοκεφαλίας τοῦ 1850 και τή ρύθμιση τοῦ καθεστώτος τῶν μητροπόλεων τῶν “νέων χωρῶν” μέ τήν Συνοδική Πράξη τοῦ 1928. Τό 1975 τό ἄρθρο 3 θεωρήθηκε και ἀπό τήν Ἐκκλησία και ἀπό τήν Πολιτεία ὡς φραγμός στίς ἐπεμβάσεις τοῦ Κράτους στά ἐσωτερικά τῆς Ἐκκλησίας και ὄχι ὡς βάση ἀνάμειξης τῆς Ἐκκλησίας στίς κρατικές ὑποθέσεις.

Σημεῖο ἕβδομο: Τά πεδία εὐθύνης και ἀρμοδιότητας τοῦ κράτους και τῆς ἐκκλησίας εἶναι σαφῶς διακεκριμένα. Ἡ ὑπαρξη ὁμως, διαφορετικῶν ἀπόψεων, μεταξύ τῶν πολιτῶν γιά θέματα σχετιζόμενα μέ τόν τρόπο ἄσκησης τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας δέν εἶναι ἐπέμβαση τῆς ἐκκλησίας στά τοῦ κράτους, ἀλλά εἶτε ζήτημα κράτους δικαίου πού ἀφορᾶ τελικά τή Δικαιοσύνη, εἶτε πολιτικό ζήτημα πού ἀφορᾶ τή λειτουργία τῆς Δημοκρατίας και τούς τρόπους ἀναζήτησης και διαμόρφωσης τῆς συναίνεσης. Ὅποιος νοιώθει “πιστός” τοῦ ὀρθόδοξου δόγματος και ὁποιοῦ ἄλλου δόγματος ἢ θρησκείας εἶναι ἐξίσου πολίτης μέ αὐτόν πού νοιώθει ἄθεος, ἀγνωστικιστής ἢ ἀπλῶς ὀρθολογικά ἀντάρκης. Ὁ μή ὀρθόδοξος εἶναι ἴσος πολίτης μέ τόν ὀρθόδοξο και τό ἀντίστροφο.

Σημεῖο ὄγδοο: Εἶναι ἄλλο πράγμα ἡ πλήρης ἐφαρμογή τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας και ἄλλο ὁ “χωρισμός” Κράτους και Ἐκκλησίας: ὁ πολιτικός γάμος, ἡ ὀνοματοδοσία ἄσχετα ἀπό τή βάπτιση, ἡ κηδεία χωρίς θρησκευτική ἀκολουθία, ἡ κατάργηση τοῦ ὄρκου και ἡ ἀντικατάστασή του ἀπό ἴσης ἀξίας διαβεβαιώσεις, εἶναι θέματα πού εἶτε ἔχουν λυθεῖ εἶτε μποροῦν νά λυθοῦν ἀμέσως μέ πολύ ἀπλό τρόπο. Πρόκειται γιά στερεότυπα πού χρησιμοποιοῦνται, κυρίως ἀπό τούς κακῶς πληροφορημένους, ὡς ζητήματα πού ἀνάγονται στό “χωρισμό” Κράτους και Ἐκκλησίας, ἐνῶ εἶναι ζητήματα θρησκευτικῆς ἐλευθερίας. Ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου δέν θεμελιώνεται στό ἄρθρο 3 ἀλλά στή συμφωνία Κράτους και Ἐκκλησίας τοῦ 1952 περί ἐκκλησιαστικῆς παρουσίας. Ἄλλωστε κατά τό ἄρθρο 131 παρ. 3 ζητούμενο δέν εἶναι ἡ κατάργηση τῆς μισθοδοσίας γιά τόν ὀρθόδοξο κλήρο, ἀλλά ἡ ἐπέκτασή της στούς λειτουργούς κάθε “γνωστῆς” θρησκείας.

Σημεῖο ἔνατο: Τό προοίμιο τοῦ Συντάγματος “Εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας και Ὁμοουσίου και Ἀδιαιρέτου Τριάδος” παραπέμπει στό προοίμιο τῆς διακήρυξης τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ νέου ἑλληνικοῦ κράτους πού διατυπώθηκε τό 1822 στήν Ἐπίδαυρο. Δέν πρόκειται γιά ζήτημα θρησκευτικοῦ χρωματισμοῦ ἀλλά γιά ζήτημα ἱστορικῆς μνήμης. Ἀνάλογα ἰσχύουν σέ πολλά ἄλλα συντάγματα, ὅπως τό ἀμερικανικό και τό γερμανικό.

Σημείο δέκατο: Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι συζητοῦμε γιὰ τὴ σχέση μεταξύ ἑνὸς σύγχρονου κράτους τῆς ἐποχῆς τῆς πληροφορίας καὶ γιὰ μίαν ὀρθόδοξη ἐκκλησία πού δέν συγκροτεῖται ὡς κράτος ὅπως ἡ καθολικὴ, οὔτε ὡς σωματεῖο ὅπως πολλὰ προτεσταντικὰ δόγματα, ἀλλὰ ὡς “κοινωνία”.

Τὸ κράτος τῆς ψηφιακῆς ἐποχῆς δέν εἶναι ἓνας συμπαγῆς πολιτικός καὶ διοικητικός μηχανισμός, ἀλλὰ μίαν πολύπλοκην κοινωνικὴν σχέση. Τὸ κράτος δέν νοεῖται παρὰ μόνον σέ σχέση μέ τὴν κοινωνία τῶν πολιτῶν καὶ ἀντίστροφα. Τὸ κράτος τώρα δέν ὀχυρώνεται πίσω ἀπὸ τὴν τυπικὴν ἰσότητα οὐσιαστικῶς ἀνισῶν πολιτῶν, ἀλλὰ ὑποχρεοῦται νὰ δώσει πρὸς εἰλικρινεῖς ἀπαντήσεις στὰ προβλήματα μιᾶς πολύπλοκης καὶ πολυφωνικῆς κοινωνίας μέ πολλές ἀντιθέσεις καὶ ἀποχρώσεις. Εἶναι λάθος νὰ συζητοῦμε στὴν πρώτη δεκαετία τοῦ 21οῦ αἰῶνα μέ τίς προσλαμβάνουσες παραστάσεις τοῦ 19οῦ. Ἐνα τέτοιο κράτος δέν μπορεῖ νὰ ρυθμίσει τὴν σχέση μεταξύ ἀντισυμβαλλομένων κρατῶν (π.χ. Ἰταλία καὶ Ἁγία Ἐδρα).

Οἱ σχέσεις κρατῶν καὶ ὀρθόδοξης ἐκκλησίας εἶναι ὄψη τῶν σχέσεων κρατῶν καὶ κοινωνίας τῶν πολιτῶν.

Σημείο ἑνδέκατο: Ἡ διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν στὰ σχολεῖα στό πλαίσιο τοῦ ἀρθροῦ 16 παρ. 2 πού ὀρίζει ὡς σκοπὸ τῆς παιδείας μεταξύ ἄλλων καὶ τὴν “ἀνάπτυξη τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης” εἶναι προφανές ὅτι πρέπει νὰ γίνεται ἔτσι ὥστε νὰ μὴ παραβιάζει τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν κανενός (πρακτικὴ ἑναρμόνιση τῶν ἀρθρῶν 13 καὶ 16 παρ.2). Ἀρκεῖ συνεπῶς ἡ δήλωση τῆς ἐπιθυμίας τῶν γονέων τοῦ ἀνηλίκου μαθητῆ πῶς δέν ἐπιθυμεῖ νὰ παρακολουθεῖ τὸ μάθημα, γιὰ νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ αὐτό, χωρὶς περαιτέρω διερεύνηση. Δέν ἔχω τὸ χρόνο νὰ παρουσιάσω τὰ βασικὰ μοντέλα διδασκαλίας θρησκευτικῶν, ἓνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀκολουθεῖ καὶ ἡ Ἑλλάδα. Σημασία ἔχει τὸ γεγονός πῶς ὁ τελευταῖος λόγος ἀνήκει σ’αὐτοῦς πού ἀσκοῦν τὴν γο-

νικὴν μέριμνα, καθὼς οἱ συναφεῖς κανόνες τῆς διεθνούς προστασίας τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων πού ἰσχύουν καὶ στὴ χώρα μας μέ σχετικὰ αὐξημένη νομικὴ δύναμη, ἐξασφαλίζουν στοὺς γονεῖς τὸ δικαίωμα νὰ ἐλέγχουν τὴν θρησκευτικὴν ἐκπαίδευση τῶν παιδιῶν τους.

Σημείο δωδέκατο: Ἀναρωτιέμαι τί ἐννοοῦν ὀρισμένοι μιλῶντας γιὰ “χωρισμό” Κράτους καὶ Ἐκκλησίας.

Ἄν ἐννοῦν τὴν πλήρη ἐφαρμογὴ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας γιὰ ὅλα τὰ ὑποκείμενά της ἀτομικὰ ἢ συλλογικὰ, τότε αὐτὸ εἶναι αὐτονόητο, ἀλλὰ λέγεται “σεβασμός τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας” καὶ ὄχι “χωρισμός” Κράτους καὶ Ἐκκλησίας. Ἄν ἐννοοῦν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ μετατραπεῖ ὡς πρὸς τίς νομικὲς τῆς σχέσεις ἀπὸ ν.π.δ.δ. σέ ν.π.ι.δ. (π.χ. σωματεῖο ἢ ἴδρυμα), τότε πρέπει νὰ θυμίσω ὅτι κατὰ τὴν Συνθήκη τῆς Λωζάνης ὁ Μουφτῆς θά εἶναι πάντα δημόσιος λειτουργός. Ὅτι τὸ Κεντρικὸ Ἰσραηλιτικὸ Συμβούλιο καὶ ἡ κατὰ τόπους ἰσραηλιτικὲς κοινότητες εἶναι -καὶ καλῶς- ν.π.δ.δ. Ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν ἐν Ἑλλάδι Καθολικῶν, παρ’ ὅτι πρόσφατα χαρακτηρίστηκε ν.π.ι.δ., εἶναι κατὰ μίαν σοβαρὰ ὑποστηριζόμενη ἄποψη ν.π.δ.δ. μέ βάση τὸ Πρωτόκολλο τοῦ Λονδίνου τοῦ 1830, ἐνῶ βεβαίως ἔχει σχέση “κανονικῆς ὑποταγῆς” μέ τὴν Ἁγία Ἐδρα πού ἔχει καὶ κρατικὴ ὑπόσταση.

Ἄν ἐννοοῦν ὅτι δέν πρέπει νὰ γίνονται ἁγιασμοὶ ἢ δοξολογίες, τότε πρέπει νὰ ξέρουν ὅτι αὐτὸ δέν τὸ προβλέπει οὔτε τὸ ἐπιβάλλει τὸ Σύνταγμα, γιὰτί ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Σύνταγμα ὑπάρχει ἡ συνήθεια, ἡ παράδοση, ἡ συνειδησιακὴ ἀνάγκη.

Αὐτὰ ὅμως ἀφοροῦν εἴτε τὴν πολιτεία εἴτε τὴν κοινωνία τῶν πολιτῶν κατὰ περίπτωσιν. Ὅπως καὶ νὰ ἔχει λοιπὸν τὸ πράγμα, ἡ σχέση Κράτους καὶ Ἐκκλησίας θά διέπεται ἄμεσα ἢ ἔστω ἔμμεσα ἀπὸ συνταγματικούς κανόνες, δηλαδή κανόνες δημοσίου δικαίου, ὅπως καὶ ἡ σχέση τοῦ Κράτους μέ τὸ θρησκευτικὸ φαινόμενο γενικὰ καὶ μέ ὅλες τίς θρησκευτικὰς καὶ τὰ δόγματα.

ΟΙ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ Η «ΝΕΑ ΤΑΞΗ» ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Υπό Αρχιμ. Κυρίλλου Κωστοπούλου
 Τεροκήρυκτος Ι. Μητροπόλεως Πατρῶν

Ἡ εἰσοχή μας στήν νέα χιλιετία συνακολουθεῖται καί ἀπό τήν «Νέα τάξη» πραγμάτων. Οἱ δύο κίονες, οἱ ὁποῖοι στηρίζουν τήν «Νέα τάξη», εἶναι ὁ «Ἕλισμός» καί ἡ «Παγκοσμιοποίηση».

Τά κύρια χαρακτηριστικά τῆς νέας αὐτῆς φιλοσοφίας τῆς ζωῆς εἶναι ἡ καταπάτηση καί καταστροφή τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τίς ἐπί μέρους παραδόσεις (θρησκεία, γλῶσσα, ἥθη, ἔθιμα), ἀπό ὅλες δηλαδή τίς ἐκφραστικές μορφές καί ἰδιαιτερότητες κάθε λαοῦ. Βαδίζουμε ὀλοταχῶς πρὸς ἓνα συγκρητισμό θρησκειῶν, πολιτισμῶν καί παραδόσεων.

Μέσα στά πλαίσια αὐτῆς τῆς «Νέας τάξεως» πραγμάτων, ἐντάσσεται καί ἡ ἐμμονή τῆς παρουσίας Κυβερνήσεως τῶν κ. Σημίτη - Σταθοπούλου - Δαφέρμου νά διαγράψῃ τό θρήσκευμα ἀπό τήν ταυτότητα τοῦ Ὁρθόδοξου Ἑλληνα.

Ἐπιθυμοῦν διακαῶς οἱ σκοτεινές δυνάμεις μέ σειρά ἐνεργειῶν πού θά ἐπακολουθήσουν, νά καταντήσουν τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἓνα νομικό πρόσωπο ἰδιωτικοῦ δικαίου μέ τήν μορφή σωματείου.

Διατείνονται οἱ ὀπαδοί τῆς «Νέας τάξεως» πραγμάτων ὅτι ἡ ταυτότητα δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά ἓνα κρατικό χαρτί, στό ὁποῖο πρέπει νά ἀναγράφονται μόνον ἐκεῖνα τά προσωπικά δεδομένα πού εἶναι χρήσιμα γιά τό Κράτος καί πού γίνονται δεκτά ἀπό τήν Εὐρωπαϊκή Κοινότητα.

Στούς πύ πάνω ἀβάσιμους ἰσχυρισμούς ἀπαντοῦμε τά ἑξῆς:

α. Ἡ ταυτότητα δέν εἶναι ἓνα ἀπλό κρατικό χαρτί. Αὐτό μόνον ἀγράμματοι ἤμποροῦν νά τό ἰσχυρισθοῦν. Καί τοῦτο γιατί ταυτότητα, κατά τήν θεμελιώδη ἀρχή τῆς λογικῆς, σημαίνει ταύτιση τοῦ προσώπου μέ τό ἔγγραφο, τό ὁποῖο ἀναφέρει τό σύνολο τῶν διαφοροποιητικῶν χαρακτηριστικῶν καί γνωρισμάτων πού καθορίζουν τί εἶναι αὐτό τό πρόσωπο. Ἐτσι τό ἔγγραφο ταυ-

τίζεται μέ τόν κάτοχό του καί πιστοποιεῖ αὐτό πού εἶναι. Ἐξ αὐτοῦ ἀβίαστα συνάγεται ὅτι ὅταν ἀπαλείφεται τό «Χριστιανός Ὁρθόδοξος» σημαίνει ὅτι ὁ κάτοχος τῆς ταυτότητος αὐτῆς δέν εἶναι Ὁρθόδοξος Χριστιανός. Ἀρνεῖται, μέ λίγα λόγια, τό Βάπτισμά του. Δέν ὁμολογεῖ τήν πίστη του. Ἀποχριστιανίζεται καί καταντᾶ ἀρνητής. Αὐτή εἶναι ἡ ἀλήθεια καί δέν «χρυσώνεται τό χάπι».

β. Κατά τό ἄρθρο 3 τοῦ Συντάγματος “ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας”. Κατά δέ τό ἄρθρο 13 “ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως εἶναι ἀπαραβίαστος”. Πῶς λοιπόν θά ἐπικρατήσῃ ἡ μειονοψηφία (τῶν μειονοτήτων) τῆς πλειονοψηφίας (τοῦ 90% περίπου) καί μέ ποιό δικαίωμα θά ὀδηγήσῃ ἡ κρατική ἐξουσία τόν Ὁρθόδοξο Ἑλληνα στήν καταπάτηση τῆς συνειδήσεώς του, μέ τήν παραβίαση τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ περὶ “ὁμολογίας”;

γ. Ποτέ ἡ Εὐρωπαϊκή Κοινότητα δέν ἀπαίτησε τήν ἀπάλλειψη τοῦ θρησκευμάτος ἀπό τήν ταυτότητά μας. Κανένα δέ σχέδιο νόμου οὔτε ὑπουργική ἀπόφαση ὑπάρχει γιά τό θέμα αὐτό. Ἀντίθετα ὑπάρχει ὁ νόμος τοῦ 1991, ὁ ὁποῖος, δέν ἔχει ἐφαρμοσθεῖ ἔξ ὀλοκλήρου.

Γιά τούς λόγους αὐτούς ἄριστα ἔπραξε ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἡ ὁποία κήρυξε “ἀνένδοτο ἀγῶνα” γιά τήν ἀναγραφή τοῦ Θρησκευμάτος στίς ταυτότητες.

Πρέπει νά κατανοήσουν οἱ κρατοῦντες ὅτι ὁ Ἑλληνισμός διασώζεται μέσα στήν Ὁρθοδοξία. Ὁρθοδοξία καί Ἑλλάδα δέν χωρίζονται, ὅπως δέν εἶναι δυνατόν νά χωρισθῇ τό δέσμα ἀπό τό ὄστον, κατά τόν ἱστορικό Ζαμπέλιο.

Ὁ ἀνώτερος σκοπός τους εἶναι νά ἐπιτύχουν αὐτόν τόν διαχωρισμό καί νά καταστή ἡ χώρα μας ἄθρησκο, λαϊκό, Εὐρωπαϊκό κράτος. Δέν θά

ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΣ ΠΕΓ ΣΤΗ ΛΑΟΣΥΝΑΞΗ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ 21/6/2000

Μακαριώτατον
Ἄρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. Χριστόδουλον
Ἀθήνα

Μακαριώτατε,

Ἡ Ἐνωσή μας, ὅπως γνωρίζετε, ἔχει ὡς στόχο τήν προστασία τοῦ ἑλληνορθοδόξου πολιτισμοῦ, τῆς οἰκογενείας καί τοῦ ἀτόμου. Τήν διατήρηση δηλαδή καί προβολή τῆς ἐθνικῆς καί θρησκευτικῆς μας ἰδιοπροσωπίας ἡ ὁποία, σήμερα ἰδιαίτερος, ἀποτελεῖ ὄρον ἐπιβίωσης τοῦ Ἑλληνισμοῦ μέσα στήν Εὐρωπαϊκή Ἐνωση.

Μέ αὐτά τά δεδομένα, θεωροῦμε ἰδιαίτερος ἐπικίνδυνη, ἀπό κάθε ἄποψη, τήν βίαιη ἀποσύνδεση Ἑλληνισμοῦ καί Ὁρθοδοξίας πού, ὅπως φαίνεται, ἔχει δρομολογηθεῖ ἀπό τήν κυβέρνηση μετά ἀπό ἔξωθεν πιέσεις καί ὑποδείξεις.

Μακαριώτατε,

χαιρετίζουμε μέ ὅλη τή δύναμη τῆς ψυχῆς μας τόν ἀγῶνα στόν ὁποῖο μᾶς καλεῖ ἡ Σεπτῆ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας ὑπό τήν ἐμπνευσμένη καθοδήγησή Σας, καί συστρατευόμεθα σ' αὐτόν.

Ἡ Ἐνωσή μας Σᾶς ἀποστέλλει αὐτό τό Ψήφισμα συμπαραστάσεως καί, ὅπως εἶναι αὐτονόητο, θά συμμετάσχει σύσσωμη στή σημερινή λαοσύναξη τῆς ὁποίας ἡ ἐπιτυχία εὐχόμεθα νά ξεπεράσει κάθε προσδοκία.

Μετά βαθυτάτου σεβασμοῦ

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πνευμ. Συμβουλίου
Πρωτοπρ. π. Κυριακός Τσουρός

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ.
Γεώργιος Ἀντ. Ἀλεβιζόπουλος

*Οἱ ἀγῶνες τοῦ ἔθνους ἦσαν πάντοτε
«ὑπέρ Πίστεως καί Πατριδος».*

τό ἐπιτύχουν γιά δύο λόγους. Ὁ ἓνας εἶναι ὅτι ὅλα ὅσα ἐπιδιώκουν νά πράξουν τά κάμνουν ἐρήμην τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ καί αὐτό δέν θά τοῦς τό συγχωρήσει ὁ λαός ὁ ὁποῖος καί μνήμη ἔχει καί διαίσθηση διαθέτει. Ὁ δεύτερος λόγος εἶναι ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία δέν σημαίνει ὀρθολογιστικό-ἐγκεντρικό μόρφωμα,

ἀλλά ὀρθή ἀντίληψη περί Θεοῦ καί ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ ἔνωση τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας μέ τήν αἰωνιότητα. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ “Σαρκωθέντος Λόγου”.

Αὐτό ἄς τό κατανοήσουν οἱ κρατοῦντες πρῖν εἶναι ἀργά γι'αὐτούς καί γιά τό ἔθνος μας γενικότερα.

ΑΡΘΡΑ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ

«ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ»*

του κ. Χρήστου Πασαλάρη

Θά περίμενε άραγε κανείς από τούς παπάδες του Χριστόδουλου νά βρίσκονται έπικεφαλής παλλαϊκού κινήματος έναντια στην έθνοκτόνο παγκοσμιοποίηση; Νά το όμως πού συνέβη...

Τό σημερινό συλλαλητήριο της Θεσσαλονίκης είναι ή πρώτη στον κόσμο οργανωμένη αντίσταση στον τεμαχισμό ενός λαού και στην καταβρόχθισή του από την κρεατομηχανή της Νέας Τάξης....

Είναι ο πρώτος στην ιστορία μας μετωπικός άγώνας έναντια στον άφελληνισμό και την αποχριστιανοποίηση πού επιβάλλει ή ξενοκρατία, ξεκινώντας από τίς αστυνομικές ταυτότητες....

Και είναι ή πρώτη φορά στην ιστορία μας πού άπέναντι σ'αυτό τό προοδευτικό-πατριωτικό κίνημα της Όρθοδοξίας στέκονται-ποιοί λέτε; -αυτοί οί άξύριστοι προφέσορες και καλαμαράδες του πάλαι ποτέ «προοδευτικού χώρου», άθλιοι και άσπόνδυλοι τρόφιμοι της Σημιτοκρατίας, σιχαμεροί ύπηρέτες της ξένης κατοχής....

Ίδετε όμως πόσο βαρυσήμαντες άλλαγές έγιναν σέ βάρος της έλευθερίας μας στά τελευταία δέκα χρόνια και πόσο βαθιά μπήκε τό μαχαίρι της ξενοκρατίας στις σάρκες των Έλλήνων:

Αυτές τίς μέρες τελειώνει και τυπικά ή ένταξη της χώρας στην ONE. Μεταβολή πού πληρώνει τό μέν έθνος μέ άνιερο ξεπούλημα της έθνικής ταυτότητας, ο δέ πολίτης μέ την άμειλικτη μετατροπή του από έπώνυμο άτομο σέ σκέτο ήλεκτρονικό αριθμό, όπως οί μελλοθάνατοι του Νταχάου.

Η ΠΑΤΡΙΔΑ άφελληνίζεται, ή γή της πουλιέται κατά χιλιάδες στρέμματα σέ ξένους, τά ακίνητά της άγοράζονται όσο όσο από άλλοδαπούς νονούς, οί επιχειρήσεις της καταπίνονται από υπερεθνικούς γίγαντες, ο πληθυσμός της άλλοιώ-

νεται μέ ένα εκατομμύριο μετανάστες πού όλοένα αυξάνονται και όλοένα άγριεύουν, τό Αίγαίο διανέμεται άθρούδως και «φιλικώς», ή Κύπρος έγκαταλείπεται, τό κράτος παραδίδεται στη CIA, στο FBI και στην Ίντέλιτζενς....

Ο ΕΛΛΗΝΑΣ πολίτης χάνει κι αυτός την ταυτότητά του, χάνει τή δραχμή του, χάνει τό θρήσκευμά του, χάνει την προσωπικότητά του, χάνει τον πολιτισμό του, θά χάσει και την ίθαγένεια του! Τό ΣΥΣΤΗΜΑ είναι ήδη σέ θέση νά γνωρίζει ανά πάσα στιγμή πώς ζει, πόσα κερδίζει, τί τά κάνει, τί καταθέσεις έχει, πώς είναι ή υγεία του, τί άρρώστιες έχει περάσει, πώς περνά τον έλεύθερο χρόνο του, ποιές έφημερίδες διαβάξει, κάθε πότε ταξιδεύει, ποιούς φίλους έχει, όλα δηλαδή τά προσωπικά δεδομένα πού ύποτίθεται ότι προστατεύει ή διαβόητη Έπιτροπή Δαφέρομου, πού όμοϋ μέ τον ουρανοκατέβατο Σταθόπουλο ξεκίνησαν την έκστρατεία της ταυτότητας, δηλαδή τον άνιερο πόλεμο κατά του λαοφίλου Χριστόδουλου πού είναι και ο κάρφος στά μάτια της ξενοκρατίας. Για όλα αυτά σιωπά, προβληματισμένος, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας....

ΔΙΟΤΙ εδώ πού τά λέμε, δύο είναι τά πρόσωπα πού ανάμεσά τους τεντώνεται ή δύστυχη πατρίδα. Από τή μιá μεριά ο ύπηρέτης της ξενοκρατίας πρωθυπουργός Κ. Σημίτης και από την άλλη ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, πού παλεύει νά την άποσπάσει από τούς όνυχας της Νέας Τάξης. Αυτό είναι και τό νόημα του σημερινού ξεσηκωμού. Μένει νά ιδούμε αν τό καθεστώς Σημίτη θά άντιτάξει και «τάγματα άσφαλείας», όπως ο μακαρίτης Ράλλης επί γερμανικής κατοχής. Ή θά άρκεστεί σέ δύο-τρεις «άποστάτες», όπως οίΆγιοι Ίωαννίνων, Θηβών και Ζακύνθου.

* 14 Ιουνίου, έφημερίδα "Ελεύθερος Τύπος".

“ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΑΠΟ ΤΗ ΜΟΣΧΑ”*

«Νά υπακούσει στή φωνή τοῦ λαοῦ καί νά ἐπιδείξει καλή θέληση πρὸς ἕνα ἐποικοδομητικό διάλογο μέ τήν Ἐκκλησία καλεῖ ὁ Πατριάρχης Μόσχας κ. Ἀλέξιος τόν πρωθυπουργό κ. Κων. Σημίτη. Αὐτά ἀναφέρονται στήν ἐπιστολή πού ἀπέστειλε στήν Ἱερά Σύνοδο ὁ κ. Ἀλέξιος, μέ τήν ὁποία ἐκφράζει τή θερμή συμπαράστασή του πρὸς τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Στήν ἐπιστολή του ὁ Πατριάρχης τῆς Μόσχας τονίζει:”Πρὸς μεγάλη θλίψη μας σήμερα εἴμαστε μάρτυρες, ὅτι τὰ ἀχαλίνωτα στοιχεῖα τοῦ κόσμου τούτου, στήν προσπάθειά τους νά ὑποτάξουν ὑπό τήν ἐπιρροή τους τίς ψυχές καί τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, ἀπειλοῦν νά καταστρέψουν τίς ἐπί δεκαετίες δημιουργηθεῖσες καί συχνά δοκιμασθεῖσες ἀπό τό χρόνο ἀρμονικές σχέσεις μεταξύ Ἐκκλησίας καί Κράτους στήν Ἑλλάδα, οἱ ὁποῖες θεμελιώθηκαν μέ τόν ἀλληλοσεβασμό καί τήν ἀπό κοινοῦ καρποφόρο συνεργασία. Σ’αὐτήν τή δημιουργηθεῖσα

κατάσταση ἐμεῖς ἐκφράζουμε τή θερμή μας ἀλληλεγγύη πρὸς τόν εὐλογημένο ἑλληνικό λαό, ὁ ὁποῖος μὴ ὑπολογίζοντας σέ τίποτα, παραμένει πιστός στήν ἐκκλησιαστική παράδοση καί γεμάτος ἀποφασιστικότητα νά ὑπερασπίσει τήν ἐθνική καί πνευματική του πρωτοτυπία. Οἱ Ρῶσοι Ὁρθόδοξοι θαυμάζουν τή σταθερότητά σας καί μέ ἐγκάρδιες προσευχές πρὸς τόν Θεό ὑπέρ τῶν Ὁρθόδοξων ἀδελφῶν τους εἶναι καί πάντοτε θά εἶναι μαζί σας». Μνημονεύοντες τοὺς λόγους τῆς Ἀγίας Γραφῆς ὅτι «ὁ καρπὸς τῆς δικαιοσύνης ἐν εἰρήνῃ σπείρεται τοῖς ποιῶσιν εἰρήνην» (Γαλ. Γ’18) καλοῦμεν τοὺς ἐκπροσώπους τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας νά υπακούσουν εἰς τήν φωνήν τοῦ λαοῦ καί νά ἐπιδείξουν καλήν θέλησιν πρὸς ἕναν ἐποικοδομητικόν διάλογον μετά τῆς Ἐκκλησίας”.

Παρόμοια μηνύματα συμπαραστάσεως ἀπέστειλαν καί ἄλλα Πατριαρχεῖα».

«ΑΠΟΛΥΤΗ ΕΞΟΥΣΙΑ»**

Τό εὐρύτερο σύστημα ἐξουσίας κλιμακώνει τήν καλὰ προγραμματισμένη ἐπίθεσή του ἐναντίον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Πά τίς ἀνάγκες τοῦ σεναρίου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος παρουσιάζεται τή μία ἡμέρα σάν χουντικός, τήν ἐπομένη σάν ἐπίδοξος Μακάριος καί τή μεθεπομένη σάν ὄργανο τῆς Ν.Δ. Ὅλα αὐτά δέν βγάζουν λογικό πολιτικό ἄθροισμα, οἱ ἐπικριτές ὅμως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου δέν δεσμεύονται ἀπό τή λογική ἀλλά μόνο ἀπό τὰ συμφέροντά τους.

Ἡ κυβέρνησις ἐλέγχει τό κομματικό κράτος καί τοὺς οἰκονομικούς, πολιτικούς μηχανισμούς του. Τό ἐκδοτικό κατεστημένο ἐλέγχει, μέ τή βοήθεια ἰσχυρῶν οἰκονομικῶν παραγόντων, τή διαμόρφωση τῆς κοινῆς γνώμης καί τή διαδικασία συσσώρευσης κεφαλαίου. Ὁ ξένος παράγοντας ἐλέγχει τή διαδικασία ἔνταξής μας στό νεοταξικό σχεδιασμό γιά τήν εὐρύτερη περιοχὴ μας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἦρθε σέ ἀντίθεση μέ τό εὐρύτε-

ρο σύστημα ἐξουσίας. Στήν προσπάθειά του νά ὑπερασπισθεῖ τίς παραδόσεις μας καί τίς εὐαισθησίες τῶν πιστῶν ἔθιξε τήν κυβέρνησις πού θέλει νά σχεδιάζει πολιτικά τίς ἐξελίξεις, τὰ ἐκδοτικά - ἐπιχειρηματικά συμφέροντα πού δέν διαπραγματεύονται τόν ἔλεγχο τῆς κοινῆς γνώμης οὔτε φυσικά δεσμεύονται ἀπό ὁποιοδήποτε γάλοπ, τόν ξένο παράγοντα πού θεωρεῖ τήν Ὁρθοδοξία μία παρέκκλιση πού δυσχεραίνει τό βαλκανικό προγραμματισμό του.

Παρά τό γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος χειρίζεται τό ζήτημα τῶν ταυτοτήτων μέ σύνεση καί στέλνει μηνύματα ὑπέρ τῆς συνεννόησης καί τῆς ἀποκατάστασης τῆς ἐνότητας, τό εὐρύτερο σύστημα ἐξουσίας συνεχίζει τίς ἀντικλησιαστικές ἀθλιότητες. Στόχος του εἶναι ἡ πλήρης ὑποταγή καί περιθωροποίηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μέ τό σκεπτικό ὅτι ἡ ἐξουσία πρέπει νά παραμείνει ἀπόλυτη γιά νά μὴ δημιουργηθοῦν οἱ προϋποθέσεις ἀμφισβήτησής της!

* «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ», 16 Ἰουνίου, στήλη «ΠΟΛΙΤΙΚΗ». Μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας κ. Ἀλεξίου πρὸς τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

** «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ», 17 Ἰουλίου, στήλη «Ἡ ΘΕΣΗ ΜΑΣ».

ΜΕΤΑΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΤΗΣ «ΑΡΠΑΓΗΣ» ΣΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ Ε.Α.Ε.Π.¹

της Μοναχῆς Ἀντωνίας

Οἱ Πεντηκοστιανοί ἀδελφοί μας, ἔχουν ἀνάγκη ἀπό πολλά μαθήματα γιά νά μάθουν τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου (Κασέτα ὁμιλίας τῆς Ε.Α.Ε.Π., στίς 7/3/2000). Καθημερινά ἀκοῦνε καί μαθαίνουν, δυστυχῶς ὅμως δέν συνειδητοποιοῦν σέ ποῖο «πνευματικό λάκκο» ἔχουν πέσει (Ψαλμ. ρμγ', 7). Γι' αὐτούς ὁμιλεῖ ὁ Ἀπ. Παῦλος ὅταν λέγει: «πάντοτε μανθάνωσι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας οὐ δύνανται ἐλθεῖν» (Β' Τιμ., γ' 7-9).

Ἡ ἀπαίτηση τῆς συνεχοῦς μελέτης ὑπαγορεύεται ἐνδόμυχα καί ἀπό τό γεγονός ὅτι τά βασικότερα δόγματά της, ὅπως αὐτό τῆς «Ἀρπαγῆς», ὑπόκεινται, λόγῳ τοῦ ἐνθουσιαστικοῦ χαρακτήρος των, σέ συνεχεῖς ἀλλαγές καί παλινωδίες ἡμερομηνιῶν καί ἐντάσεων ἀναμονῆς, ὅπως συμβαίνει καί μέ τούς «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά». Ἔτσι, στό φύλλο τῆς ἐφημερίδας «Χριστιανισμός», Μάρτιος 1986, στό κύριο ἄρθρο μέ τίτλο: «Τό ρολόι τοῦ Θεοῦ χτυπάει καί προειδοποιεῖ» διαβάζουμε μιά ἐρμηνεία τοῦ κδ' κεφαλαίου τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου ὅπου σαφῶς ἐπισημαίνεται ὅτι, ὁ Α' Παγκόσμιος πόλεμος εἶναι ἡ «ἀρχή τῶν σημείων καί τῶν καιρῶν». Μάλιστα προτρέπεται ὁ ἀναγνώστης νά «μετρήσῃ» τά χρόνια ἀπό τόν Α' Παγκόσμιον πόλεμον ἕως τώρα προσθέτοντας 70-80 χρόνια, δηλαδή μιά Βιβλική γενεά (Ψαλμ. ζ' 89). Ἔχουμε λοιπόν 1914 + 80 = 1994 ἢ τό πολύ-πολύ 1918 + 80 = 1998. Ἄρα, λογικά, ἔχει παρέλθει τό ὄριο μέσα στό ὁποῖο θά ἔπρεπε νά ἔχει γίνει ἡ «Ἀρπαγή».

Παρεμπιπτόντως, ἡ «Σκοπιά» τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά», ἀναίσχυντα ψευδοπροφήτευσε, ὅτι τό 1914 θά ἐρχόταν ὁ Ἰησοῦς Χριστός στή Γῆ. Μετά ἀπό τήν παταγώδη διάψευση, ἐπινόησε καί διακήρυξε «καινούργιο φῶς»: ὁ Χριστός ἦλθε μέν ἀλλά... ἀοράτως, γι' αὐτό καί δέν ἔγινε ἀντιληπτός... καί ὅλα αὐτά σέ εὐθεῖα ἀντίθεση μέ κάθε Γραφική ἀναφορά.

Πέρασαν 14 ὁλόκληρα χρόνια ἀπό τή δημοσίευση στόν «Χριστιανισμό» καί ὁ κήρυκας τῆς ΕΑΕΠ κ. Φέγγος μᾶς λέγει, δίχως αἰδῶ, ἢ ἔστω προβληματισμό, ὅτι τώρα πρέπει νά μετροῦμε ἀπό τό 1948! Δηλαδή 1948 + 80 = 2028! Ἔ πιά, ἔχουμε ἀρκετό καιρό μπροστά μας γιά νά γίνει ἡ «Ἀρπαγή!» (Κασέτα τῆς 7/3/2000, ΕΑΕΠ).

Δυστυχῶς γιά τούς ὁπαδούς τῆς ΕΑΕΠ, ἡ αἰτιολογία αὐτῆς τῆς κατάφωρης δογματικῆς ἀλλαγῆς δέν εἶναι κἄν ἀνεπαρκῆς, εἶναι ἀνύπαρκτη!

Φαίνεται ὅτι οἱ Πεντηκοστιανοί κήρυκες καί ποιμένες δέν μπαίνουν στόν κόπο οὔτε κἄν νά θεμελιώσουν τίς θέσεις τους: Ἔχουν τήν ἀκλόνητη πεποίθηση ὅτι ἀντλούν τά λεγόμενά τους ἀπό τήν καθαρῆ πηγῆ «στό βράχο» καί ὄχι ἀπό «νερόλακκους» (Κασέτα ΕΑΕΠ στίς 25/1/83).

Ὅμως, πῶς συμβαίνει στήν ἴδια κασέτα (7/3/2000), ὁ ἴδιος κήρυκας πρῶτα νά μᾶς ἐπιναλαμβάνει ὅτι ἡ «ἀρχή τῶν ὀδυνῶν» εἶναι ὁ Α' Παγκόσμιος πόλεμος καί λίγο πῶς κάτω νά μᾶς δηλώνει ὅτι πρέπει νά «μετροῦμε τώρα ἀπό τό ἔτος ἰδρύσεως τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ τό 1948»; Ὡς γνωστόν, τό κράτος τοῦ Ἰσραήλ ἰδρύθηκε τό ἔτος 1947. Τώρα, ἕνα πάνω ἕνα κάτω δέ βαριέσαι! Καί γιατί ὅλα αὐτά, γιά ποῖο λόγο;

Γιά κανένα ιδιαίτερο λόγο! Ἐπειδή, λέει, «πολλοί παίρνουν τό 1948 ὡς ἀρχή τῆς μετρήσεως τῆς γενεᾶς πού θά ἰδεῖ τήν Ἀρπαγή, καί ἐμεῖς, λοιπόν παίρνομε τό 1948, ὡς ἀρχή μετρήσεως τῆς τελευταίας γενεᾶς!»

Σπουδαία λογική, σπουδαία ἔμπνευση, τό σπουδαιότερο, καθαρῆ ἐπιφοίτηση τοῦ Πνεύματος. «Πολλοί παίρνουν τό 1948, αὐτό παίρνομε καί ἐμεῖς»!!

Ἔτσι εὐκόλα ἀλλάζει πεποιοθήσεις ἡ ΕΑΕΠ.

Θά μοῦ πεῖτε τό «σφάλλιν ἀνθρώπινον»! Ὅμως δέν εἶναι καθόλου ἔτσι. Τό «σφάλλιν ἀνθρώπινον καί τό ἐμμένειν δαιμονικόν», προκει-

¹ Ἐλευθέρα Ἀποστολική Ἐκκλησία τῆς Πεντηκοστῆς.

Η ΕΝ ΚΑΙΡΩ “ΤΡΟΦΗ”

της κυρίας Άννας Μπουρδάκου

Ἡ Ἐταιρεία Σκοπιά τοῦ “πιστοῦ καί φρόνιμου δούλου” προσφέρει κατά διαστήματα “τροφή πνευματική” στό “πρόβατα” της μέ τήν ὁποία τά τρέφει, ὅπως γράφει στό βιβλίο τῆς Ἑνωσης στήν σελ. 161: «Χρησιμοποιώντας τόν πιστόν καί φρόνιμο δούλο καί τό Κυβερνῶν Σῶμα του, ὁ Θεός κατευθύνει τόν ὀργανωμένο λαό του γιά νά κάνει διαθέσιμη πνευματική τροφή.....».

Μ' αὐτό λοιπόν τόν τρόπο τά «πρόβατα» «ένδυναμώνονται» ὥστε νά κατορθώσουν νά ἐπιβιώσουν κατά τήν μεγάλη σφαγή τῆς μάχης τοῦ Ἄρμαγεδδῶνος. Ὅμως ἀπό τήν ὅλη ἱστορία τῆς Ἐταιρείας προκύπτει τό συμπέρασμα ὅτι ἡ «τροφή» αὐτή δέν εἶναι οὔτε «νωπή» οὔτε εὐπεπτη οὔτε θρεπτική καί ἀκριβῶς γιά τόν λόγο αὐτό ἡ ὀργάνωση ζητᾶ τήν πλήρη ὑπακοή καί ὑποταγή σέ ὅτι προσφέρει δίχως σχόλιο ἡ ἀμφιβολίες πού ἴσως προκύψουν. Μιά σωρεία ἀντιφάσεων χαρακτηρίζει τά «δογματικά» κείμενα τῆς Σκοπιᾶς. Θά παρατεθοῦν κάποια δείγματα ἀπό αὐτήν τήν «τροφή».

-1917: «Τό Τετελεσμένο Μυστήριο» σελ. 153: «Υπάρχει εἷς μόνος τρόπος, καθ' ὅσον δυνάμεθα νά ἴδωμεν κατά τόν ὁποῖον, οἱ πεπτωκότες ἄγγελοι θά ὑποστῶσι τήν δοκιμασίαν των, καί ἡ δοκιμασία των θά συνίσταται εἰς τήν εὐκαιρίαν τήν ὁποίαν θά ἔχωσιν ὅπως ἁμαρτίσωσιν ἐάν θά

ἤθελον, ἡ εἰς τήν εὐκαιρίαν ὅπως ἀποδείξωσιν ὅτι εἶναι βεβαρυμένοι ἐκ τῆς ἁμαρτίας καί ὅτι ἐπιθυμοῦσι νά ἐπιστρέψωσιν εἰς ἁρμονίαν μέ τόν Θεόν.....Ἡ δοκιμασία τῶν πεπτωκῶτων ἐκείνων ἀγγέλων θά γίνεῖ εἰς τό προσεχές μέλλον-πιθανόν δέ ἐν τινι βαθμῷ νά ἔχη ἤδη ἀρχίσει».

Ἐπάρχει καί συνέχεια.

-1940 «Θρησκεία» σελ. 25: «Ὅσον ἀφορᾶ τοὺς Νεφιλεῖμ, **τά πονηρά, πνευματικά πλάσματα** ἡ δαίμονες οἱ ὁποῖοι ἠνώθησαν μετά τοῦ Ἑωσφόρου ὡς ἀνταρσία του, οὗτοι **ἐπέζησαν τοῦ κατακλισμοῦ καί εἰσέτι εἶναι ζῶντες.....**δέν κατεστράφησαν εἰς τόν κατακλισμόν».

«Τά τέκνα τῶν πνευματικῶν πλασμάτων τῶν ὑλοποιηθέντων ὡς ἀνθρώπων καί τῶν ἀνθρωπίνων γυναικῶν ἦσαν ἐκεῖνα τά ὁποῖα ἦσαν γνωστά ὡς «ἄνδρες ὀνομαστοί». Οἱ **δαίμονες, οἱ «πεπτωκότες»** δηλαδή τά στασιαστικά πνευματικά πλάσματα, οἱ φωνασκοί καί θρασύδειλοι, ἦσαν ἐπί τήν γῆν τότε καί μετά ταῦτα καί περί τῶν ἰδίων πονηρῶν **Νεφιλεῖμ ἡ δαιμόνων** εἶναι γεγραμμένα (Β' Πέτρου Β' 4-5)».

-1953-1957 «Νέοι καί Νέα Γῆ» σελ. 95: «Οἱ ἀπειθεῖς “υἱοί τοῦ Θεοῦ”, οἱ **πατέρες** τῶν Νεφιλεῖμ ἐκυριάρχησαν ἔτσι στή γῆ».

-1982 «Μπορεῖτε νά ζητε πάντα...» σελ. 95: «Οἱ γίγαντες δηλαδή οἱ “Νεφιλεῖμ” καί ὅλοι οἱ πονηροί ἄνθρωποι πνίγησαν».

μένου περί ἁμαρτίας καί ἀμετανοησίας καί μάλιστα συγκεκριμένων ἀτόμων, δηλαδή ἀνθρώπων ἀδυνάτων. Ὅμως ὅταν πρόκειται γιά τίς σωτηρίες ἀλήθειες τῆς Πίστεώς μας, πού καθοδηγοῦν τή ζωή μας καί ἐπηρεάζουν τήν Σωτηρίας μας, τότε **δέν χωρεῖ σφάλμα**. Ἡ Ἐκκλησία στά θέματα τῆς Πίστεως εἶναι ἀλάνθαστη καί ἀπλά-νευτη. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι «ὁ στυλός καί τό ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμ. γ' 15). Καί ἡ ΕΑΕΠ ὑποστηρίζει πῶς εἶναι «ἐκκλησία» καί

μάλιστα «ἀποστολική». Τά Δόγματα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀσφαλεῖς δείκτες, φάροι, ὁδηγοί καί ὀριοθέτες τῆς Πίστεως, διά τῆς ὁποίας σωζόμεθα. Πῶς ὅμως θά σωθῆ κανεῖς ὅταν ἀποδέχεται πλανεμένες δικασκαλίες;

Ἄς σκεφτοῦν λοιπόν σοβαρά οἱ πλανεμένοι ἀδελφοί μας τῆς «Πεντηκοστῆς» ποιά ἐκκλησία ἀλλάζει τά δόγματά της καί ποιά Ἐκκλησία ἐμμένει στήν «ἅπαξ παραδοθεῖσαν πίστιν τοῖς ἀγίοις» (Ἰούδα στχ. 3).

Οἱ «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» τί θά πρέπει νά δεχθοῦν ἀπό ὅλα αὐτά; Ὅτι οἱ δαίμονες θά ἔχουν τήν εὐκαιρία νά σωθοῦν; Οἱ Νεφιλεῖμ ἦσαν δαίμονες πατέρες ἢ υἱοί δαιμόνων; Ἐπνίγησαν κατά τόν κατακλυσμό ἢ ὄχι;

Στή συνέχεια οἱ ἀπόψεις γιά τόν Σατανᾶ.

-1927 «Δημιουργία» σελ. 332: « Ἡ Γραφική ἀπόδειξις εἶναι ὅτι ἡ ἔξωση αὐτή τοῦ Σατανᾶ ἀπό τόν οὐρανό ἔλαβε χώραν κατά τό 1914».

-1930 «ΦΩΣ» τόμος Β' σελ. 211-220: Ὁ Σατανᾶς πρόκειται νά πεθάνῃ διά Δευτέρα φορά. Ἀποκ. Κ'5 «καί οἱ λοιποί τῶν νεκρῶν» ἀναφέρεται σ'αυτούς τούς πονηρούς πού πέθαναν πρὶν τήν χιλιετία καί θά ἀναστηθοῦν κατά τό τέλος μέ τόν Σατανᾶ γιά κρίσιν.

Ὁ Θεός δύναται νά διατηρήσῃ τό σῶμα τοῦ Σατανᾶ 1000 ἔτη καί θά τόν ἀναστήσῃ ἐκ τοῦ θανάτου καί θά ἀναζωοποιήσῃ τό σῶμα του».

-1930 «ΕΧΘΡΟΙ» σελ. 30: «Ὁ Ἐωσφόρος κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ἀλλά διά καλόν τινά λόγον ὁ Θεός ἔδωκεν εἰς αὐτόν ἀναστολήν».

-1950 «Ἔστω ὁ Θεός ἀληθής...» σελ. 51: «καί ἔγινε πόλεμος ἐν τῷ οὐρανῷ ...ἐρρίφθη εἰς τήν γῆν (ὁ Σατανᾶς).

Ἡ ἀπόδειξις εἶναι σαφῆς πῶς τό γεγονός αὐτό ἔλαβε χώραν τό 1914-1918 μ.Χ.».

-1953-1955 «Πάντα δοκιμάζετε...» σελ. 140: «Κατερρίφθη ἀπό τόν οὐρανό στή γῆ (ὁ Σατανᾶς) ἀπό τόν Βασιλέα Χριστό τό 1914».

-1964 «Γεννηθήτω τό θέλημά σου...» σελ 353: «Ὁ Διάβολος ἠττήθη ἀπό τόν Μιχαήλ καί ὑπάρχει Γραφικός λόγος νά πιστεύωμε ὅτι τόν καιρό τοῦ ἐτήσιου ἑορτασμοῦ τοῦ δείπνου τοῦ Κυρίου στίς 26-3-1918 ὁ Σατανᾶς κατερρίφθη στή γῆ».

Ἔχουν τήν δυνατότητα οἱ «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» νά ἐπιλέξουν τήν «τροφή», ποιά εἶναι κατάλληλη καί ποιά ἐπικίνδυνη πάντοτε γιά τήν πνευματική τους ἀνάπτυξη καί μέ βάση τίς ἐντολές τοῦ «δούλου»; Ὅμως ἡ ἐπιλογή καθῶς καί ἡ κριτική εἶναι ἀπαγορευμένη, ὁ «δούλος κελεύει καί τά πρόβατα ὑπακούουν». Ὅσο γιά τήν ἀνάσταση τοῦ Σατανᾶ καί τήν ἀναζωοποίησή τοῦ σώματός του, καί ποιά ἡ σχέση του μέ τό Κ' κεφάλαιο τῆς Ἀποκαλύψεως, αὐτό μόνο ὁ «πιστός καί φρόνιμος

δούλος» τό «γνωρίζει». Ἀκόμη εἶναι ἀπορίας ἄξιον ποιός εἶναι ὁ χρόνος ἐκδιώξεως τοῦ Σατανᾶ ἀπό τόν οὐρανό. Τό 1914, 1914-1918 ἢ στίς 26.3.1918 κατά τό δείπνον τοῦ Κυρίου; Πῶς τό κατενόησε αὐτό ὁ «ἀγωγός» καί μάλιστα ἐπικαλεῖται Γραφικό λόγο ποιόν; Ὅτι ἡ Σκοπιά ἔχει πρόβλημα μέ τόν Σατανᾶ καί τούς δαίμονες εἶναι φανερό ἀπό ὅλα ὅσα ἔχει γράψῃ καί κηρύττει, ὅμως τά πρόβατα καλοῦνται νά τραφοῦν μέ ὅλα αὐτά.

Καί ἕνα τρίτο παράδειγμα:

-1926 «Ἀπελευθέρωση» σελ. 40: «Φαίνεται βέβαιον ὅτι ὁ Ἐνώχ οὐδέποτε εἶδεν τινά ἀποθνήσκοντα καθ' ὅσον ὁ ἅγιος Παῦλος βεβαίωι ὅτι ὁ Ἐνώχ δέν εἶδε θάνατον».

-1943 «Ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» σελ. 117: «Καθ' ὅν χρόνον ὁ Ἐνώχ διετέλει εἰς ἔκσταση, «μετέθηκεν» αὐτόν ὁ Θεός», δηλαδή ὁ Θεός ἐπέτρεψε ὅπως ἡ ζωή τοῦ Ἐνώχ ἐκπνεύσῃ εἰρηνικῶς. Οὗτος δέν ἠσθάνθη πόνους θανάτου δέν εἶδεν οὐδέ κατενόησεν ὅτι ἀπέθνησκε».

1999 «Σκοπία» 15-8-99 σελ. 17 «Μερικά χρόνια πρωτύτερα (ἀπό τόν κατακλυσμό τοῦ Νῶε) ὁ πιστός Ἐνώχ εἶχε διακηρύξει τήν καταστροφή πονηρῶν. Τό ἄγγελμά του ἦταν τότο ἀνηδημοφιλές ὥστε ὁ Θεός «τόν πῆρε» δηλαδή τερμάτισε τή ζωή του προφανῶς γιά νά μήν τόν σκοτώσουν οἱ ἐχθροί του (Γεν. Ε' 24)».

Διερωτᾶται κανεῖς τί κατανοοῦν οἱ ὀπαδοί τοῦ «ἀγωγοῦ» ὅτι συνέβη στόν Ἐνώχ. Τό ὅτι δέν εἶδε θάνατον σημαίνει δέν εἶδε κάποιον νά πεθαίνει; Ὅτι ὁ Θεός τόν μετέθεσε ἐρμηνεύεται ὅτι ἐξέπνευσε εἰρηνικά; Ἐπί τέλους πού τοποθετεῖ ἡ Σκοπία τόν Ἐνώχ; Ἄν μή τί ἄλλο ὁ «πολύς ὄχλος, τόν ὁποῖο ἡ Σκοπία ἔχει κατατάξει στήν Παλαιά Διαθήκη, ὀφείλει νά γνωρίζει τήν «ἀλήθεια τῆς πίστεώς τους», ἀναφορικά μέ τούς προπάτορες. Ἡ θέση δύσκολη, διότι ἐάν ἐπιλέξει δέν ὑπακούει...

Καί ἡ προσφορά «τροφῆς» συνεχίζεται:

-1917 «Τετελεσμένον Μυστήριον» σελ. 421: «Ὁ Ἀδάμ τελευταῖος, θά ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς... θά εἶναι δυνατόν δι' αὐτόν ἐάν θέλῃ νά λάβῃ θείω θελήματι, ὡς εὐνοίαν ἢ χάριν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Χριστοῦ, τό ἀνευλάλητον εὐεργέτημα τῆς αἰωνίου ζωῆς».

IRON MAIDEN

Διαφημιστές του Σατανισμού ή παρεξηγημένοι καλλιτέχνες;

της Μαρίας Δημητριάδου

Τό βρετανικό συγκρότημα των Iron Maiden ακύρωσε λόγω άτυχήματος την εμφάνισή του στο καλοκαιρινό φεστιβάλ Rockwave 2000, αναμένεται όμως να έρθει στην Ελλάδα στο προσεχές μέλλον. Έχει άλλωστε δώσει άλλες δύο συναυλίες στην Ελλάδα, με πιο πρόσφατη αυτήν τον Οκτώβριο του 1999. Οι Iron Maiden θεωρούνται ένα από τα μεγαλύτερα συγκροτήματα της μουσικής heavy metal, με εύρεία απήχηση και στους νέους της Ελλάδας, ώστε πολλοί να μιλούν για Maidenmania και για θεούς του heavy metal. Πρόκειται για το ίδιο εκείνο συγκρότημα, του οποίου η συναυλία είχε απαγορευθεί στη Χιλή, λόγω της παρέμβασης της ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας που τους θεώρησε ως διαφημιστές του σατανισμού (23/7/1992). Πολλοί Ορθόδοξοι Χριστιανοί θεωρούν «διαφημιστές του σατανισμού» τους Iron Maiden - όπως και πολλά παρόμοια μουσικά σχήματα. Άς δούμε όμως αν ο όρος ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, ή αν είναι μία «στενόμυαλη επίθεση από προκατειλημμένους ανθρώπους», όπως πιστεύουν πολλοί όπαδοί του συγκροτήματος.

ΤΡΟΜΟΣ ΚΑΙ ΣΑΔΙΣΜΟΣ

Κατ' αρχήν παρατηρεί κανείς ότι το συγκρότημα προβάλλει τό φρικιαστικό, τό διεστραμμέ-

νο και τό άσχημο και προβάλλεται μέσω αυτού. «Τό όνομα Iron Maiden, δηλαδή σιδηρά παρθένος, αναφέρεται σέ μεσαιωνική συσκευή βασανιστηρίων, μία σιδερένια, όρθια σαρκοφάγο μέ καρφιά στό έσωτερικό μέρος της πόρτας. Έκλειναν τό θύμα μέσα και έκλειναν σιγά σιγά, μέ ειδικό στρόφαλο, την πόρτα, όποτε τά μακρύτερα καρφιά βυθίζονταν πρώτα στό σώμα... άλλα χτυπούσαν σέ σημεία πού πονάνε πάρα πολύ χωρίς όμως νά επιφέρουν τό θάνατο, όπως τά μάτια. Όσο έκλεινε ή πόρτα, τά πιο κοντά καρφιά μπήγονταν στην καρδιά, στά γεννητικά όργανα και τον εγκέφαλο, και τό θύμα πέθαινε, μετά από πολλή ώρα φριχτών πόνων... στην κάτω πλευρά της πόρτας υπήρχε ένα αυλάκι για νά τρέχει τό αίμα πού χυνόταν».

Τό έν λόγω συγκρότημα όχι μόνο επέλεξε για τίτλο του τό όνομα αυτής της συσκευής, αλλά την έξυμνει σέ όμώνυμο τραγούδι του ως εξής: «Δέ θά 'ρθεις στό δωμάτιό μου; Θέλω μόνο νά δώ τό αίμα σου, θέλω νά στέκομαι και νά κοιτάζω. Δές τό αίμα νά χύνεται καθώς πέφτει στό πάτωμα. Η σιδηρά παρθένος είναι άνίκητη, δέν μπορεί νά ανακαλυφθεί πουθενά. Όπου και νά 'σαι θά σέ πιάσει... δές τό αίμα νά χύνεται πάνω από τό κεφάλι μου. Η σιδηρά παρθένος σέ θέλει νεκρό». Έδώ έχουμε επιπλέον την προβολή δολοφονικών επιθυμιών σέ ένα άψυχο αντικείμενο. Καμμία συσκευή, όσο φρικτή και νά

-1928 «Καταλλαγή» σελ. 349: «Ό Άδάμ και ή Εύα θά αναστηθούν και θά ζήσουν αιώνίως εάν ύπακούσουν».

-1948-50 «Έστω ό Θεός άληθής...» σελ. 280: «Ό Άδάμ δέν θά αναστηθεί γιατί είχε την τελική κρίση στην Έδέμ».

- 1961 «Άγιασθήτω τό όνομά σου» σελ. 47: «Ό Θεός δέν είχε δώσει στον Άδάμ και στην Εύα έλπίδα αναστάσεως εκ νεκρών».

Ποιά είναι ή έλπίδα του Άδάμ και της Εύας θά αναστηθούν για νά διδαχθούν τά «έξυψωτικά βοηθήματα» στή διάρκεια της χιλιετούς βασιλείας ή όχι;

Αυτή είναι ή «τροφή» των «μαρτύρων του Έχωβά». Μέσα σ'αυτές τίς γραμμές παρουσιάστηκε ένα μικρό δείγμα από αυτά πού προμηθεύει ό «άγωγός» τό «κανάλι» του Θεού στους όπαδούς.

είναι, δέν μπορεί νά θέλει ό,τιδήποτε γιατί δέν έχει λογική ψυχή καί βούληση. Άρα θά πρέπει νά αναζητήσουμε αυτόν πού επιθυμεί βασανιστήρια καί θανάτους στόν δημιουργό του έν λόγω τραγουδιού. Αὐτός ό σαδισμός μεταδίδεται καί γίνεται βίωμα στόν άκροατή, χάρη στή ρυθμική μουσική, πού έντυπώνεται στήν ψυχή, καί στό θαυμασμό γιά τό συγκρότημα. Ό σαδισμός, ὅπως καί ὅλες οἱ διαστροφές, ἔχει ὡς έμπνευστή του τό διάβολο.

Έκτός από τό ὄνομα πού λέει πολλά, τό συγκρότημα διαθέτει ειδική μασκότ, ἕνα σάπιο πτώμα ὀνόματι Eddie (χαϊδευτικό του Edward) πού πρωταγωνιστεῖ στά έξώφυλλα τῶν δίσκων ὡς σχέδιο καί στίς συναυλίες τους ὡς μηχανική κινούμενη κούκλα, ἡ ὁποία σέ ὕψος μπορεί νά φτάσει καί τά ἔξι μέτρα. Στό έξώφυλλο του πρώτου τους δίσκου ό Eddie ἀποκεφαλίζει τή Μάργκαρετ Θάτσερ, διεκδικώντας τή συμπάθεια ὄσων ἐναντιώνονταν στήν πολιτική της. Σέ ἄλλο έξώφυλλο βγαίνει ὡς νεκρυναστημένος μέσα από τόν τάφο του συγγραφέα ἐπιστημονικῆς φαντασίας H. P. Lovecraft, ἐνῶ στήν ταφόπλακα διακρίνονται λόγια από τό βιβλίο μαγείας «Νεκρονομικόν», (μερικοί ισχυρίζονται ὅτι εἶναι ἔργο του Lovecraft), μέ τήν ὑπογραφή του συγγραφέα: «Δέν ὑπάρχει νεκρός πού νά μπορεί νά εἶναι αἰῶνια πεθαμένος, καί σέ κάποιους παράξενους αἰῶνες, ἀκόμα κι ὁ ἴδιος ὁ θάνατος μπορεί νά πεθάνει».

Σέ ἄλλο έξώφυλλο, ἡ «μασκότ» μέ τό χαϊδευτικό ὄνομα καλεῖ μέ σαδιστικό γέλιο τούς γονεῖς νά «φέρουν τήν κόρη τους στό σφαγέα» καθώς κρατάει τό δρεπάνι του χάρου, ἐνῶ τελευταῖα ἔχει γίνει ἥρωας ἠλεκτρονικοῦ παιχνιδιοῦ. Μέ τόν Eddie, τό δαιμονικά καί ἀφύσικα ἄσχημο καί φρικιαστικό γίνεται ἀποδεκτό ἀφοῦ συνδέεται μέ τή ζωηρή μουσική, πού ξεσηκώνει τό νευρικό σύστημα (ό τραγουδιστής μάλιστα συνδέει τόν Eddie μέ τό ρόκ έντ ρόλ, βλ. παρακάτω). Τό σάπιο σαδιστικό πτώμα γίνεται μία φιλική φιγούρα. Έχουμε λοιπόν μία ἀντιστροφή τῆς φυσικῆς τάξης: ἐπιθυμητό δέν εἶναι πιά τό ὠραῖο, ἀλλά τό φρικτό καί τό ἀποτρόπαιο.

Τό συγκρότημα αὐξάνει τή δόση του τρόμου ὄσον ἀφορᾷ τόν Eddie, καθώς σταδιακά οἱ ὀπαδοί ἐθίζονται: Γιά τό έξώφυλλο του ἄλμπουμ

«fear of the dark», προσελήφθησαν 4 καλλιτέχνες νά σχεδιάσουν μία καινούργια βερσιόν (παρλλαγή) του τέρατος-μασκότ. «Μᾶς κόστισε μία περιουσία, ἀλλά ὁ τύπος πού τελικά διαλέξαμε μᾶς ἔβγαλε κάτι ἐντελῶς ἀποτρόπαιο», λέει ὁ τραγουδιστής. Ὡστε ἡ πρόκληση φρίκης καί τρόμου εἶναι πολιτική του συγκροτήματος. Τό ὀμώνυμο τραγούδι του συγκεκριμένου δίσκου παίζει ἀκριβῶς μέ αὐτά τά συναισθήματα:

*«ἀγγώνομαι λίγο ὅταν σκοτεινιάζει
Φόβος του σκοταδιοῦ, φόβος του σκοταδιοῦ
Φοβάμαι συνεχῶς ὅτι κάτι εἶναι πάντα κοντά
μου*

*Έχω μία φοβία ὅτι κάτι βρίσκεται πάντα ἐκεῖ.
...ἔχεις νιώσει τό δέρμα του σβέρκου σου νά ἀνατριχιάζει, ὅταν ψάχνεις γιά τό φῶς;
...τό ἄγνωστο βασανίζει τό μυαλό σου, καί καθώς
ταχύνεις τό βῆμα σου δυσκολεύεσαι νά ξανακοιτάξεις πίσω σου ἐπειδή εἶσαι σίγουρος ὅτι
κάποιος εἶναι ἐκεῖ».*

Εὔκολα καταλαβαίνει κανεῖς ὅτι τέτοια λόγια εἶναι ἐπικίνδυνα γιά τήν ψυχική ὑγεία, ἰδιαίτερα ὅταν ἐκφέρονται σέ πρῶτο πρόσωπο ὀπότε ὁ ἀκροατής ταυτίζεται μέ τό περιεχόμενο. Ἐπιπλέον τό συναίσθημα πού περιγράφεται ἐδῶ, εἶναι ἡ ἀνησυχία καί ἡ ταραχή πού προκαλεῖ ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τό Θεό καί ὁ ἐναγκαλισμός του νοητοῦ σκότους. Ἡ ἀγάπη διώχνει ἔξω τό φόβο. Ὅπου ὑπάρχει φόβος καί μάλιστα παθολογικός, μπορούμε νά εἶμαστε βέβαιοι γιά τήν ἀπουσία της.

IRON MAIDEN ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Στό τραγούδι «Running free» ἕνας δεκαεξάχρονος μέ ἕνα φορηγάκι πατάει γκάζι καί τρέχει ἐλεύθερος, ἀφοῦ ἔχει «περάσει τή νύχτα σέ μία φυλακή του Λός Ἄντζελες» καί «ὄλα τά παιδιά τόν κυνηγοῦν», μέ τήν προοπτική «ἔτσι νά γίνεται στό ἔξῃς». Ἄλλο παράδειγμα πρὸς μίμηση εἶναι ἕνας αἰχμάλωτος πού λέει: «... εἶμαι ἄγριο θηρίο, κάνω ὅ,τι θέλω, ὅπως μου ἄρῆσει. Δέν εἶμαι αἰχμάλωτος, εἶμαι ἐλεύθερος ἄνθρωπος. Θά κάνεις καλά νά μέ σῆσεις ἀπό τή μαύρη λίστα σου γιατί θά σέ μαγέψω».

Οι Iron Maiden μιλούν και για την απώλεια της «σεξουαλικής ελευθερίας στους νέους» (Metal Hammer 6/92) λόγω του AIDS: *Ζοῦμε τίς ζωές μας στὸν πυρετό, σέ ἕναν ἀποπνικτικό ἰδρωτὰ φόβου. Ἀκοῦμε τὸ μυστικό σας χτυποκάρδι, μπορῶ νά ἀκούσω τίς σιωπηλές σας κραυγές... Θυμᾶμαι μιά ἐποχή πού τὸ πάθος ἦταν ἐλεύθερο... πού κάναμε χρήση, ὄχι κατάχρηση... Στὴν κάψα τῆς νύχτας φλεγόμενα κορμιά, ζοῦμε σέ πυρετό, ζῶ σέ πυρετό. Τώρα ζοῦμε σέ ἕνα κόσμο ἀβεβαιότητας, ὁ φόβος εἶναι τὸ κλειδί σέ ὅ,τι θές νά γίνει. Τὰ παιδιά ἔχουν χάσει τὴν ἐλευθερία τους, καὶ κανεὶς δέν νοιάζεται μεχρι νά πεθάνει κάποιος διάσημος» (Fear is the key).*

ΓΟΝΕΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Στό τραγούδι «Ἡ πτήση τοῦ Ἰκαρου» ἡ ἱστορία τοῦ μυθικοῦ Ἰκαρου μέ τὰ κέρνα φτερά, πού παράκουσε τὴ συμβουλή τοῦ πατέρα του καὶ πέταξε κοντὰ στὸν ἥλιο μέ ἀποτέλεσμα νά καταστραφοῦν τὰ φτερά του καὶ νά γκρεμιστεῖ στή γῆ, διαστρέφεται κυριολεκτικά. Ἐδῶ ὁ πατέρας συμβουλεύει λάθος τὸ παιδί του ἐπίτηδες, ὥστε αὐτό νά σκοτωθεῖ καὶ νά τιμωρηθεῖ γιὰ τὴν ἀλαζονεία του!

Ὅπως λέει τὸ συγκρότημα, τὸ τραγούδι ἀναφέρεται «στὴν καταπίεση τῶν παιδιῶν ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους». Τί ἀποτέλεσμα νά ἔχουν τέτοιοι στίχοι σέ οἰκογένειες, πού οἱ σχέσεις γονέων καὶ παιδιῶν εἶναι ἤδη τεταμένες;

ΣΤΟ ΡΥΘΜΟ ΤΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΥ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πολὺ ἐπιτυχημένους δίσκους τῶν Iron Maiden, τὸ Powerslave (σκλάβος τῆς δύναμης) ἀναφέρεται στή θρησκεία τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, πού λόγω κάποιων ἐπιφανειακῶν ὁμοιοτήτων μέ τὸν Χριστιανισμό εἶναι πολὺ ἀγαπητὴ στους ἀποκρυφιστικούς κύκλους τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Τὸ ὁμώνυμο τραγούδι λέει μεταξύ ἄλλων:

*«Πέφτω στὴν ἄβυσσο, τὸ μάτι τοῦ Ὁρου (ὁ θεὸς-γεράκι)
μέσα στὰ μάτια τῆς νύχτας, μέ βλέπει νά φεύγω.*

Τὸ μάτι τῆς γάτας πού λάμπει μέσα στό ναὸ εἶναι πράσινο.

Εἴσελθε στὸν Ὁσιρη πού ἀναστήθηκε, πού ἀναστήθηκε ξανά.

Πές μου γιατί νά εἶμαι σκλάβος τῆς δύναμης; Δέν θέλω νά πεθάνω, εἶμαι θεός, θέλω νά ζήσω. Ὅταν ὁ ζωοδότης πεθαίνει, ὅλα πεθαίνουν.

Καὶ στὴν τελευταία μου ὥρα εἶμαι σκλάβος τῆς δύναμης τοῦ θανάτου.

...Φέρετε μου τὸ αἷμα καὶ τὸ κόκκινο κρασί γιὰ τὸ διάδοχό μου

γιατί εἶναι ἄνθρωπος καὶ θεός, καὶ θά πεθάνει κι αὐτός...

...Ἀνοιξτε τίς πύλες τῆς κόλασής μου, θά χτυπήσω ἀπὸ τὸν τάφο».

Στό τραγούδι The Apparition (τὸ ὄραμα) ὑπάρχουν ἀναφορές στή μετενσάρκωση καὶ ἄλλες διδασκαλίες τῆς Νέας Ἐποχῆς:

«Πιστεύω ὅτι ὑπάρχουν μερικοὶ πού πρέπει νά ἔχουν ξαναζήσει, δέ νομίζεις;

...Ζῆσε τὴ ζωὴ σου μέ πάθος, Ο,ΤΙ καὶ νά κάνεις, (σ.σ. καλὸ ἢ κακὸ) νά τὸ κάνεις καλά.

...Μπορεῖς νά φτιάξεις τὴ δική σου τύχη, νά δημιουργήσεις τὸ δικό σου πεπρωμένο.

Πιστεύω ὅτι ἔχεις τὴ δύναμη ἂν τὸ θέλεις, εἶναι ἀλήθεια...».

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ...

«Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς στίχους τοῦ συγκροτήματος κατατρέχονται ἀπὸ κολασμένες παραστάσεις (Purgatory-καθατήριμο) καὶ βρυνκολακίστικα θέματα (Τρανσυλβανία, φάντασμα τῆς ὄπερας). Ἐφτά στὰ δέκα τραγούδια τους, σέ ἕνα καὶ μόνο ἄλμπουμ, ἀναφέρονται σέ θέματα θανάτου καὶ συναφῆ... Ἡ ἀλυσσοδεμένη κολασμένη ψυχὴ πού ἀπεικονίζεται στό κάλυμμα τοῦ ἄλμπουμ... σέ συνδυασμὸ μέ τοὺς μηδενιστικούς στίχους, μᾶς κάνει νά ἀναρωτιόμαστε, ἂν ἀποτελεῖ ἀντανάκλαση τῆς... ψυχικῆς κατάστασης τῶν ἐρμηνευτῶν», παρατηρεῖ μεταφραστὴς τῶν στίχων τους.

Στὰ τραγούδια τοὺς τὸ κακὸ φαίνεται ἀρκετὰ γοητευτικό, σέ βαθμὸ πού νά παρασύρει καὶ νά ἐλέγχει τὴ θέληση. «Ξέρω πὼς θά μέ γρα-

τζουνίσεις, θά μέ ἀκρωτηριάσεις καί θά μέ τραυματίσεις, ξέρεις πώς εἶμαι ἀνήμπορος μπροστά στό ὑπνωτιστικό σου κάλεσμα... φεύγω καί κρύβομαι, εἶσαι πάντα στά ὄνειρά μου, εἶσαι τό φάντασμα τῆς ὄπερας, εἶσαι ὁ διάβολος» (Phantom of the opera).

Τὴν ἴδια γοητεία ἔχει γιὰ τό συγκρότημα καί μία σατανιστική τελετή:

«666 ὁ ἀριθμὸς τοῦ θηρίου, ἡ Κόλαση καί ἡ φωτιά γεννήθηκαν γιὰ νά ἀπελευθερωθοῦν... ἡ τελετὴ ἄρχισε, τό ἔργο τοῦ σατανά ἔγινε, ἀπόψε γίνεται θυσία... νιώθω νά μέ τραβᾶνε οἱ ὀρδές πού ψέλνουν (σατανικὲς ψαλμωδίες), μοιάζουν νά μέ ὑπνωτίζουν, δέν μπορῶ ν' ἀποφύγω τὰ μάτια τους.

666, ὁ ἀριθμὸς τοῦ θηρίου, ὁ ἀριθμὸς γιὰ σένα καί γιὰ μένα.

Ἔρχομαι πίσω, θά ἐπιστρέψω, θά καταλάβω τό σῶμα σου καί θά σέ κάνω νά καεῖς.

Ἔχω τὴ φωτιά, ἔχω τὴν ἰσχύ.

Ἔχω τὴ δύναμη νά κάνω τό κακό μου νά πάρει τό δρόμο του» (Number of the beast).

Τό συγκρότημα ἔχει μία προτίμηση στὸν ὄρο «θηρίο». Ἔτσι ὀνόμασε μία μεγάλη περιοδεία του «τό θηρίο στό δρόμο» καί ἓνα δίσκο μέ συλλογὴ ἀπὸ ἐπιτυχίες του «τά καλύτερα τοῦ θηρίου».

Ὁ τραγουδιστὴς τοῦ συγκροτήματος Bruce Dickinson ἔχει γράψει καί ἓνα βιβλίο-σενάριο γιὰ ταινία σχετικὰ μέ τὴ ζωὴ τοῦ Aleister Crowley, ὁ ὁποῖος «τόν σαγηνεύει». Γιὰ ὅσους δέν γνωρίζουν, ὁ Crowley θεωρεῖται «πάπας τοῦ νεοσατανισμοῦ» καί ὁ μεγαλύτερος μαῦρος μάγος τοῦ 20οῦ αἰῶνα. Τό τάγμα του τελοῦσε ἀνθρωποθυσίες καί ὁ ἴδιος πέθανε ναρκωμανῆς, ἀπὸ τοὺς πειραματισμοὺς πού ἔκανε μέ τὰ ναρκωτικά γιὰ νά «διευρύνει τὴ συνείδησή του». Αὐτοαποκαλεῖτο «τό μεγάλο θηρίο 666» καί πίστευε ὅτι ἦταν ὁ Μεσσίας τῆς «Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὁρου» (ἀρχαῖος αἰγυπτιακὸς θεός). Ἐάν τό σενάριο τοῦ Bruce σχετικὰ μέ τὴ ζωὴ τοῦ «σαγηνευτικοῦ» αὐτοῦ ἀνθρώπου γίνε ταινία, τότε σίγουρα οἱ ὀπαδοὶ τοῦ συγκροτήματος θά τὴν παρακολουθήσουν, καί δέν εἶναι ἀπίθανο νά «σαγηνευτοῦν» ἀπὸ τὴ δράση του, ὅπως σαγηνεύτηκε καί τό ἴνδαμά τους.

Ἄλλὰ σύμφωνα μέ τό συγκρότημα, «ἡ κόλαση δέν εἶναι κακό μέρος γιὰ νά εἶσαι, ἡ κόλαση εἶναι ἀπὸ ὁδὸς τὴν αἰωνιότητα». Ἄρα δέν εἶναι ἐπικίνδυνο νά σαγηνεύεται κανεὶς ἀπὸ τό κακό. Τό ἐξώφυλλο τοῦ ὁμωνύμου δίσκου παρουσιάζει τὸν διάβολο μέ τὴ μορφή τοῦ τράγου Μπαφομέτ.

Τελικὰ φαίνεται πὺς τό κακό εἶναι καί ἀξιόσεβαστο: «Συγκεκριμένες ἐμπειρίες πού εἶχαμε στὴ διάρκεια τῶν ἐγγραφῶν τοῦ ἄλμπουμ «the Number of the beast», μᾶς δίδαξαν νά σεβόμαστε τὴ δύναμη τοῦ σατανισμοῦ. Συνέβησαν πάρα πολλά παράξενα πράγματα, ὅταν ἠχογραφοῦσαμε τό δίσκο», λέει ὁ τραγουδιστὴς τοῦ συγκροτήματος Bruce Dickinson. Καί ἀφοῦ ἔχει παραδεχτεῖ ὅτι σέβεται τό Σατανά (ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ δύναμη τοῦ Σατανισμοῦ), δηλώνει: «Οἱ Iron Maiden ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τό νά εἶναι ἓνα συγκρότημα προσκνητῶν τοῦ διαβόλου. Ἀπλῶς ἔχουμε τὴ νοοτροπία τῶν ταινιῶν τρόμου, καί τίποτε ἄλλο».

Ὁ τραγουδιστὴς προτείνει καί τρόπους γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ κακοῦ: «Ὁ Eddie ἔρχεται στὴ σκηνὴ γιὰ νά πολεμήσει τό διάβολο καί μπορῶ νά σᾶς πῶ ὅτι ὁ Eddie πραγματικὰ τὸν κλωτσᾷ στά γεννητικά του ὄργανα (τόν διάβολο!). Αὐτός εἶναι ὁ τρόπος τῶν Maiden νά δείξουν ὅτι τό ρόκ ἐντὸς ρόλ μπορεῖ νά ξεπεράσει τὰ πάντα». Ὡστε λοιπὸν, δέν χρειάζεται καταφυγὴ στό Θεό. Ὁ «ἀξιόσεβαστος» διάβολος πού σύμφωνα μέ τὴ στιχουργικὴ τοῦ συγκροτήματος κάνει τοὺς ἀνθρώπους ὅ,τι θέλει, ἀντιμετωπίζεται θαυμάσια μέ μὴ μουσικὴ φτιαγμένη ἀπὸ ἀνθρώπους, ἢ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ (φανταστικά) σάπια πτώματα. Ἴσως ὁ ἴδιος ὁ διάβολος νά δυσκολευόταν νά ἰσχυριστεῖ κάτι τέτοιο!

ΠΟΤΕ ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ ΙΟΥΔΑΣ...

Ἐκτός ἀπὸ τίς συνεχεῖς ἀναφορὲς στὸν τρόμο, διάβολο καί τὰ συναφῆ, τό συγκρότημα καταπιάνεται καί μέ κάποια χριστιανικὰ θέματα. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι «ἓνα σωρὸ κακοὶ ἱεροκήρυκες γιὰ νά τοὺς κάψει ὁ διάβολος (πάλι αὐτός!), νά τοὺς βάλεϊ στὴ φωτιά μέ τὰ πόδια πρῶτα...». Οἱ ἱεροκήρυκες αὐτοὶ «δέν εἶναι θρησκοί, ἀλλὰ οὔτε καί βλάκες», «ἔκαναν (τόν Χρι-

στό) *ἀνέκδοτο... σώζουν τὶς ψυχές τούς παίρνοντας τὰ λεφτά μας*) (Holy smoke, 1990). Κανείς δὲν ἀμφιβάλλει ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ τέτοιοι ἀπατεῶνες, εἰδικὰ στό ἐξωτερικό. Ὅπωςδήποτε ὅμως δὲν εἶναι ἀντιπροσωπευτικοὶ τύποι πραγματικῶν Χριστιανῶν καὶ εἶναι κριμα ἢ θρησκεία πού ἔχει ἀναδείξει τόσους ἀγίους νά ἀντιμετωπίζεται ἔτσι μονόπλευρα.

Στό τραγούδι «*Ἰούδα γίνε ὁδηγός μου*» ἀκοῦμε τὰ ἐξῆς: «*Πέσε κάτω, προσευχήσου στό Θεό σου (σ.σ. ὄχι «Θεό μας»)* γιά ἔλεος, λοιπόν γονάτισε καὶ βοήθα τή λεπίδα νά κόψει καλά... *Τίποτα δὲν εἶναι ἱερό, οὔτε παλιά οὔτε τώρα... Ἰούδα γίνε ὁδηγός μου... Ὁ Ἰούδας, ὁ ὁδηγός μου, ψιθυρίζει στή νύχτα*»...

Ἀκόμα καὶ ἓνας μὴ χριστιανός δύσκολα θά διάλεγε γιά ὁδηγό του τόν ἄνθρωπο πού πρόδωσε τόν Χριστό. Κατά τὰ ἄλλα τό συγκρότημα «*ἀλέχει πολύ ἀπό τό νά εἶναι προσκνηντές τοῦ διαβόλου*»!

«ΚΑΛΑ» ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Κάποιοι ὀπαδοί τοῦ συγκροτήματος μιλοῦν μέ θαυμασμό γιά τραγούδια κοινωνικοῦ περιεχομένου, ὅπως τό «*Run to the hills*» (πάρτε τὰ βουνά), πού ἀναφέρεται στήν ἐξόντωση τῶν Ἰνδιάνων ἀπό τούς Εὐρωπαίους. Βέβαια δὲν εἶναι δύσκολο νά κατηγορεῖς κάποιες κακές πράξεις. Ἀκόμα καὶ ὁ διάβολος τό κάνει αὐτό πολλές φορές. Τό δύσκολο εἶναι νά προτρέψεις σέ καλές πράξεις. Μάλιστα μέ τόν Ἰούδα γιά ὁδηγό εἶναι σίγουρα ἀδύνατο.

Οἱ Iron Maiden ἔχουν γράψει καὶ τραγούδια μέ συγκρουόμενα νοήματα. Τό «*22, Acacia avenue*» προτρέπει ἓναν νέο νά «*διασκεδάσει*» μέ μιά συγκεκριμένη πόρνη, νά τήν «*χτυπήσει, νά τήν κακομεταχειριστεῖ*» κ.τ.λ., γιά 15 λίρες, καὶ μετὰ προτρέπει τήν πόρνη νά ἀλλάξει ζωή, γιατί «*αὐτό πού κάνει θά τήν ὁδηγήσει στήν καταστροφή*».

Πολλά ἀπό τὰ τραγούδια τῶν Iron Maiden ἀναφέρονται σέ μάχες, ὅπου ἔχουν πολεμήσει οἱ Βρεττανοί. Δὲν ξέρω τί ἐποικοδομητικό μοροῦν νά ἔχουν στίχοι ὅπως «*εἰσβολεῖς βιάζουν καὶ λεηλατοῦν*» (Invaders) ἢ «*θά μοῦ πάρεις τή ζωή,*

ἀλλά θά πάρω κι ἐγώ τή δική σου, θά μέ πυροβολήσεις ἀλλά θά σέ τρουπήσω» (The trooper). Τό ἴδιο ἰσχύει καὶ γιά δηλώσεις τοῦ στυλ «*πίνουμε πολλή μπύρα*», ἰδίως τώρα πιά πού γίνεται φανερό ὅτι στήν Ἑλλάδα ὑπάρχει πρόβλημα ἀλκοολισμοῦ, πού πλήττει κυρίως τή νεολαία.

Πάντως στό ἐξώφυλλο τοῦ δίσκου «*Hallowed be thy name*» (ἀγιασθήτω τό ὄνομά σου) γίνεται ἐπίδειξη ἐκδικητικότητας καὶ μικροπρέπειας: Ὁ (ἐδῶ κερασφόρος) Eddie σουβλίζει μέ τρίαίνα καὶ ψήνει τόν τραγουδιστή Bruce Dickinson, πού τότε εἶχε ἀποχωρήσει ἀπό τό συγκρότημα!

ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΟΥ «ΔΙΝΕΙ ΔΥΝΑΜΗ»

Ἡ μουσική τῶν Iron Maiden ἔχει μελωδία, ἢ ὅποια ὅμως *ἐπιβάλλεται* χάρη στά πολλά decibel καὶ στό γρήγορο ρυθμό. Ὁ τραγουδιστής μάλιστα ἔχει δηλώσει ὅτι «*καμμία φορά, ὅταν πᾶμε πολύ γρήγορα, πηδῶ πάνω στήν πλατφόρμα τῶν ντράμς καὶ λέω στό Nicko (ντράμερ) νά κόψει λίγο*». Καθώς τό νευρικό σύστημα *βιάζεται* ἀπό τό ρυθμό καὶ τήν ἔνταση τοῦ ἤχου, *παραβιάζεται* ἢ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος δὲν ἔχει περιθώριο νά ἀντιδράσει ἔντονα σέ αὐτή τή μουσική. Τέτοιου εἶδους καταναγκασμός εἶναι ἓνα ἀκόμα δαιμονικό γνώρισμα.

Ἐπιπλέον μέ τέτοιες μεθόδους τό μουσικό αἰσθητήριο ἀλλοιώνεται, κι ἔτσι συχνά ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ μὰ ἀπολαύσει μιά μελωδία ἂν δὲν τήν ἀκούσει «*δυνατά καὶ γρήγορα*». Κατά συνέπεια πολλές φορές μουσική πού ἀνυψώνει τό πνεῦμα ὅπως ἡ θυζαντινή, φαίνεται ἀκατανόητη - κι αὐτό ὅσο κι ἂν μοιάζει ἀσήμαντο, κάνει τόν ἐκκλησιασμό βαρετή ὑπόθεση...

Ἡ πολύ γρήγορη καὶ δυνατή μουσική δημιουργεῖ διάφορα ψυχικά φαινόμενα, πού συχνά ὀφείλονται σέ ὀρμονικές ἐκκρίσεις. Ἴσως αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού κάποιοι δηλώνουν ὅτι «*τό metal εἶναι τό ναρκωτικό τους*» καὶ ὅτι «*παίρνουν δύναμη ἀπό αὐτό*». Ἐνῶ ὅμως, ἢ «*δύναμη*» αὐτή δὲν εἶναι πραγματική καὶ δὲν διαρκεῖ, ἢ τάση γιά τήν ἀπόκτησή της μέ τή συνεχή ἀκρόαση τέτοιων τραγουδιῶν ἀφ' ἑνός διαιωνίζει τήν ἐξάρτηση ἀπό αὐτή τή μουσική, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐντυπώνει στόν ψυχισμό τοῦ ἀκροατή τούς στίχους, μέ ὅλα τὰ ἀποτελέσματα πού μπορεῖ νά ἔχει αὐτό...

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

Έπιτροπή Πολιτῶν γιά τά Άνθρώπινα Δικαιώματα (ΕΠΑΝΔΙ) ή Citizens Commision on Human Rights (CCHR).

Τήν 9ην Ίουνίου 1995, ύστερα από προφορική έννημέρωση, τοῦ τότε προϊσταμένου τῆς Εἰσαγγελίας Πρωτοδικῶν Ἀθηνῶν, διενεργήθηκε ἔρευνα στους τρεῖς ὀρόφους πού χρησιμοποιοῦσε τό σωματεῖο «Κέντρο Ἐφηροσμένης Φιλοσοφίας Ἑλλάδος» (ΚΕΦΕ) στήν ὁδό Πατησίων 200. Τό Κ.Ε.Φ.Ε. ἦταν ἡ ἀρχική μορφή μέ τήν ὁποία ἐφανίστηκε στή χώρα μας, ἀπό τά μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ '70, ἡ ὀργάνωση τοῦ Λαφαγιέτ Ρόν Χάμπαρντ, **Σαηεντόλοτς**. Ἡ ἔρευνα αὐτή, τῆς ὁποίας τήν εὐθύνη εἶχε ἐπωμισθεῖ ὁ ἀντιεισαγγελέας πρωτοδικῶν κ. Ἰωάννης Ἀγγελῆς, ἔφερε σέ φῶς σημεῖα καί τέρατα σχετικά μέ τήν Χαμπαρντιανή σέκτα. Στήν ἀναφορά του, πρὸς τόν προϊστάμενο τῆς Εἰσαγγελίας Πρωτοδικῶν Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ἀγγελῆς σημειώνει (σελ. 59-60), μεταξύ ἄλλων καί τά ἑξῆς: «Ἀπό τά παραπάνω ἀναφερόμενα γιά τήν δράση τοῦ Σωματείου Ε.Π.Α.Ν.Δ.Ι. σαφέστατα

προκύπτει ὅτι, οἱ σχετικές ἔρευνες κατευθύνονται ἀπό τό ἐξωτερικό, μέ σκοπό νά χρησιμοποιηθοῦν σύμφωνα μέ τά συμφέροντα ξένων κέντρων. Πρέπει δέ νά σημειωθεῖ στό σημεῖο αὐτό ὅτι ἡ σχετική ἔρευνα πού διενεργήθηκε ἀπό τόν δημοσιογράφο Μάκη Τριανταφυλλόπουλο γιά τήν κατάσταση τοῦ «Νταοῦ Πεντέλης» καί προβλήθηκε ὄχι μόνο στους Ἑλληνικούς τηλεοπτικούς σταθμούς ἀλλά καί στό διεθνές τηλεοπτικό δίκτυο CNN ἔχει ἄμεση -κατά τήν κρίση μας- σχέση μέ τίς ἐνέργειες τῆς Διεθνούς Σαηντολογίας καί τοῦ ΚΕΦΕ. Αὐτό προκύπτει σαφέστατα ἀπό τό γεγονός ὅτι ὁ δημοσιογράφος αὐτός βραβεύθηκε ἀπό τό Διεθνές Κέντρο Σαηντολογίας τοῦ Λός Ἀντζελες καί εἰδικότερα ἀπό τήν ἐπιτροπή ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τῆς (CCHR)...». Καί συνεχίζει ἡ ἀναφορά τοῦ κ. Ἀγγελῆ: «Μεταξύ τῶν ἄλλων ἐγγράφων τά ὁποία δεικνύουν τήν ἄμεση σχέση καί ἐξάρτηση τοῦ Σωματείου ΕΠΑΝΔΙ ἀπό τό ΚΕΦΕ ἐνδεικτικῶς ἀναφέρονται τά παρακάτω:...». Ἀκολουθεῖ σειρά ἐγγράφων τοῦ ΚΕΦΕ.

Οἱ Iron Maiden ἴσως νά μὴν εἶναι συνειδητοί σατανιστές, καί νά γοητεύονται μόνο ἀπό τό κακό, χωρίς προσευχές στό σατανά καί μαῦρες λειτουργίες. Ἀπό τά ὅσα ἀναφέρθηκαν ὁμως εἶναι φανερό ὅτι προβάλλουν τό σατανά «καί πάσα τήν πομπή αὐτοῦ καί πάντα τά ἔργα αὐτοῦ», τηρώντας κάποια προσχήματα, ἀμβλύνοντας τή διάκριση μεταξύ καλοῦ καί κακοῦ καί ἀδυνατίζοντας τήν ἀντίσταση τοῦ ἀνθρώπου στό κακό. Τό πράγμα ὁμως δέν σταματᾶ στους Iron Maiden. **Κάποιος πού ἔχει συνηθίσει νά «παίρνει δύναμη» ἀπό τά τραγούδια τους, περνάει εὐκολα σέ ἄλλα πιά «σκληρά συγκροτήματα», τά ὁποία δύσκολα θά μπορούσε νά ἀκούσει, ἂν δέν εἶχε περάσει ἀπό τό μουσικό προθάλαμο τῆς**

«Σιδηρᾶς Παρθένου». Καί ὑπάρχουν σ' αὐτό τό χώρο πολλά συγκροτήματα πού εἶναι συνειδητοί ὀπαδοί καί προπαγανδιστές τοῦ σατανισμοῦ. Ἐξάλλου, δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι στά περιοδικά πού οἱ θαυμαστές τῶν Iron Maiden μαθαίνουν γιά τό ἀγαπημένο τους συγκροτήμα προβάλλονται τόσο πολύ ἀποκρυφιστικά καί νεοειδωλολατρικά βιβλία, κινηματογραφικές ταινίες, ἠλεκτρονικά παιχνίδια, ἀκόμα καί καταστήματα μέ τελετουργικά εἶδη μαύρης μαγείας. Οὔτε εἶναι τυχαῖο, ὅτι μέλη σατανιστικῶν ὁμάδων πού ἔχουν συλληφθεῖ γιά τελετουργικές δολοφονίες στήν Ἑλλάδα καί ἄλλοῦ, εἶναι ὀπαδοί συγκροτημάτων heavy metal μουσικῆς, ὅπως καί τῶν Iron Maiden.

Καί γεννᾶται εὐλογα τό ἐρώτημα: Τί εἶναι ἐπιτέλους τό περίεργο αὐτό σωματεῖο; Ποιῶν τά ἀνθρώπινα δικαιώματα, δῆθεν, ὑποστηρίζει; Γιατί δημιουργήθηκε ἀπό τήν Σαηεντολογία καί προβάλλεται μέ ὄλους τούς δυνατούς τρόπους; Γιατί ἐνδιαφέρεται γιά τά ψυχιατρεῖα; Τῆς Λέρου, τῆς Νταοῦ Πεντέλης, τοῦ Δαφνίου καί θραβεύει, στό διεθνές Κέντρο του, ἕναν Ἕλληνα δημοσιογράφο, ὁ ὁποῖος παρακινήθηκε νά ἀσχοληθεῖ μέ τό θέμα καί κατ' ἐπέκταση νά διασύρει διεθνῶς τή χώρα μας γιά τό ἐπίπεδο ὑπηρεσιῶν κάποιων δημοσίων ψυχιατρείων;

Στήν ἀναφορά τοῦ ἀντιεισαγγελέα (σελ. 59) ἀναφέρονται μεταξύ ἄλλων καί τά ὀνόματα τῶν: Μαρί Φρανσουάζ καί Κωνσταντίνου Παρετζόγλου- ὁ δεύτερος φέρεται ὡς πρόεδρος τῆς ΕΠΑΝΔΙ, στήν Ἑλλάδα- σέ συσχετισμό μέ τήν προσπάθεια γιά...«*αὔξηση τοῦ δημοσίου ἐνδιαφέροντος γιά τό πραγματικό μοτίβο τῶν ψυχιατρείων, τήν παρουσίαση τῶν ψυχιατρικῶν ἐγκλημάτων... ξεριζώνοντας ἔτσι μία γιά πάντα τήν πηγὴ τῆς κατάπνιξης (ἀποσιώπησης) στόν πλανήτη*».

Στήν ἴδια ἀναφορά (σελ.60) παρουσιάζεται ἔγγραφο τοῦ OSA Εὐρώπης (Office of Special Affaires), Γραφείου Εἰδικῶν Ὑποθέσεων -τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Σαηεντολογίας- ὅπου δίνονται ἐντολές πρὸς τήν ΕΠΑΝΔΙ νά διερευνήσει καί νά ἐνημερώσει τό Κέντρο τοῦ ἐξωτερικοῦ σχετικά μέ τούς *ιερεῖς ἢ ψυχολόγους*...

Ἀπό τά παραπάνω, ἀλλά καί ἀπό τό σύνολο τῶν στοιχείων τῆς ἀναφορᾶς τοῦ κ. Ἀγγελῆ, προκύπτει ὅτι ἡ ΕΠΑΝΔΙ ἐνδιαφέρεται γιά τά ψυχιατρικά πράγματα στή χώρα μας, ἐνῶ ἔχει σάν κύριο στόχο τήν προσωπική προβολή της μέ σκοπό τήν ἀπόκτηση ἐπιρροῆς. Ἀλλά ἄς ἀνατρέξουμε σέ μία ἀκόμη περίπτωση προβολῆς τῆς περιέργης αὐτῆς «Ἐπιτροπῆς».

Στό τεῦχος 0 τοῦ νεοεποχίτικου περιοδικοῦ «Θεός καί Θρησκεία» (God and Religion), Ἰανουαρίου 1999, πού ἐκδίδει ὁ κ. Ἄρης Τερζόπουλος, κάνει τήν ἐμφάνισή της ἡ ΕΠΑΝΔΙ, μέ ἄρθρο τοῦ νῦν προέδρου της κ. Χρήστου Μοσχόπουλου. Τό ἄρθρο ἐπιγράφεται: «Θρησκεία καί Ψυχιατρική, ὁ Ἄγνωστος Πόλεμος» καί εἶναι στήν οὐσία μία προσπάθεια νά παρουσιαστεῖ ὅτι ἡ ψυχιατρική ἀντιστρατεύεται τή θρησκεία.

Γιά νά κατανοήσουμε ὅμως πληρέστερα τήν προσπάθεια σπύλωσης τῆς ψυχιατρικῆς ἐπιστήμης ἀπό τήν Σαηεντολογία, πού φτάνει νά δημιουργεῖ ἀκόμη καί θυγατρικές της σέ ὄλο τόν κόσμο μέ αὐτό τόν στόχο, θά πρέπει νά ἀνατρέξουμε στήν «Ἀναφορά Ἄντερσον» (Anderson Report), τήν ὁποία συνέταξαν εἰδικοί ἐπιστήμονες, γιά λογαριασμό τοῦ Κοινοβουλίου τῆς Βικτωρίας (Αὐστραλίας). Ἡ κυβέρνηση τῆς Βικτωρίας πρώτη σέ διεθνές ἐπίπεδο, ἀντιλήφθηκε τόν κίνδυνο ἀπό τή διείσδυση τῆς ἐπικίνδυνης γιά τόν ἄνθρωπο σέκτας τοῦ Λαφαγιέτ Ρόν Χάμπαρντ καί τόν Νοέμβριο 1963 θέσπισε ἔρευνα γιά τήν Σαηεντόλοτζυ. Μετά ἀκρόαση 151 μαρτύρων, ἐξέδωσε τήν Ἀναφορά Ἄντερσον στά 1965, καταλήγοντας στήν ἀπαγόρευση τῆς διδασκαλίας, τῶν πρακτικῶν καί τῆς διαφήμισης τῆς ὀργάνωσης τοῦ Χάμπαρντ στή χώρα. Λίγο ἀργότερα, τόν Ἰούλιο τοῦ 1968 καί τό Ὑπουργεῖο Ὑγείας τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἀνακοίνωσε περιορισμούς στήν εἴσοδο Σαηεντολόγων στή χώρα δηλώνοντας ὅτι τά Κέντρα τῆς Σαηεντόλοτζυ δέν θά θεωροῦνται πλέον σάν ἐκπαιδευτικά ἰδρύματα. Φωνές διαμαρτυρίας ἀπ' ὄλον τόν κόσμο εἶχαν σάν ἀποτέλεσμα τήν κινητοποίηση κρατικῶν φορέων καί τόν περιορισμό τῆς ἀνεξέλεγκτης ἐξάπλωσης τῆς ὀργάνωσης τοῦ Χάμπαρντ. Εἰδικά στήν Ἀναφορά Ἄντερσον διατυπώνεται γιά τήν Σαηεντόλοτζυ ὅτι: «...εἶναι ἐπιζήμια...» κι ὅτι «...ἡ πρακτική τῆς ἐφαρμογῆ συνιστᾷ σοβαρὴ ἀπειλή γιά τήν κοινωνία καί μάλιστα ἀπό ἰατρική, ἠθική καί κοινωνική ἄποψη». Γιά δέ τούς ὀπαδούς της ἀναφέρει ὅτι: «...εἶναι παραπλανημένα ὄντα καί ὄχι σπάνια ψυχικῶς ἀσθενῆ».

Ἡ ἴδια Ἀναφορά Ἄντερσον ἀναφέρει ὅτι ὁ Λαφαγιέτ Ρον Χάμπαρντ (αὐτοαποκαλούμενος Δρ. Χάμπαρντ, ἀτομικός ἐπιστήμων) ἰδρυτής τῆς Σαηεντόλοτζυ... «*χρησιμοποιεῖ παρανόμως ἀκαδημαϊκούς τίτλους*» καί ὅτι «...*κῦφίστανται σημαντικές ἀμφιβολίες γιά τήν πνευματική του ὑγεία*».

Μετά τά παραπάνω, πού ἀποτελοῦν μικρό μόνο μέρος τῶν μαρτυριῶν σχετικά μέ τήν προσωπικότητα τοῦ Χάμπαρντ καί τή φύση τῆς ὀργάνωσής του, μπορούμε νά καταλήξουμε ἀδίαστα στό συμπέρασμα ὅτι ἡ γνωστὴ διεθνῶς Σα-

ηεντολογία κληρονόμησε από τον ιδρυτή της τό μισος κατά των ψυχιάτρων κι' αυτό τό μισος τό άνήγαγε σέ διδασκαλία τής όργάνωσης πού φιλοδοξεϊ μεταξύ των άλλων νά καταργήσει τήν ψυχιατρική καί τούς ψυχιάτρους παγκοσμίως. Ένα άλλο σημείο τής αντίθεσης τής Σαηεντόλοτζυ πρός τήν ψυχιατρική είναι ή κοσμοθεωρία τής όργάνωσης -μέ βάση τά σενάρια «έπιστημονικής φαντασίας» του ίδρυτή της- πού δέν αποδέχεται άλλη αύθεντία περί τά ψυχικά, από τον έαυτό της. Είναι λοιπόν, άπολύτως κατανοητό, τή στιγμή πού χρησιμοποιεί πρακτικές δήτην ψυχικής θεραπείας (auditing, άποκάθαρση, κ.ά.) νά μήν άναγνωρίζει τίς θεραπευτικές δυνατότητες τής σύγχρονης έπιστήμης. Αυτή όμως ή σχιζοφρενική προσπάθεια, ό έξοβελισμός δηλαδή μιās ανθρώπινης έπιστήμης καί ή ύποκατάστασή της από κάποιες παγανιστικές διαδικασίες πού προβάλλονται στό όνομα μιās άλλης «κοσμικής έπιστήμης», από μία ομάδα έξεπατημένων καί παγιδευμένων ανθρώπων, των Σαηεντολόγων, πραγματοποιείται μέ ύπουλο καί καλυμμένο τρόπο, γιατί είναι άκριδώς γνωστό ότι μία άπ' ευθείας προσέγγιση, μόνο γέλια θά προκαλούσε.

Στά πλαίσια αυτης τής καλυμμένης διάδρωσης του κοινου καί των αρχων ήταν καί ή πρόσφατη μαζική άποστολή του έντύπου: «**Ψυχιατρική. Άπάτη κατ' Έξακολούθηση. Η Προδοσία τής Κοινωνίας**» στους έλληνες δικαστικούς. Τό έντυπο αυτό, έκδοση τής **Έπιτροπής Πολιτών για τά Άνθρώπινα Δικαιώματα (Ε.Π.ΑΝ.ΔΙ.)** εστάλη ταχυδρομικώς πρός τούς λειτουργούς τής Θέμδος σέ όλη τήν Ελλάδα. Η άποστολή συνέπεσε μέ τήν παρουσία του κ. Μιχαήλ Π. Σταθόπουλου, στην ήγεσία του Υπουργείου Δικαιοσύνης. Δέ γνωρίζουμε, ποιά ήταν ή αντίδραση του κ. Υπουργου στην άχαρακτήριστη αυτή κίνηση τής Σαηεντολογίας. Θά θέλαμε όμως νά τήν πληροφορηθούμε καθώς πολλά γράφονται για τίς άπόψεις του κ. Σταθόπουλου σχετικά καί μέ τον Δερβίση καί Σεϊχη των Σούφη κ. Τάκη Άλεξίου καί μέ εκπροσώπους των Σαηεντολόγων, οι όποιοι μόνο «διωκόμενες θρησκευτικές μειονότητες» δέν είναι αλλά μάλλον δεινοί καταπιεστές των δυστυχισμένων όπαδων τους καί σκληροί διώκτες όσων έχουν αντίθετη άποψη καί άσκοϋν κριτική έναντίον τους.

Κάρολος Γουσταϋος Γιούγκ. Άπό τον άποκρυφισμό στην ψυχολογία.

Στίς αρχές τής δεκαετίας του '50, όταν ή ψυχολογία άρχισε νά κερδίζει έδαφος στίς Η.Π.Α., τά όνόματα των: Σίγκμουντ Φρόϊντ, Κάρολ Γιούγκ, Άλφρεντ Άντλερ, Βίλχελμ Ράιχ, Κάρολ Ρότσερς κ.ά. βρίσκονταν στά χείλη όλων όσων ήθελαν νά θεωρούνται τουλάχιστον in.

Στή χώρα μας, μόλις πρός τό τέλος τής ίδιας δεκαετίας, ή ψυχολογία έμφανίστηκε σαν μάθημα σέ κάποια εκπαιδευτήρια ύψηλου έπιπέδου.

Τήν εποχή εκείνη δέν γίνονταν ιδιαίτερη διάκριση σέ ότι άφορούσε σχολές ή τάσεις τής ψυχολογίας, αλλά επικρατούσε γενικά ή αντίληψη ότι ή ψυχολογία ήταν ένα ολοκληρωμένο σύστημα μέ συγκεκριμένο πλαίσιο καί περιεχόμενο, άρα μία έπιστήμη. Μάλιστα, διατυπώνονταν αυθαίρετως κι από έπιστήμονες ότι: «*Οί κλάδοι τής ψυχολογίας είναι τρεις: 1) Η κανονική ψυχολογία, 2) ή άνώμαλος ψυχολογία καί 3) ή παραψυχολογία*».

Βέβαια μία τέτοια κατάταξη καί αυθαίρετη είναι καί παραπλανητική γιατί εξισώνει τήν έπιστήμη τής Ψυχιατρικής-Νευρολογίας -πού στην παραπάνω κατάταξη λογίζεται 2ος κλάδος τής ψυχολογίας- μέ δεκάδες θεωρίες, πολλές φορές άσχετες μεταξύ τους ή καί άντιτιθέμενες, πού έκφράζουν τίς διαφορετικές άπόψεις κάποιων έρευνητών, επάνω στό **τί είναι άνθρωπος** (1ος κλάδος, κανονική ψυχολογία, σύμφωνα μέ τήν παραπάνω κατάταξη). Άκόμη, στά άνωτέρω παρεισφύει τεχνηέντως καί ή λεγομένη παραψυχολογία, σύνολο «φαινομένων» πού λόγω τής ειδικής των φύσεως άδυνατούν νά διερευνηθούν από τήν κλασική έπιστήμη πού όμως γίνονται άπολύτως άποδεκτά από τον άποκρυφισμό καί τήν παραθρησκεία πρός όφελός των άπανταχού τσαρλατώνων καί βλάβη των αστήρικτων άδελφών μας. Βέβαια ή κοσμολογία καί ανθρωπολογία τής Έκκλησίας καί κατ' επέκταση καί ή θεραπευτική της, δέν φθάνουν συνήθως μέχρι τούς σύγχρονους «ψυχολόγους» πού δανείζονται τήν κοσμοθεωρία του **άνθρωπιστικού διαφωτισμοϋ**, καταδικάζοντας τον άνθρωπο σέ πολύ κατώτερο επίπεδο από τήν πραγματική του φύση.

Ἄλλά ἄς ἐπιχειρήσουμε μία προσέγγιση τῆς ψυχολογίας μέσα ἀπό τό ἔργο ἑνός γνωστοῦ καί ἀντιπροσωπευτικοῦ ψυχολόγου: Τοῦ Κάρολ Γιούγκ καί τῆς σχολῆς του. Τοῦ «**όμαδικοῦ**» ἢ «**συλλογικοῦ ἀσυνειδήτου**» ἢ «**ὑποσυνειδήτου**».

Εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι γνωστός ἀκαδημαϊκός θεολόγος, καθηγητής καί ἀργότερα πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀναφερόμενος συχνά στόν Γιούγκ, στήν δεκαετία τοῦ '50, τόν χαρακτήριζε: «Ἄνθρωπο πιστό στό Θεό». Χρησιμοποίησε δέ τό ὄνομα του στήν προσπάθεια νά «ἀποδείξει» τή «συμφωνία ἐπιστήμης καί θρησκείας». Βέβαια τέτοιες ἀναφορές δέν ἐνοχλοῦσαν τήν ἐποχή ἐκείνη, καθώς τό Πατερικό φρόνημα δέν ἦταν εὐρύτερα διαδεδομένο στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά ἐπικρατοῦσε ἡ «Ἀκαδημαϊκή Θεολογία».

Πέραν ὅμως ἀπό τό ἄν ὁ Γιούγκ ἦταν ἄνθρωπος «πιστός» ἢ ὄχι, τό ζητούμενο εἶναι ἄν οἱ θεωρίες αὐτοῦ καί τῶν συγχρόνων του ψυχολόγων εἶναι ἐπιστημονικές. Σίγουρα δέν εἶναι εὐκολο νά ὀρίσουμε **τί εἶναι ἐπιστήμη** μέ τή σύγχρονη ἔννοια τοῦ ὄρου. Ἄς δοῦμε ὅμως τί πληροφορεῖται γιά τόν Γιούγκ, μέσα ἀπό μία παραδοσιακή ἐγκυκλοπαίδεια¹ ὁ μέσος ἄνθρωπος:

Κάρολ Γιούγκ, Ἑλβετός ψυχολόγος καί ψυχίατρος. Σπούδασε Ἰατρική στή Βασιλεία καί Ψυχιατρική στή Ζυρίχη. Ἐργάστηκε μέ τό Ζανέ-γνωστό ψυχολόγο/ψυχίατρο- στό Παρίσι καί ἀργότερα μέ τό Φρόϊντ στή Βιέννη (1907-1912). Μαζί μέ τόν Φρόϊντ καί τόν Ἄντλερ εἶναι οἱ θεμελιωτές τῆς «ψυχολογίας τοῦ βάθους». Οἱ τρεῖς αὐτοί ἀνακάλυψαν τόν ρόλο τοῦ ὑποσυνειδήτου στήν ψυχική ζωή τοῦ ἀνθρώπου καί μέ τήν ἀνακάλυψη αὐτή προχώρησαν σέ θεραπευτικούς σκοπούς, δημιούργησαν μιᾶ ζωντανή καί ἀποδοτική ψυχοθεραπεία. Ἡ ἰδιαίτερη συμβολή τοῦ Γιούγκ στήν ψυχολογία τοῦ βάθους εἶναι ὅτι ἀνακάλυψε καί μελέτησε τό «**όμαδικό ὑποσυνειδήτο (ἀσυνειδήτο)**» καί προώθησε τά πορίσματα τῶν ἐρευνῶν τῶν Φρόϊντ καί Ἄντλερ πού εἶχαν μελετήσει τό «**προσωπικό (ἀτομικό) ἀσυνειδήτο**». Τή θεωρία του ὁ Γιούγκ τήν ὀνόμασε «**Ἀναλυτική**» ἢ «**Συμπλεγματολογική ψυχολογία**». Ἀπό τό 1924 μέχρι τό 1926 πραγματοποίησε δύ-

ο ἐρευνητικά ταξίδια στούς πρωτόγονους τῆς Ἀριζόνας, τοῦ Νέου Μεξικοῦ καί τῆς Ἀφρικής. Τό «**Ἰνστιτοῦτο Κ. Γ. Γιούγκ**» πού ἴδρυσε στή Ζυρίχη τό 1948, συνεχίζει τή διδασκαλία του γιά τήν ἐκπαίδευση ψυχοθεραπευτῶν.

Ἄς δοῦμε ὅμως τόν βίο καί τήν πολιτεία τοῦ Γιούγκ, μέσα ἀπό κείμενα τῆς ἀποκρυφιστικῆς γραμματείας² ἄκρως ἀποκαλυπτικά. Μαθαίνοντας ποιός στήν πραγματικότητα ἦταν ὁ Γιούγκ στά πλαίσια μιᾶς καλοπροαίρετης ἀντικειμενικῆς ἀνάλυσης μακριά ἀπό στερεότυπα -πού μᾶς ἔχουν ἐπιβληθεῖ καί λογίζονται σάν ἀξιώματα, ἐνῶ ἀποτελοῦν προσωπικές ἀπόψεις καί θεωρίες- βοηθούμαστε νά κατανοήσουμε ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ χώρου τῆς ψυχολογίας.

Γιούγκ, Κάρολος Γουσταῦος (1875-1961). Ἑλβετός ψυχολόγος ὁ ὁποῖος καθιέρωσε σάν ἀντικείμενο ἐγκυρῆς ἔρευνας στά πλαίσια τῆς ψυχολογίας, διάφορες ἀποκρυφιστικές ιδέες. Γεννήθηκε στίς 26 Ἰουλίου 1875, στό Kesswil Thurgau τῆς Ἑλβετίας. Σπούδασε ἰατρική στό Πανεπιστήμιο τῆς Βασιλείας (1895-1900) καί πῆρε τό διδακτορικό του τό 1902 ἀπό τό Πανεπιστήμιο τῆς Ζυρίχης. Σάν φοιτητής, μελέτησε διάφορες ἐργασίες πάνω στόν ἀποκρυφισμό καί συμμετείχε σέ πνευματιστικές συνεδρίες (seances) Μεταξύ 1907 καί 1913 ἔγινε μαθητής τοῦ Φρόϊντ ἀλλά τελικά ἀκολούθησε τόν δικό του δρόμο, θεωρώντας ὅτι ὁ Φρόϊντ ὑπερεκτιμοῦσε τόν σεξουαλικό παράγοντα καί ἦταν ἀντίθετος στίς ιδέες τοῦ ἀποκρυφισμοῦ. Εἶναι γεγονός ὅτι μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς τοῦ Γιούγκ ἐπηρεαζόταν ἀπό «**παραφυσικά φαινόμενα**», μερικά ἀπό τά ὁποῖα ἔλαβαν χώρα παρουσία τοῦ Φρόϊντ. Τό διαζύγιο τοῦ Γιούγκ ἀπό τή Φροϋδική θεωρία ἐπικυρώθηκε μέ ἕνα κείμενό του σχετικά μέ τά «**Σύμβολα τοῦ Libido**»³ στά 1913. Ἡ «**ἀναλυτική**» ψυχολογία τοῦ Γιούγκ ἔδινε ἔμφαση στή σημασία τῶν **συμβόλων** στό πνευματικό ταξίδι τῆς **ἀτομικῆς ψυχῆς (psyche)** μέσα στή ζωή καί πρότεινε ἕνα **συλλογικό ἀσυνειδήτο** μαζί μέ τό **ἀτομικό ἀσυνειδήτο**. Ὁ Γιούγκ «**διέκρινε**» **ἀρχετυπικά σύμβολα** μέ παγκόσμια ἐφαρμογή στήν

1. Τά στοιχεῖα ἔχουν ληφθεῖ ἀπό τήν ἠλεκτρονική «Ἐγκυκλοπαίδεια 2002. Πανόραμα 97».

2. L.A. Shepard. «Encyclopedia of Occultism and Parapsychology». Ἔκδοση Avon 1980, Νέα Ὑόρκη, Η.Π.Α.

3. Ἡ χρήση συμβόλων, ἐπενδεδυμένων μέ εἰδικές δυνάμεις εἶναι μία κατ' ἐξοχήν ἀποψη τοῦ ἀποκρυφισμοῦ.

άνθρωπινη έμπειρία. Μεγάλο μέρος του πλαισίου της ψυχολογίας του Γιούγκ αναβιώνει παλαιότερες θρησκευτικές διδασκαλίες και δή της Άνατολής μέσα σ' ένα περιβάλλον σύγχρονης Δυτικής γνώσης στο χώρο της ψυχολογίας. Μία από τις θεωρίες του, ή **Συγχρονικότητα (Synchronicity)**, στηρίζεται στην **Άστρολογία**.

Άσχοληθηκε ακόμη και με τα U.F.O («Ίπτάμενους Δίσκους») γράφοντας σχετικό βιβλίο, ενώ οι αποκρυφιστικές του «έμπειρίες» περιγράφονται στο βιβλίο του: «VII Sermones ad Mortuos» που εξέδωσε άνωνυμα περί τό τέλος της ζωής του...

Γίνεται φανερό, λοιπόν, ότι για τόν Γιούγκ υπάρχει πλήρης συσκότιση σχετικά με τις πραγματικές «έρευνες» και τις «θεωρίες» του και συλλογική παραπληροφόρηση του κοινού.

«Πεδίο μάχης: Γή» («Battlefield Earth»).

Μία ακόμη άτυχία του Τραβόλτα και της Σαηεντόλοτζυ.

«Γενικά τά στελέχη των μεγάλων κινηματογραφικών εταιρειών του Χόλλυγουντ νοιώθουν άνακούφιση όταν στην προεμιέρα της ταινίας τους, αϋθόρμητο και πηγαίο γέλιο ξεσπά από τό κοινό. Όχι όμως στην περίπτωση που ή ταινία δέν είναι κωμωδία».

Μέ τό εϋστοχο αυτό σχόλιο προλόγισε τήν κριτική του ό Richard Leiby της Washington Post στό Λός Άντζελες, μετά τήν πρόσφατη πρώτη προβολή της ταινίας «Battlefield Earth», που αυτές τις μέρες προβάλλεται και στή χώρα μας.

Παρόμοια ύποδοχή επιφύλαξαν στην ταινία και οι έλληνες κριτικοί. Άξίζει νά μεταφέρουμε άποσπασματικά σχόλιο από τόν ήμερήσιο τύπο (Τό Βήμα 9.6.2000): «Έν έτει 3000 μ.Χ. τό ανθρώπινο είδος θρίσκειται υπό έξαφάνιση και άποτελεί άπειλή για τούς Σάικλος, έξωγήνους κατακτητές της Γής. Οι Σάίικλος, που μοιάζουν με κρυολογημένα λιοντάρια, είναι πολύ κακά πλάσματα αλλά συγχρόνως είναι και ήλίθια, διότι τελικά ό άνθρωπος θά τούς ξεγελάσει και θά θγει νικητής».

Οι κινήσεις καριέρας του Τζόν Τραβόλτα, του άρχι-Σάίικλο αυτής της άπίστευτης μπούρδας,

παραμένουν τελικά άψυχολόγητες. Δέν εξηγείται άλλως ή έδω συμμετοχή του με τή διπλή ιδιότητα του ήθοποιού και του... παραγωγού. Δέν κατάλαβε, άραγε τι χρηματοδότησε και σέ τί... έπαιξε; Λέγεται ότι τό όμότιτλο μυθιστόρημα φαντασίας του **Ρόν Χάμπαρντ** υπήρξε φετίχ του Τραβόλτα κι ότι ό ήθοποιός άνέκαθεν ήθελε νά τό μεταφέρει στον κινηματογράφο. Άκόμη και οι καλύτερες προθέσεις όμως δέν μπορούν νά δικαιολογήσουν τά άδικαιολόγητα. Η γελοιότητα όξύνεται από έναν παιδαριώδη οικολογικό σχολιασμό. Σάν κίτς βιντεοκλίπ τρόμου, ή ταινία δέν έχει σκηνοθέτη, δέν καταλαβαίνεις τί γίνεται, οι ήθοποιοί παίζουν σαν μαριονέτες, ακόμη και τό έφιαλτικό μακιγιάζ των Σάίικλος είναι για γέλια και για κλάματα μαζί».

Κι άλλου διαβάζουμε: «Έντύπωση τέλος, προκαλεί ή κατακόρυφη και πάλι πτώση του Τζόν Τραβόλτα που συμμετέχει στό “Πεδίο μάχης: Γή”, ίσως τή χειρότερη ταινία που είδαμε μέσα στό 2000. Τόσο ή καριέρα του Γουίλις όσο και του Τραβόλτα σώθηκαν από τό “Pulp Fiction”, όμως μερικές φορές και οι δύο ήθοποιοί λειτουργούν άυτόκαταστροφικά...»

Άντίστοιχα είναι τά σχόλια και σέ διεθνές επίπεδο και ειδικά στίς Η.Π.Α. όπου άρχικά προβλήθηκε ή ταινία.

Άλλά, άς δοϋμε τό ιστορικό, που συνοδεϋει αυτή τήν «μεγαλειώδη» κινηματογραφική παραγωγή και ειδικά τό σενάριο που άποτέλεσε τή βάση. Άπό τήν ήλεκτρονική διεϋθυνση: <http://www.xenu.net/archive/leaflet/xemuleaf.htm> στο internet, πληροφορούμεθα ότι ή ταινία του Τζόν Τραβόλτα άποτελεί κινηματογραφική μεταφορά ενός από τά πολλά μυθιστορήματα «έπιστημονικής φαντασίας» του Λαφαγιέτ Ρόν Χάμπαρντ. Ο Χάμπαρντ, ως γνωστόν, υπήρξε συγγραφέας λαϊκών μυθιστορημάτων και ίδρυσε τις σέκτες «Διανοητικά» (Dianetics) και «Σαηεντολογία» (Scientology). Μπορούμε νά κατατάξουμε σέ δύο κατηγορίες τις ιστορίες που έγραψε ό Χάμπαρντ. Η πρώτη άφορā μυθιστορήματα έπιστημονικής φαντασίας που γράφτηκαν και κυκλοφόρησαν σαν κανονικές εκδόσεις, άγοράστηκαν και διαβάστηκαν από τό κοινό. Η δεύτερη κατηγορία άφορā μυθιστορήματα έπιστημονικής φαντασίας που γράφτηκαν για χρήση των όπα-

δῶν τῆς Σαηεντόλοτςυ καί καθιερώθηκαν σάν δόγματα τῆς «ἐκκλησίας τῆς Σαηεντολογίας». Ἔνα ἀπό τά «δόγματα» αὐτά εἶναι καί ἡ **ιστορία προέλευσης τοῦ ἀνθρώπου** μέ πρωταγωνιστὴ τὸν ἐξωγήϊνο Ξενού (στὸν ὁποῖο ἀναφερθήκαμε, σέ ὑποσημείωση σχολίου, στό προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Διαλόγου»). Οἱ δύο αὐτές κατηγορίες μυθιστορημάτων ἐπιστημονικῆς φαντασίας διαφέρουν μεταξύ τους ὡς πρὸς τό ἐξῆς: Ἡ πρώτη εἶναι εἰλικρινής. Δηλώνει τὴν πραγματικὴ τῆς ταυτότητα. Ὁ ἀναγνώστης δέν παγιδεύεται. Γνωρίζει ὅτι αὐτό πού διαβάσει εἶναι μυθιστόρημα. Στὴ δεύτερη περίπτωση δέν ὑπάρχει εἰλικρίνεια. Τό μυθιστόρημα «δηλώνει» ὅτι περιγράφει τὴν πραγματικότητα. Ὁ Σαηεντολόγος ὀφείλει νά πιστέψει -καί τελικά πιστεύει μετὰ τὴν πλύση ἐγκεφάλου πού ὑφίσταται μέσα στὴν ὀργάνωση- ὅτι τό μυθιστόρημα εἶναι παγκόσμιες ἀλήθειες, πού ὁ Χάμπαρντ προσέφερε στὴν ἀνθρωπότητα.

Τό μυθιστόρημα λοιπόν «Πεδίο μάχης: Γῆ» («Battlefield Earth») ἀνήκει στὴν πρώτη κατηγορία. Εἶναι ἓνα τυπικὸ μυθιστόρημα ἐπιστημονικῆς φαντασίας καί ἀπεθύνεται σάν τέτοιο στό εὐρὺ κοινό. Ἐδῶ ὅμως ἐρχεται ἡ «ἐφευρετικότητα» τῆς διεθνούς Σαηεντολογίας πού χρησιμοποιεῖ καί τὴν μυθιστοριογραφικὴ παραγωγή τοῦ Χάμπαρντ πρὸς ὄφελός της, προβάλλοντας τὸν ἴδρυτή της σάν μία διεθνὺς ἀκτινοβολία προσωπικότητα. Αὐτό εἶναι κάτι πού κι ὁ ἴδιος ὁ Χάμπαρντ ἐπιχειροῦσε συνδυάζοντας τά μυθιστορήματα καί τὴν ὀργάνωσή του σέ μία προσπάθεια νά παρουσιαστοῦν τά βιβλία του σάν: «Best Sellers».

Μέ τὸν τίτλο λοιπόν: «Ἦταν τό “Πεδίο μάχης: Γῆ” (“Battlefield Earth”) πραγματικά Best Seller»; τό xenu net ἐπιχειρεῖ νά ρίξει φῶς στίς μυθοπλασίες τῆς Σαηεντόλοτςυ.

Ἡ ὀργάνωση τοῦ Χάμπαρντ ὑποστηρίζει ὅτι τό «Battlefield Earth» ὑπῆρξε ἓνα παγκόσμιο Best Seller πού πούλησε 5 ἑκατομμύρια ἀντίτυπα! Ὅμως ἡ ἀλήθεια εἶναι τελείως διαφορετικὴ. Ἡ Σαηεντόλοτςυ ἔστειλε τό προσωπικό της (staff members¹) στά βιβλιοπωλεῖα νά ξαναγοράζουν τά βιβλία τοῦ Χάμπαρντ. Μέ αὐτὴ τὴ

μέθοδο «δημιούργησαν» περισσότερα ἀπὸ 18 best sellers καί τὴν ψευδῆ αἴσθηση ὅτι ὁ Λαφαγιέτ Ρόν Χάμπαρντ εἶναι ἓνας ἐπὶκαιρος δημοφιλῆς συγγραφέας.

Ἀκολουθεῖ ἓνα σχόλιο ἀπὸ τὸ **San Diego Union (15.4.1990)**: «Πέντε, ἕξι καί ἑπτὰ ἀνθρωποι συγχρόνως ἔμπαιναν, κρατώντας χρήματα γιὰ νά ἀγοράσουν τό βιβλίο», δήλωσε ὁ Dave Dutton, τῶν βιβλιοπωλείων **Dutton's Books**, μιᾶς ἀλυσίδας τεσσάρων καταστημάτων στό Los Angeles: «Ζητοῦσαν στά τυφλά τό βιβλίο. Ἀγόραζαν δύο ἢ τρία ἀντίτυπα συγχρόνως μέ χαρτονομίσματα τῶν 50 δολλαρίων. Εἶχα τὴν ὑπόψια ὅτι κάτι δέν πῆγαινε καλά στὴν ὅλη ἱστορία». Ὁ Dutton ὑποψιαζόταν αὐτό πού ἄλλοι δηλώνουν ὅτι τό γνωρίζουν σάν γεγονός. Ἡ «ἀπροσδόκητη ἐπιτυχία» τοῦ βιβλίου, λένε δεκάδες πρώην Σαηεντολόγοι καθὼς καί βιβλιοπῶλες ἦταν τό ἀποτέλεσμα ἑνὸς σχεδίου τῆς «ἐκκλησίας» τῆς Σαηεντόλοτςυ νά δημιουργήσει τὴν ψευδαίσθηση ὅτι ὁ Λαφαγιέτ Ρόν Χάμπαρντ ἦταν ἓνας μεγάλος συγγραφέας. Ἡ «ἐκκλησία», λένε, συντηρεῖ τό μῦθο -γιὰ 15 τουλάχιστον μῆστ σέλλερς μέ τὴν «σφραγίδα» τῶν New York Times- μέ περίτεχνες τακτικὲς μάρκετινγκ καί χειραγώγηση ἑνὸς ὑποταγμένου πλήθους καταναλωτῶν. Ἡ ἐνορχήστρωση τῆς «ἐκκλησίας» γιὰ τὴ δημιουργία best sellers, λένε πρώην Σαηεντολόγοι, εἶναι βασικὰ μέθοδος δημοσίων σχέσεων μέ μακροπρόθεσμο στόχο: Τὴν καθιέρωση μιᾶς ταυτότητας γιὰ τὸν Χάμπαρντ ἄλλης ἀπὸ αὐτὴν τοῦ ἴδρυτῆ μιᾶς ἀμφισβητήσιμης θρησκευτικῆς κίνησης. Αὐτὴ ἢ ἐπὶ πλέον δυνατότητα μπορεῖ νά χρησιμοποιηθεῖ μακροπρόθεσμα γιὰ τὴν στρατολογία νέων μελῶν στὴν «ἐκκλησία» τῆς Σαηεντόλοτςυ.

Παραμένει, τελικά, γιὰ σχολιασμό, σέ κάποιο ἐπόμενο τεῦχος τοῦ «Διαλόγου», ἡ ἐμπλοκή τοῦ Τζόν Τραβόλτα στά ἀπίθανα δρώμενα τῆς Σαηεντολογίας καθὼς καί στὴν παραγωγή τῆς διαβόητης κινηματογραφικῆς ταινίας, ἓνα μεγάλο θέμα, πού σχετίζεται μέ τὴν παγίδευση κι' ἄλλων προσωπικοτήτων τοῦ Χόλλυγουντ στά σκοτεινὰ σχέδια τῆς ὀργάνωσης τοῦ Χάμπαρντ.

¹ Staff (Στάφ) εἶναι ὁ ὄρος πού ἡ Σαηεντόλοτςυ χαρακτηρίζει τὴν κατηγορία ἐκείνη τῶν ὁπαδῶν, πού μὴ ἔχοντας μεγάλη οικονομικὴ δυνατότητα νά ἀντιμετωπίσουν τά ὑπέρογκα δίδακτρα

πού χρεώνει γιὰ τά σεμινάρια τῆς ὑποχρεοῦνται νά ἐργάζονται ἀμσθοι καί χωρὶς ἀσφάλεια.

Ἡ σφαγή τῆς Οὐγκάντα.

«Κανούνγκα, Οὐγκάντα. Ευπόλυτοι κατάδικοι ξεκίνησαν χθές τό μακάβριο ἔργο τῆς ταφῆς τῶν ἀπανθρακωμένων πτωμάτων τῶν 500 μελῶν τῆς χιλιαστικῆς αἵρεσης στήν Οὐγκάντα. Τά πτώματα ἐτάφησαν σέ ὁμαδικούς τάφους, δίπλα ἀπό τό σημεῖο ὅπου ἔδωσαν τέλος στή ζωή τους. Στό χῶρο πού στέγαζε τό ἀρχηγεῖο τῆς αἵρεσης «Κίνηση γιά τήν ἀποκατάσταση τῶν Δέκα Ἐντολῶν», ἡ ἀστυνομία ἀνακάλυψε κρύπτη, καλυμμένη ἀπό στρῶμα φρέσκου τοιμέντου, ἡ ὁποῖα περιεῖχε τά ἄψυχα σώματα 20 μελῶν τῆς αἵρεσης, τά ὁποῖα δολοφονήθηκαν, ἐνῶ κι ἄλλα πτώματα ἀνακαλύφθηκαν στόν προκείμενο λαχανόκηπο. Μέχρι χθές, εἶχαν καταμετρηθεῖ 78 πτώματα μικρῶν παιδιῶν. . . Ἄγνωστη παραμένει ἡ τύχη τοῦ χαρισματικοῦ ἡγέτη τῆς αἵρεσης, πρώην πολιτικοῦ ἀκτιβιστῆ, Τζόζεφ Κιμπουετέρε, τοῦ ὁποῖου τό πτώμα δέν βρέθηκε...»

(Καθημερινή 20-3-2000).

«Ὁμαδική αὐτοκτονία ἢ ὁμαδική δολοφονία; Εἴκοσι δύο χρόνια μετά τήν πιό ἀνατριχιαστική περίπτωση μαζικῆς αὐτοκτονίας ὁπαδῶν τῆς αἵρεσης, ὅταν ὁ παρανοϊκός ἱερέας Τζίμ Τζόουνς ὁδήγησε στόν θάνατο περισσότερους ἀπό 900 ὁπαδούς του στή Γουϊάνα, ἡ φρίκη τῆς Οὐγκάντα ἐγείρει πολλά ἐρωτήματα... Ἡ ἀστυνομία τώρα ὑποψιάζεται μήπως οἱ ἄνθρωποι μπῆκαν στήν ἐκκλησία μέ τήν ἰδέα ὅτι ἦταν ἡ Κιβωτός πού θά τούς ἔσωζε ἀπό τήν ἐπερχόμενη συντέλεια τοῦ κόσμου καί ὄχι ὅτι θά γινόταν ὁ τάφος τους. Οἱ ὑποψίες αὐτές ἐνισχύονται ἀπό τήν ἀνεύρεση καί ἄλλων πτωμάτων: Τά πτώματα, πού βρέθηκαν θαμμένα σέ διάφορα σημεῖα κοντά στήν ἐκκλησία, ἀνῆκαν σέ ὁπαδούς τῆς αἵρεσης πού φαίνεται ὅτι δηλητηριάσθηκαν ἢ στραγγαλίσθηκαν».

(Καθημερινή, 25-26 Μαρτίου τοῦ 2000)

Αὐτόπτες μάρτυρες ἀνέφεραν, μετά τό φοβερό περιστατικό ὅτι ὁπαδοί τῆς αἵρέσεως εἶχαν οἱ ἴδιοι βάλει φωτιά στό κτίριο τῆς ἐκκλησίας μέ βενζίνη. Ἀπό ἔξω, ἀκουγόntonουσαν κραυγές καί οἰμωγές, πολλοί, σέ ἀπόγνωση, χτυποῦσαν τούς τοίχους..., ἀναφέρεται στήν ἐφημερίδα *Sunday Monitor*

(dpa, 18-3-2000).

«...πιθανῶς πάνω ἀπό 600 ἄνθρωποι κήκαν... οἱ δημοσιογράφοι ἔγιναν μάρτυρες φρικτῶν σκηνῶν. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι εἶχαν καεῖ τόσο πού δέν εἶναι δυνατόν νά ἀναγνωρισθοῦν... ἡ αἵρεση εἶχε καταχωρηθεῖ ἐπίσημα ὡς μή κυβερνητική ὁργάνωση. Ἡ κίνηση καθοδηγεῖτο ἀπό τρεῖς καθαιρεθέντες ἱερεῖς καί τρεῖς μοναχές. Ὁ «προφήτης» Κιμπουετέρε εἶχε προβλέψει τό τέλος τοῦ κόσμου γιά τίς 31 Δεκεμβρίου τοῦ 1999...»

(dpa 19-3-2000).

Ὁ Πρόεδρος τῆς Οὐγκάντας διευκρίνησε σέ συνέντευξή του στό *BBC* ὅτι ἐκθέσεις περί τῶν δραστηριοτήτων τῆς ἐσχατολογικῆς αἵρέσεως εἶχαν ἀποκρυβεῖ ἀπό τήν Κυβέρνηση. Ὑπῆρχαν στήν μυστική ἵπηρεσία τοῦ κράτους, πληροφορίες γιά τούς κινδύνους, στίς ὁποῖες ὅμως δέν δόθηκε συνέχεια. Διετάχθη διοικητικῆ ἔρευνα... ἕνας πολιτικός τῆς ἐπαρχίας φυλακίσθηκε ἤδη, ἐπειδή εἶχε ὑποστηρίξει τήν ἡγεσία τῆς αἵρέσεως. . . εἶχε βοηθήσει στήν ἐπίσημη ἀναγραφή τῆς αἵρέσεως καί εἶχε λάβει δῶρα...

(dpa, 30-17-2000).

Ὅλο τό οἰκοδόμημα τοῦ (παρα)θρησκευτικοῦ πλουραλισμοῦ καταρρεῖ, ὅταν ἐνσκήψει κανεῖς στά συγκεκριμένα περιστατικά δολοφονιῶν μέσα σέ αἵρέσεις, ἢ ἀπό αἵρέσεις.

Τά περιστατικά αὐτά ἀναφέρονται συχνά στόν τύπο ὡς «αὐτοκτονίες», ἀλλά στήν πραγματικότητα πρόκειται γιά ὁμαδικές δολοφονίες.

Πρῶτον, τά ἀνήλικα παιδιά πού βρισκονται νεκρά, μέσα στίς αἵρέσεις, δέν ἔχουν αὐτοκτονήσει, ἔχουν δολοφονηθεῖ.

Δεύτερον, ἀπό τούς ἐνήλικες, ἕνα μέρος ἔχει δολοφονηθεῖ ἐν ψυχρῶ, τήν τελευταία στιγμή, ὅταν αὐτοί, βλέποντας ἄλλους νά πεθαίνουν γύρω τους, θέλησαν νά ξεφύγουν.

Τρίτον, οἱ ὑπόλοιποι ἐνήλικες πού φέρονται ὅτι αὐτοκτόνησαν ὁμαδικά, δέν εἶχαν ὁμαλή τήν λειτουργία τῆς λογικῆς τους, ὅταν ἐλάμβαναν τό δηλητήριο, ὅταν πυροβολοῦσαν στόν κρόταφό τους, κλπ., ἢ θέλησή τους εἶχε ἐλεγχθεῖ μέ ἐπιστημονικούς τρόπους χειραγωγήσεως σέ βαθμό τέτοιο, ὥστε νά μήν μπορεῖ νά γίνει λόγος γιά δική τους θέληση νά πεθάνουν.

Τέταρτον, δέν εἶναι σπάνιο τέτοιες σκηνές φρίκης στήν συνέχεια νά συμπληρώνονται ἀπό

τήν αποκάλυψη, ότι προτού νά πεθάνουν όλα τά μέλη τῆς ομάδας, κάποιοι κάτι κατάλαβαν, κάπως ἀντέδρασαν στά τεκταινόμενα, καί δολοφονήθηκαν. Στήν πραγματικότητα, συνεπῶς, πρόκειται ὄχι γιά ὁμαδικές αὐτοκτονίες, ἀλλά γιά μαζικές δολοφονίες.

Στίς ὁμαδικές αὐτοκτονίες μέσα στίς νεοφανεῖς αἱρέσεις, μόνο οἱ ἡγέτες τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων αὐτοκτονοῦν, οἱ ὑπόλοιποι πού τούς ἀκολουθοῦν χωρίς τήν ἀληθινή θέλησή τους, δολοφονοῦνται.

Αὐτό φαίνεται πιό καθαρά, ὅταν οἱ ἡγέτες τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων σκηνοθετοῦν τόν θάνατό τους κατά τήν λεγόμενη ὁμαδική αὐτοκτονία, ἢ ὅταν ἀπλῶς ἀφίνουν τούς ὀπαδούς τους νά πεθάνουν καί οἱ ἴδιοι σπεύδουν νά ξεφύγουν.

Χαρακτηριστικό εἶναι ὅτι στήν πρόσφατη μαζική δολοφονία στήν Οὐγκάντα, πού ἔγινε γνωστή στίς 19-3-2000, καί στήν ὁποία πάνω ἀπό 500 ἄνθρωποι ἔχασαν τή ζωή τους, ὁ ἡγέτης τῆς αἵρεσης διέφυγε καί καταζητεῖται. Παρόμοιες ὑποψίες πλανῶνται ἀκόμα, σχετικά μέ τήν διαφυγή ἢ μή τῆς ἡγεσίας τῆς αἱρέσεως τοῦ «Ναοῦ τοῦ Ἡλίου», κατά τήν μαζική δολοφονία τῶν μελῶν της στήν Ἑλβετία.

Ὁ κίνδυνος γιά τέτοιες μαζικές δολοφονίες ἀυξάνει ὅταν τό τέλος τοῦ κόσμου, στήν ἐπέλευ-

ση τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἡ ψυχο-τρομοκρατία τῆς αἱρέσεως, δέν ἔρχεται πράγματι, καί γενικά ὅταν ἀποκαλύπτεται τό ἀληθινό πρόσωπο, ἢ καί τυχόν ἔγκλήματα, τῆς ἡγεσίας ὅποτε ἡ δυναμική τῆς ομάδας ὀδηγεῖ στήν ἀμφισβήτηση τῆς αὐθεντίας τῆς ἡγεσίας ἀπό τό σύνολο τῆς ομάδας.

Σέ τέτοιες περιπτώσεις, ὁ πανικός τῆς ἡγεσίας, ἀλλά καί τά ἀποκρουστικά δόγματα πού ταυτίζουν τόν θάνατο μέ «πέρασμα» σέ κάποιο «ἄλλο ἐπίπεδο ὑπαρξης», ὀδηγοῦν στίς «τελειωτικές λύσεις».

Καί εἶναι νά ἀπορεῖ κανεῖς, πῶς συμβαίνει νά προωθεῖται σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο ὁ παραθρησκευτικός πλουραλισμός καί ἡ ἀνεπιφύλακτη ἀνοχή σέ κάθε εἶδος διαφορετικότητας, πού ὀδηγοῦν ἐκ φύσεως σέ πολλά τέτοια «ὀλοκαυτώματα», ἀπό ἐκείνους πού ἐπικαλοῦνται τό «ὀλοκαύτωμα» σέ βάρος τοῦ ἔθνους τους στό παρελθόν, γιά τήν διαμόρφωση πολιτικῶν καί νομικῶν ἀποφάσεων ὑπέρ τους σήμερα - στήν περίπτωση τῆς Ἑλλάδος, μέ τήν ἄσκηση πίεσης γιά τήν διαγραφή τοῦ θρησκευματος ἀπό τίς ταυτότητες καί τόν συνακόλουθο ἀποχριστιανισμό μας, στήν περίπτωση τῆς Γερμανίας, μέ τήν ἄσκηση πίεσης γιά ἐλευθερία δράσεως τῆς Σαηντόλοτζυ...